

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ ΜΙΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ
ΣΤΙΣ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΜΑΣ ΠΛΑΖ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Εβδομαδιαία εικονογραφημένη επιδεύσεις

№ 4

ΔΡΧ. 5

72

Σελίδες

5 2.

Μία πληγωμένη καρδιά αισθητική αισθητική
nouvelle loi Μάξ ντ' Ορβέρ.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 4

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β', ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ'

ΑΘΗΝΑΙ 3 ΙΟΥΛΙΟΥ 1938

Εμείς, έδεις...

...και σ' άδωσ

Εωρούμε καθήκον μας να ε-
πιστήσωμε την προσοχήν των
άγαπητών μας αναγνωστών
έπ'ι μιάς άδικίας που γίνεται εις
θάρος των έκ μέρους ώριωμε-
νων έχθρών και πολεμίων του
περιοδικού μας. Όπως μας κα-
τήγγειλαν, μερικοί περιπτεριού-
χοι και έφημεριδοπάλοι πουλούν
τον «Θησαυρό» με έλλιπείς τις
σελίδες του και ιδίως χωρίς τις
μεσαιές τέσσερις φωτολιθογρα-
φημένες, που άποτελούν άναπό-
σταστον μέρος του όλου τευχους
και που είνε πάντα «χάρμα ιδέ-
σθαι» κατά την έκφρασι πολλών
άλληλογράφων μας. Ξερούμε τόν
ειδεχθή σκοπό που επιδιώκουν
αυτοί οι κύριοι αντίδραστικοι με-
ταπράται του περιοδικού μας και
ξέρουμε ακόμα κι' εκείνους που
τούς εισηγούνται αυτές τις άχα-
ρακτήριστες πράξεις. Σκοπός ά-
πλούστατα είνε να μας δυσφη-
μήσουν, παρουσιάζοντας τόν «Θη-
σαυρό» χωρίς ώραία εμφάνισι,
και εισηγείται είνε οι ανταγωνι-
σταί μας έκδόται άλλων περιο-
δικών, που καταφεύγουν σέ λο-
γής άθέμιτα μέσα ελπίζοντας έ-
τσι να άνακόψουν την έξάπλωσι
του «Θησαυρού» από φόδο μη
καταρρέυση ή κυκλοφορία των δι-
κων τους. Τό μόνο που πρής
στιγμήν δέν ξέρουμε, είνε ποιοί
συγκεκριμένως κάνουν την πα-
ράνομη αυτή πράξι. Γι' αυτό πα-
ρακαλούμε τούς άγαπητούς ά-
ναγνώστες μας να μας καταγγέ-
λουν άμέσως τούς μεταπωλη-
τάς εκείνους, που θα τύχη έστω
και άπασ' να τούς δώσουν έλλι-
πές τεύχος του «Θη. αυ. ου». Η
περαιτέρω ενέργεια μας άφορά.

Η εβδομαδιαία έγκυκλο ....
παιδική συνάδελφος που
μας καθηγόρησε τις προά-
λες και που επιμένει - σώνει
και καλά - να πείση τούς (με-
τρομένους εις τά δάκτυλα της
μιάς χειρός) ... άπειροπληθείς
αναγνώστες της, ότι την μι-
μούμεθα, προέβη και αδής εις

νέας «πρωτότυπους» καινοτομι-
ας : Καθιέρωσε λοιπόν τό δι-
πλόν έξώφυλλον, κατά τό πρό-
τυπον του «Θησαυρού», την σε-
λίδα του εικονογραφημένου ποι-
ήματος, κατά τό πρότυπον του
«Θησαυρού» και την σελίδα των
εικονογραφημένων συμβουλών
της καλλονής, κατά τό πρότυπον
του «Θησαυρού». Μήπως άραγε
ή έγκυκλο... παιδική συνάδελφος
έννοει ότι την μιμούμεθα... άνα-
δρομικώς; Να μας συνχωρήση
άν τό πράγμα συμβαίνει έτσι!

Σ' ίγουρα τό γούστο των έπι-
κεφαλής της «ούδετέρας» -
τίτλω, επιμένονμεν - συναδέλ-
φου, έξευγνίζεσαι. Κι' αν δέν
παρουσιάζουν καινούργια πράγμα-
τα, τουλάχιστον καταργούν τά
παλαιά. Έτσι, μετά την κατάργη-
σιν του κλασσικού έμδληματος -
του παγωνιού - κατήργησαν
άπό του τελευταίου τευχους και
την στερεότυπον δήλωσιν - άπο-
καλυπτικήν των πηγών έξ' ων ή-
ρύοντο τό γούστο οι έπί κεφα-
λής της συνάδελφου - : «Παλιά
προγράμματα, παλιά έιδλία,
παλιά ... ρούχα, παλιά παπού-
τσια αγοράζουμεεεε!»
Σημεία των καιρών ... Μπρά-
βο, μπράβο!

Αναγγέλλομε με λίγες λέξεις
άπό σήμερα μια νέα σελίδα
που θα καθιέρωση προσε-
χώς ο «Θησαυρός» για την έξο-
πηρέτησι των άγαπητών αναγνω-
στών μας και περί της οποίας θα
δώσωμε λεπτομερείς εξεγήσεις
στό 5ο τεύχος μας. Πρόκειται
για τό «Αλμπουμ» του «Θησαυ-
ρού», μια σελίδα όπου θα φιλο-
ξενούνται καλλιτεχνικές φωτο-
γραφίες των αναγνωστών μας ά-
πό έκδρομής - φωτογραφίες ό-
μάδων κατά προτίμησιν ή πάντως
με περισσότερα του ενός πρόσω-
πα.

Υστερα από ένα μήνα άκρι-
βώς συμπληρώται πενήκον-
ταετία άπό της έκδόσεως
και κυκλοφορίας του Ιστορικού
ειδλλίου του Ψυχάρη «Τό ταξίδι
μου». Τό ειδλλίο αυτό, ως γνω-
στόν, υπήρξε τό εγερτήριο σάλ-
πισμα για τη μεγάλη Νεοελληνι-
κή γλωσσική επανάστασι και πα-
ραμένει μέχρι των ημερών μας
τό Εύαγγέλιο του Δημοτικισμού.
Η 30ή Ιουλίου συνεπώς μπο-
ρεί να χαρακτηρισθή ως μία ά-
πό τις πιο μεγάλες εθνικές εορ-
τές, επέτειος ενός γιγάντιου θή-
ματος προς την πρόοδο και τον
πολιτισμό. Τό «Ταξίδι» του Ψυ-
χάρη είνε κι' αυτό ένα σύμβολο,
ανάμεσα στα τόσα άλλα σύμβο-
λα που έχει να επιδείξη η Νεω-
τέρα Έλλάς.

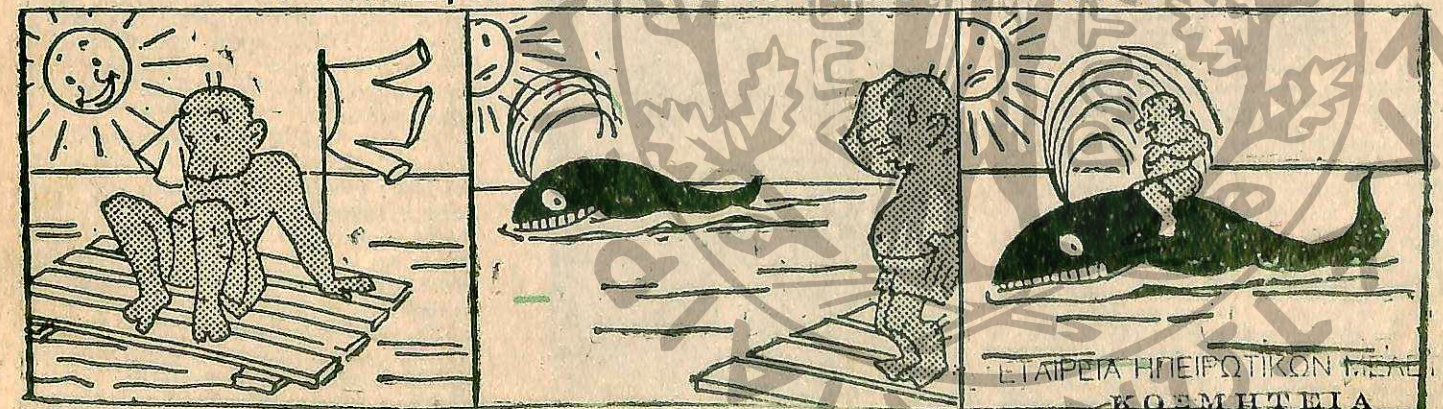
Ρεβμα φοδερών και τρομέ-
ρον άνα την ύψηλιόν ύπερ
του «ΜΑΥΡΟΥ». Εις μίαν
στιγμήν κατά την οποίαν ο φοί-
θος ξεροψήνει τις επιδερμίδες
μας με τις καυτερές ακτίνες του
και πάει να τις προσομοίωση εις
όψιν με τά μουστοκούλουρα, εις
μίαν εποχήν που τά ΜΑΥΡΑ γυ-
αλιά κάνουν όλους τούς συναν-
θρώπους να θλέπουν τον κόσμο
μπροστά τους ... ΜΑΥΡΟ και
άροχλο ήρθε και ή νίκη του
ΜΑΥΡΟΥ πρωτοτυμάρχου Γζοε
Λούις να δλοκληρώση τό κακόν.
Έπειτα από την λατρείαν του
«πρασίνου», ίδου λοιπόν και ή
λατρεία του «μαύρου». Σύνθημα
γενικόν τό μαύρον και σύμβολόν
του ο «Λούις». Ηδν ένας σεά-
στος άριθμός συμπολιτών μας,
παίρνοντας την όπόθεσιν στα σο-
δάρα, έτρέπησαν προς τάς κοσμι-
κές λουτροπόλεις του έσωτερι-
κού και του έξωτερικού, διά να
προσφέρουν την επιδερμίδα τους
θυσίαν εις την λατρείαν του μαύ-
ρου ήμιθέου. Έννοείται ότι στο
τέλος της σαιζόν, όταν θα πρό-
κειται ν' αντιμετώπισουν τούς
λο... ρισμούς έκ του άμελετήτου
τα... παραδεισισμού, οι ίδιοι αό-

τοι συμπολίται μας θα γίνουν
περισσότερο της μόδας, μεταβά-
λόμενοι οι ΜΑΥΡΟΙ εις πραγμα-
τικούς ... Λούηδες !

Ολίγου δειν ή Πανελληνιος
Κοινή Γνωμή να έχωρίζετο
εις δύο αντιμαχόμενα στρα-
τόπεδα με την χρονίσασαν όπό-
θεσιν της δικής της 'Υδόννης Περ-
δικάρη. Σέ πολλά γραφεία, σε
σπίτια και σε θραδυνες συνανα-
στροφές παρατηρήθη ελαφρώς έ-
ναρξίς μιάς τέτοιας Ιστορίας
που ενεθύμιζε αναστάσις της πα-
λαιάς εκείνης γαλλικής συμφο-
ρας με την όπόθεσιν Ντρεύφους.
Εύτυχώς όμως τό κακό δέν έρ-
κε τον καιρόν να έπεκταθή και
να λάβη την μορφήν «συμφοράς». ΟΙ
«Υδονιστάι» και «Ανθόδονι-
σταί» παρητήθησαν γρήγορα ά-
πό τούς τίτλους των, έμποδισθέν-
τες άπό τό έπελθόν κύμα του καύ-
σωνος που παραλύει ως γνωστόν
όλους τούς ένθουσιασμούς.

Σοδαρώτατος κατά πάντα τά
άλλα λόγιος και 'Ακαδημαί-
κος, γράφων πρό ήμερών
μερικές κρίσεις του διά των
μακαρίτην Συκουτήρη, παρεμ-
βάλλει μίαν παράγραφον, ή ό-
ποια νομίζομεν και την κρίσιν άλ-
λά και την ... τύχην των συνα-
δέλφων του προσεφλέει. Γραφεί
πράγματι ο σοδαρώτατος κατά
πάντα τά άλλα Ακαδημαίικός :
«Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου
και ΜΕΛΛΩΝ ΑΚΑΔΗΜΑΙΙΚΟΣ
ΚΟΣ κ. Κ. Τ...»! Μέλων 'Α-
καδημαίικός; Άλλά τάς τό γνω-
ρίζει ο γράφων; Μήπως άπέφα-
σσαν ο ίδιος να παραιτηθή ύπερ
του περιέργως πρωθυμίου κα-
θηγητού; Άλλά τότε ποιος τον
δεσβαίνει ότι και οι συνάδελ-
φοί του 'Ακαδημαίικοι θα έφηρι-
ζαν ύπερ του κ. Κ. Τ...;

Ο ΚΑΥΣΙΩΝ, Η ΦΑΛΑΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΚΑΤΑΒΡΕΧΤΗΡΙ

Ο ναυαγός παίρνει τό νεός του!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

16-8-85
36033

MARLO PETTINATI

Νύχτες «τρελλές» σ' όλο τόν κόσμο ΣΤΗΝ ΑΓΚΥΡΑ ΜΕ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

πρωτότυπη κοσμοπολιτική καμπάνια του κ. ΑΛΕΚΟΥ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ

Ποιος είπε, ποιος τολμά να πη ότι ξεψύχησε έντελως ή «Ανατολή, μέσ' τις καρδιές των Νέων Τούρκων; Ποιος είπε, ποιος τολμά να πη ότι έσβυσε έντελως κάποιο μεράκι, κάποιος σεβντς αγιάτρευτος, μια νοσταλγία για τα παλιά χαρτακτηριστικά τούρκικα γλέντια;

Αν ξέγραφε ο Όθωμανός και φέσια και δερβίσηδες και μουεζινήδες, και άραβικές γραφές και φερετζέδες, δεν ξέγραφε όμως δυο πράγματα που ακόμα φέρουν άσβυστη άπάνω τους και κατακάθαρη της χθεσινής Τουρκίας την σφραγίδα.

Τό γλύκισμα και τό τραγουδί!

Δεν έννοεί τό ξόσπασμα ο Τούρκος, τό πανηγύρι, τη χαρά, χωρίς τό αδέχαστο άμανεδάκι, χωρίς τό σβύσιμο, την τριλλία του παθητικού νανουρητού, της κλάψας της αγάπης. Ούτε έννοει επιδόρπιο χωρίς την άφθονη άπλάουσι του μπακλαβά, ένός χυμώδους κανταΐφιού, ένός μουαλεμπού που σπαρταράει από τις θρεπτικές ουσίες, ένός ταούκ-κιοκ-σού που λυώνει, πού... άφρίζει μέσ' στο στόμα και φέρνει... γαστριμαργική λιποθυμία στους ύπερριθμούς πιστούς του!

«Α! όλα κι' όλα! Άλλαξε την πίστι του. Τά ήθη του. Τό διάβασμά του. Την κατοικία του. Μά τζάνεμ, τό γλέντι δεν τό αλλάζει. Τι να σου κάνη ή Εύρωπαϊκή λεπτότης, όλίγον «ντάνς Κλασσίκ», όλίγη τζάζ, όλίγος χοροϋδάκος ήσυχος, κανένα τραγουδάκι συμπαθητικό του «Καζινό» ή του «Σα-βόϊ» του Λονδίνου; Αύτά είνε καλά για τό «Αγκαρα Πα-λάς» που πάνε οι σπουδαίοι και οι έπίσημοι, όσοι γνωρίσανε τό έξωωτερικό και συνηθίσανε στά «πολιτισμένα» πλαι-σιά του.

Έδώ μέσ' στής «Αγκυρας την καρδιά—δπου μάς έρριξε ή Μοίρα ένα βράδυ—ό κόσμος, ό λαός, ό γνή-σιος Τούρκος, ό βέρος ό 'Ανατολίτης, δεν ξέ-ρει, δεν σκαμπάζει τέτοια πράγματα. Άς τόν άκολουθήσουμε λοιπόν για τη ζωή μιας νύχτας και άς γλεντήσουμε μαζί του πάνω στον Τουρκικό ρυθμό...

★
«Ωπ! ένας κήπος λεβεντιά! Κήπος πελώ-ριος που ή πρασινάδα του σέ χαιρετάει ως τό δρόμο, ένα τεράστιο περιβόλι—τό Δημοτι-κό—είναι τό κέντρο της 'Αγκύρας τό πιο δη-μοφιλές.

Από μακριά μάς σταματούν τά φώτα της εισόδου και μια πελώρια πινακίδα μάς κα-λεί: «ΣΕΧΝΗΡ ΜΠΑΧΤΣΕΣΙ» (Δημοτικός κή-πος, με άλλα λόγια).

Πληρώνουμε τό τίμημα: 5 γροσάκια και είο-χωρούμε στον παράδεισο. Κάποιος 'Αλλάχ... μουστακαλής εισπράττει τό ποσόν και μάς ύ-ποδεικνύει τόν δρόμο προς τά έπίγεια χε-ρουβείμ.

Στό βάθος μια σκηνή καλοχτισμένη, μικρή με εϋπρόσωπη που μάς θυμίζει κάπως την μακαρία τη λήξει ταραντέλλα του Φαλήρου. Και κάτω στην πλατεία, ανάμεσα άπ' τά δέν-δρα, δεκάδες τραπεζάκια.

Κάνει ψυχρούλα και τό κοινόν δεν είνε πολ-λυάριθμον. Μά τί πειράζει; Αύτοι που είνε δείχνουνε διάθεσι να «κάψουνε τό πελεκουδι» και να γλεντήσουνε παταγωδώς.

Κάτω από τη μικρή σκηνούλα, στά πλάγια του παρασκηνίου, πελώριες διαφημίσεις τονί-ζουν την αξία των καλλιτεχνικών... προϊόντων που πρόκειται να δοΰμε:

«ΑΠΟΨΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΗΠΟΝ ΜΑΣ:
ΦΙΚΡΙΕ ΧΑΝΟΥΜ.
ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ»!

Πέκει, έφέντη μ'! Θα δοΰμε και τό άστρον των άστέρων του βάθους της 'Ανατολής. Τι εϋδαιμονία μεγαλύτερη μπορούμε να δραμα-τισθοΰμε;

«Ωρα δεκάτη και ήμίσεια. Είνε ή ώρα της Φικριέ. Είς την σκηνή εισβάλλει ή μουσική, μια κουστωδία από πέντε όργανα. Βιολί, σαν-τούρι—να μου ζήση!—κιθαρίτσα, δρακόντιον μπουζούκι που... κάνει στράκες άμα τη έμ-

φανίσει του! Τι έχει να γενή... Τι έχει να γενή... Τό άκροα-τήριο εύλαβικά προσέχει την τελετή που προηγείται ώσπου να έγκαθιδρυθούν τά όργανα. Μια παρέα από νέους Τούρ-κους—θα είνε θαυμασται του άστρου των άστέρων—άδημο-νεί, σφυρίζει και χειροκροτεί.

Ένας πελάτης στις πίσω θέσεις, φτωχός, φτωχούλης, άάμπτωχος, (θα είνε άσφαλώς ό βασιλεύς της διεθνούς πε-νίας!), κουρέλια, ύφος πεινασμένο, μάτια θλιμμένα άπ' τις.. καρπαζίες του βίου, κάθεται θριαμβευτικά σέ μια καρέκλα και περιμένει, περιμένει ό άθλιος, την Φικριέ!

«Ελα, λοιπόν, παιδί μου, έλα επί τέλους να σέ δοΰμε... Και έρχεται τό άστρον των άστέρων. Εισβάλλει, μάλλον, άπ' τ' άριστερά και θύελλα χειροκροτημάτων την υποδέχε-ται θριαμβευτικά.

Μά τί είν' αύτό, Μεγαλοδύναμη; Τι τετράπαχο ούρρι είνε τούτο; Χίλια κιλά χωρίς ύπερβολή! Ντυμένη σέ κατάσπρο μεταξωτό, ένα κορμί που άπλώνεται σέ πλάτος και σέ μή-κος άσυγκράτητο, ένα κορμί που ξεχειλίζει από κρέας, μία διάσταισις θελητήρων άπερίγραπτος.

Στό φεγγαροειδές τεράστιο... προσωπάκι της—άθνατη Φικριέ χανούμ!—λάμπει ή εϋδαιμονία της συνεχούς καλο-φαγίας. Δυο μάτια φλογερά σώζονται μόνον, δυο ματια πυρπολόντα, τσακίρικα, μάτια που βγάζουν σπίθεσ.

Τό σαστουράκι όργιάζει.
—Γκλίγινγκ!... Γκλίγκ! Γκλίγκ!...

Η κιθαρίτσα μαινεται:
—Ντρίγκ... Ντρίγκ... Ντρίγκ!...

Τό βιολί σπάει σέ κομμάτια λαύρας και φωτιάς. Τό μπου-ζουκάκι τρελλάθηκε κυριολεκτικώς και ψήνεται άπ' τη λάβα του πλάνου τραγουδιού. Και ή Φικριέ—άχι! ή Φικριέ αύτή!—μάς στέλνει ένα νανούρισμα λι-κνιστικό που σέ άγγίζει ως τά βάθη της καρ-διάς...

Κάνω μια πρόχειρη μετάφρασι:
«Έλα παιδάκι μου να σέ νανουρίσω... Έ-λα γαβροΰμ (μικρό μου) να κοιμηθής στά χέρια μου...»

Ο άνθρωπος της τελευταίας σειράς έχει άναλυθή, χτυπιέται, δέρνεται, άγγίζει τά μαλ-λιά του με μυστηριακές κινήσεις, βουδδιστικές, άκατανόητες! Κάτω από τά κουρέλια του βρά-ζει, κοχλάζει, ένας καΰμός, που άπειλεί να τερ-πιλλίση όλο τό κέντρον.

Σέ μια στιγμή δεν συγκρατείται. Βγάζει τό άχι του με δυνατές κραυγές:
—Γιασά... Γιασά, γκιουζέλ Φικριέ... ?Ω!

«Αχι! ?Ω! Αχι!... Άμάν... άμάν...

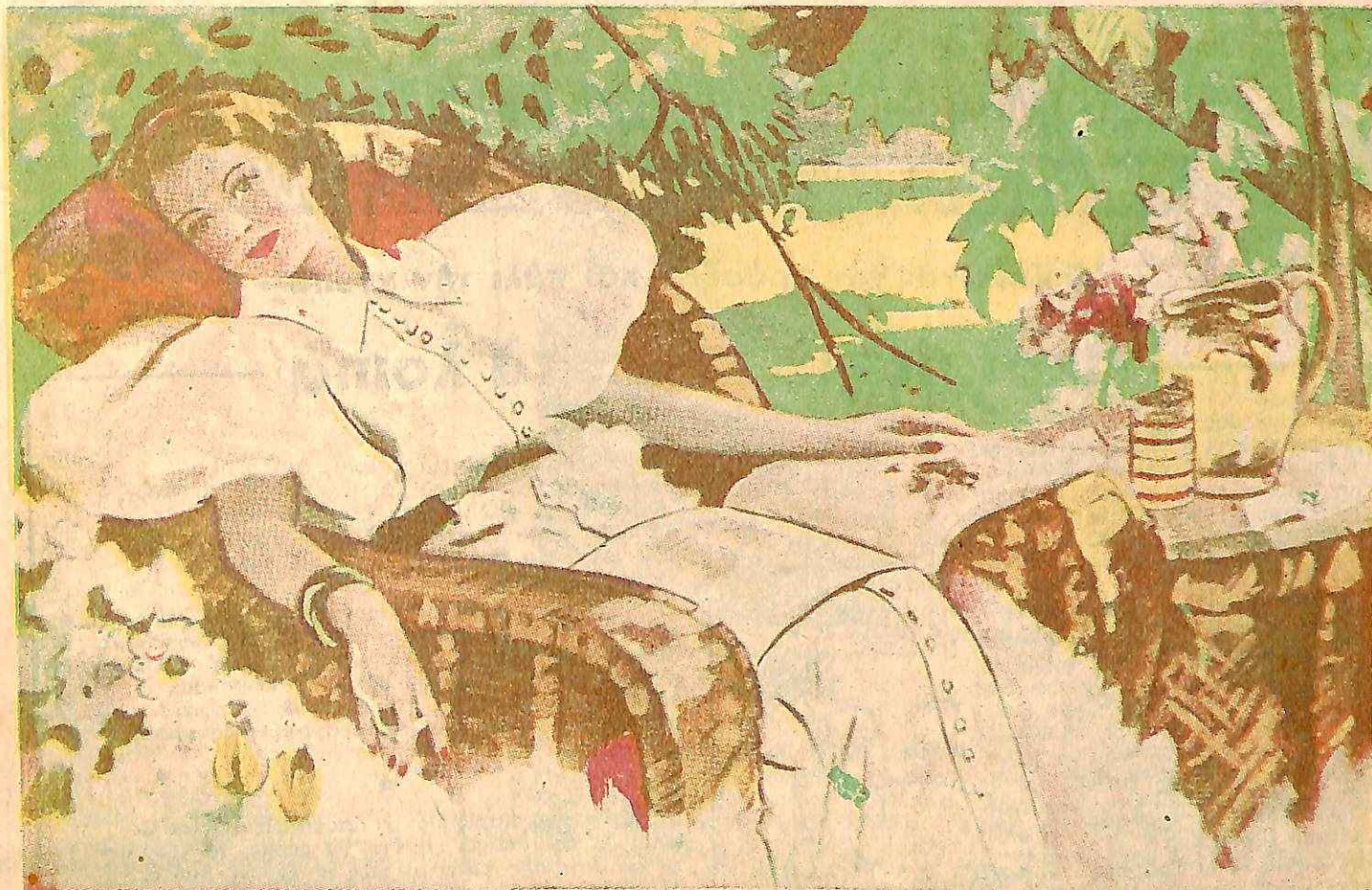
Ένα γκαρσόνι σπεύδει για να του κάνη πα-ρατηρήσεις... Μά ποιος άκούει εκεί μέσα; Είνε δμαδικόν τό παραλήρημα... Ένα μουρμουρη-τό επικρατούσε. Ξεχύνεται από παντού. Οι νέ-οι μιας θορυβώδους συντροφιάς χέρουν ό ένας προς τόν άλλον, χτυπούν τά χέρια, τραβάνε τά σακκάκια τους... Και ή μελωδία συνεχίζεται στον ίδιο τόνο του άγρίου λικνισμού, της ίδιας νοσταλγίας μονοτονίας.

Και τό όραϊόν ρεπερτόριον συνεχίζεται. «Ε-πειτα άπ' τό νανούρισμα που άποθεώνεται, έρ-χεται ένα άσμα έρωτικόν και μελαγχολικόν, όλο κλαυθμύρισμα και πάθος. Τι κορωνίτσες είν' αύτές, τί ήφαίστειο, τί σβύσιμο συντριπτι-κό. Τι ντέρτια!

Ποιος θα τολμήση... πείτε μου, να ίσχυρισθ ή ξεψύχησε ή 'Ανατολή, μέσ' στις καρδιές των Νέων Τούρκων;

.....

«Αγκυρα... Αγκυρα... Όλα τά έχεις... Σε όλα τρέχεις—άκράτητη άτμομηχανή—με μια ταχύτητα χιλιάδων χιλιομέτρων. Όμως στής νύχτας τη ζωή, στην κίνηση την καλλιτεχνική, στις όρες που ζητάει ό άνθρωπος ξεκούρασμα, μένεις ακόμα τό χωριουδάκι της έρήμου, τό θλιβερό και μελαγχολικό για όσους δεν νοιώ-θουν την 'Ανατολή βαθειά μέσ' στο πετσί τους.»

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Ένας... υπερφυσικός διάλογος

(Στόν κήπο τόν δλάνθιοτο, προχθές τό δειλινό που τόν φωτίζουν προβολείς του ήλιου οι άχτίνες ως πέφταν άπ' τόν ουρανό κι' ως λάμπανε και κείνες τά ρόδα εϋωδιάζανε, τά κρίνα κι' οι γαρδένιες παντού σκορπίζαν εϋωδιές άνάερες βελουδένιες μοσχοβολούσε κάθε τί, μέχρι λιποθυμιά —μεθούσανε τά γίασεμιά— κι' ένφ τά δένδρα, τά φυτά, τά λούλουδα τριγύρω είχανε χάρι μαγική, μια ύπαρξις αϊθέρια και γοητευτική γλυστρά γαλήνια μοναχή—σάν λουλουδιών λές μύρο— και κόβει ένα γαρύφαλλο από γαρφαλλιά λευκή.
Κι' άπέ...

Ξαπλώνεται στον ψάθινο της σέρας καναπέ τόν της πόδι να χελωδ άπάνω στ' άλλο βάζει τσιγάρο άνάβει νευρικά ξαπλώνεται πιο άναπαυτικά κι' ένφ κάποιο ρομάν του Ντεκομπρά διαβάζει καπνίζοντας ρεμβάζει...

....Στόν κήπο τόν δλάνθιοτο πριν φτάση κι' ή βραδυά μπρός στην αϊθέριαν ύπαρξι τά δένδρα σαν ίππότες γέρναν σαν σέ ύπόκλισι, να ποΰμε τά κλαδιά και τ' άεράκι σφυρίζει τις πιο γλυκές του νότες...

Κι' έτσι όπως είχανε όλα εκεί διάθεσιν έρωτική τάνθη, τά δέντρα, τά φυτά, στο θήλυ αύτό μπροστά είνε ό καθείς τί του χρωστά:

Η ΚΕΡΑΣΙΑ: Σ' έμένανε τό θήλυ χρωστά τά δυο της χείλη που είνε βελουδένια —χειλάκια κερασένια!

Η ΡΟΔΑΚΙΝΙΑ: Αύτό δεν είνε τίποτα στις χάρες μου (μπροστά... Σε με τά δυο της μάγουλα χρωστά που είνε σά ροδάκινα και πιο γλυκά άπ' τό (στόμα της

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ: Κι' εγώ ειμ' εϋεργέτις της! (της έδωσα τό χρώμα της!

Η ΛΕΜΟΝΙΑ: Κι' αν σ' όλες χάρες έξυπνες, χρωστά ή (γυναικα πλήθος μου όφειλει την πιο ζουμερή: Τό στήθος...

Η ΠΙΠΕΡΙΑ: Μές τά προσόντα πιά, τά τόσα της έχει κι' από την πιπεριά την... γλώσσα της

Η ΓΛΥΣΤΡΙΔΑ: Συνάδελφη, διαφωνώ! Ός είδες και (ως είδα τό θηλυκό τη γλώσσα του χρωστάει στή... γλυ- (στρίδα

Η ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ: Τά μάτια της τά όνειρευτά είνε δικά μου: άμυγδαλωτά!

Η ΒΥΣΙΝΙΑ: Κι' εγώ τί να σάς πώ ή καΰμένη, Η ΓΑΡΔΕΝΙΑ: Τό... βύσινιο να μένι!

ΤΟ ΓΙΑΣΕΜΙ: Σε μένανε χρωστά την εϋωδιά της Η ΑΓΓΙΝΑΡΑ: Σε μένανε την καρδιά της!

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ: Κι' αν έχη πονηρία (άλεπούς δάκους μου δεν έγευθήκε καρπούς!

Η ΚΑΛΑΜΙΑ: Κι' αν λέν πως είνε σαν Νεράιδα ή σαν (λάμια

Έχει και πόδια σαν... καλάμια!

Η ΒΕΡΙΚΟΚΙΑ: Ναι! Η γυναίκα, ρίκο, ρίκο, ρίκο, ξέρει τό τί έστι... βερούκοκο!

Η ΑΧΛΑΔΙΑ: Σε με χρωστάει τη χαρά της: Η γυναίκα έχει πίσω την ούρα της!

Η ΚΟΡΟΜΗΛΙΑ: Έγώ πάλι της χάρισα—μόνη ή και (σε δμυλο—

τό δάκρυ τό... κορούηλο! (Είπανε κι' άλλα διάφορα κι' έσπασαν τόν καυγά τους μά έπειτα φρονιμωσαν και κόθησαν στ' αυγά τους, σαν είδανε την ύπαρξι που είχε τόση χάρι ρεμβάζοντας να κάθεται με πόζα να φουμάρη. Κι' έρωτευμένα πιο πολύ—λές κι' είχανε καρδιά— γείρανε σέ ύπόκλισι, τά δένδρα, τά κλαδιά...)

ΑΥΛΑΙΑ

κ. π.

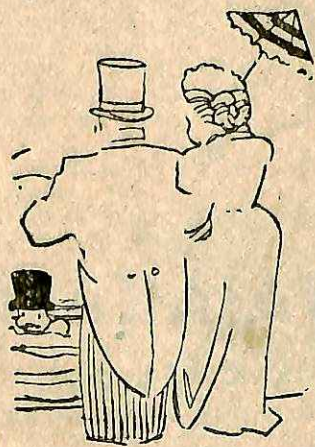
Δύο γράμματα βπουδαία, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου, κόβως και πεζοδρομίων

‘Ο Κλέωνας τήν πρόοδον και πάλι τήν χτυπά

Περὶ μαγιώ και... τὰ λοιπά

Χαρίδημέ μου,
Με περιβρέχει ὁ ἴδρωσ και τὸν περισυλλέγω
Καίμαι! Ἀλήθειαν σοὶ λέγω...
μὴ ἔχων τί καλὺ-ερον πρὸς τὸ παρὸν νὰ πράξω,
βούλομαι δὲ «βοήθειαν» πρὸς ὅλους νὰ φωνάξω
γιατί τὸ πρᾶγμα ἔφθασε πλέον στὸ ἀπρὸς ὠρητον...
Τί γίνεται ὁ Ἔρασμος, ἡ Ἀθηνᾶ κι' ἡ κόρη των;
Θά εὕρης τὸ ἐρώτημα οὐχὶ ἀπ' τὰ συνήθη
κι' ἴσως θά εἴπης: «Διάβολε! Πού τοὺς ἐνεθυμήθη,
τοὺς παλαιούς τοὺς φίλους μας αὐτός ὁ ἀλιτήριος;»
Ἄν τὸ σκεφθῇς, Χαρίδημε,
αὐτό, δὲν εἶσαι κύριος,
στὸ λέγω ἀποκαλύπτα.
Αὐτὰ πού σοὶ ἀνέφερα
δὲν εἶνε ἀκατάληπτα,
ἐκτός ἂν θέλῃς μόνος σου
νὰ τὰ παρεξηγήσης.
Πάντως σοὶ δίδω πρόθυμα
ὀλίγας ἐξηγήσεις:
Ἡ Ἀθηνᾶ κι' ὁ Ἔρασμος
—τί ζευγὸς ἀξιεπαινετό!—
ὁμοῦ μετὰ τῆς κόρης των
και τῆς γρηᾶς μητέρας των
γιά ν' ἀντιδράσουν προφα-

(νῶς,
στὸν καύσωνα ἐκείνον,
ἐξέδραμον τὸ Σάββατον—
προχθές—εἰς τὸν Καρκίνον.
(Εἰς τὸν Καρκίνον, μάλιστα. Δὲν εἶνε καλαμπούρι,
γιατί Καρκίνος, λέγεται, τὸ δροσερόν... Κα β ο ὄ ρ ι !
Ἄφοῦ με προσεκάλεσαν πῆγα κι' ἐγὼ μαζί των
κι' εἶνα οὕτω θεατῆς πραγμάτων ἀνοήτων.
Δὲν εἶχα δὴ ἀπὸ ἐτῶν καμμίαν παραλίαν
γι' αὐτό κι' ἤμουν περιέργος, ἀγαπητέ μου, λίαν
νὰ δῶ στίς σύγχρονες τίς πλάς τί πράγματα τεκταίνονται
κι' ἀκόμη ποιά φαινόμενα συγκεκριμένως... φαίνονται...
Μ' αὐτὸν ἐπῆγα τὸν σκοπόν, ὅπως σοὶ τὸν καθόρισα
ἰδὼν δὲ τὰ φαινόμενα—πιστεύεις;—ἡλλοιθώρισα!
Δὲν πιστεύα τὰ πράγματα ὅτι τοσοῦτον θ' ἄλλασσαν
κι' ὅτι θά ἐξητελιζαν οἱ σύγχρονοι τὴν θάλασσαν.
Διότι δὲν πηγαίναν τὰ σμήνη των Ἀθιδων
νὰ δροσισθοῦν στὴν θάλασσαν. Αὐτὸ ἐγὼ τὸ εἶδον,
ἔμεινα δὲ κατὰπληκτος κι' ἠπόρησα μεγάλως:
Σκοπὸς των εἶν' ἡ ἔκθεσις γυμνοῦ. Κανένας ἄλλος!
Βλέπεις ἐκεῖ τίς τρυφεράς κι' ὠραίας δεσποινίδας
—πού ἔχουνε καί... γυιό—
νὰ δένωσι στὸ σῶμα των κάτι στενάς λωρίδας
—πού λέγονται μαγιώ—
και με αὐτὸ τὸ ἔνδυμα νὰ περιτριγυρίζουν
δίχως κανένα τράκ,
κι' εἶσι τοὺς πάντας γενικῶς νὰ τοὺς φωτογραφίζουν
καὶ δὴ χωρὶς... Κοντάκι!
Αὐτὰ τὰ ρεζιλίκια—φεῦ!—δὲν ὑπῆρχον ἄλλοτε,
ἀγαπητέ Χαρίδημε, τῆς ἐποχῆς αἰχμάλωτε.
Ἡμεῖς τὸ ἠγνοήσαμεν ὀλοτελῶς τὸ γδύσιμον,
καὶ μπαινάμε στὴν θάλασσαν με... ἔνδυμα ἐπίσημον,
πρᾶγμα πού καταργήσατε ἐσεῖς οἱ νέοι σήμερα...
Ἡρῶνες, βλέπεις, τάγρια και διώξανε τὰ ἡμερα
κι' ἐφθάσαμε στὸν δλεθρον χωρὶς νὰ σταματήσωμεν...
(Τί λές; Πᾶμε τὸ Σάββατον μαζί νά... κολυμβήσωμεν;)
Ἐπὶ τούτοις σὲ ἀφῆνῶ με ὀργὴν ἀλλὰ και μένος
καὶ διατελῶ προθύμως

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Ρέ' Κλέωνας,

Δὲν ντρέπεσαι; Δὲν ντρέπεσαι, γαῖδοῦρι,
νὰ κάθῃσαι καὶ νὰ μοῦ λές Καρκίνο τὸ Καβούρι;
Ἀνέκαθεν οἱ γνώμες σου ἦτανε θεοπάλαβες,
μὰ τώρα παραγίνηκες. Τὸ ξέρεις; Τὸ κατάλαβες;
Τὸν τελευταῖον τὸν καιρὸ πολὺ με ἐκνευρίζεις.
Ἄν τὰ ἐξυβρίζεις,
δὲ σοὺ ἀρέσει τίποτα,
καὶ ὅσα φέρνει ἡ πρόοδος τ' ἀποκαλεῖς ξετοίπωτα.
Ἐκτός, βρίζεσαι πάντοτε, καὶ χρόνου μὰ και τόπου
κι' ἀποτελεῖς περίεργον εἶδος ἀνισορροῦ.
Θέλεις μιαν ἀπόδειξιν; Τὴν ἔχεις ἐν τῷ ἅμα
ἀπὸ τὸ τελευταῖον σου πού μουγράψες τὸ γράμμα.

★

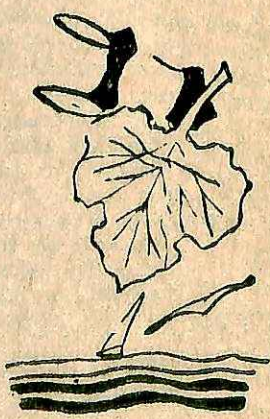
Ἀσχέτως πού Χαρίδημο μ' ἀποκαλεῖς και πάλι
—καὶ θά στὸ σπᾶσω κάποτε, νὰ ξέρῃς, τὸ κεφάλι—
νὰ με συγχίσης φαίνεται πῶς σ' ἔχουνε βαλτό.
Τί ἤθελες; Ἀντὶ μαγιώ νὰ βάζαμε παλτό
γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσωμε; Καὶ θά σὲ συνενεῖναι
τὸ θέαμα ἂν θύμιζε τὴν «ἐποχὴν ἐκείνην»;
Ὡραία, ὄντως, ἐποχὴ... Ἀντὶ μισοῦ ταλλήρου,
εἰς τὰ λουτρά πηγαίνετε τοῦ Νέου τοῦ Φαλήρου
(πού τὰ ἐθεωροῦσατε λουτρά προνομιούχα)
ἐπέφτατε στὴ θάλασσα με τὰ καλά σας ρούχα
κι' εἶχατε τὴν ἐντύπωσιν εἶσι πῶς κάτι κανέτε...
(Ἄχ! Θέλεις σκότωμα, μωρὲ πολιτισμένε... ἀθάνατε,
καὶ κρίμα στὴν ἐκτίμησιν πού μέχρι τώρα τοῦχα.
Γιατί, μωρὲ ἀνόητε, μὰς τάδωσες τὰ ρούχα;...)

★

Τὰ ρούχα, Κλέων, ἦτανε τὸ πῶς μεγάλο κρίμα
πού ἔκαν' ὁ πολιτισμός. Πληρώνουμε εἰς χρῆμα
εἰς τσέκ και εἰς συνάλλαγμα, ἀκόμη και εἰς εἶδος
καὶ κρούουμε τὰ θέλητριά της κάθε δεσποινίδος
πού τὰ προδίδει ἐλαφρῶς μία λεπτὴ ἑσάνς...
Ἡ ζέστη, ὅμως—μπράβο της!—ἔδωσε τὴν ρεβάνς
κι' εἶσι μὰς ἐπανεφέρε στὴν ἐποχὴν τῆς Εὐας.
Μπροστά της ὑποκλίνομαι πραγματικὰ με σέβας,
γιατί διὰ κινήσεως τὰ μάλα φυσικῆς
—γιὰ νὰ μὴν πᾶν περὶ αὐτῆς ἀκόμη περισσότερα—
κατ' ὥρῳσε καὶ τὰ μαγιώ τὰ ἔκανε λεπτότερα
ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔνδυμα: τὸ φύλλο τῆς συκῆς.
Γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἤθελες
βρέ Κλέων, νὰ κλαφτῶ;
Γιατί; Δὲν εἶνε πρόοδος
σημαντικὴ αὐτό;...
Ἀπὸ τίς ἀνιλήψεις σου
κύττωε νὰ λυθῇς
χωρὶς κανένα δέος,
κι' ἀπὸ τὰ νέα τὰ μαγιώ
νά... ἐπωφεληθῇς...
Ἐάν... μωρὲς, βεβαίως!...

Ἐπὶ τούτοις, φίλε Κλέων,
σὲ ἀσπάζομαι ἀσμένως,
ὁ πολὺ καλὸς σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ
Και διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Πέθανε ὁ ἐφευρέτης τῶν σταυρολέξων,

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΠΑΙΖΕ ΜΕ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἡ θάνατος τοῦ Βικτώρ Ὀρίγ δὲν
εἶναι δυνατόν νὰ μὴ σημειωθῇ καὶ νὰ
μὴ σχολιασθῇ μετὰ τῶν θνητῶν τῆς
ὕδρου γιὰ τὴν ἀφῆσε πίσω τοῦ κό-
σμου καὶ κοσμάκη πού σπαζοκεφαλᾷ
με τὸ ἔργο του. Γιά ἐκείνους πού δὲν
τὸν γνώρισαν ἢ δὲν ἀκούσαν ποτὲ τὸ
ὄνομα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνθρώπου
πού πηγαίνει τώρα νὰ κατοικήσῃ στὴς
ὄχθες τοῦ Ἀχέρωνος, ἡ ἀπώλεια δὲν
εἶναι καὶ τόσο σημαντικὴ, ἀλλὰ μόνον
ἐπεισοδιακὴ, γιατί ἐγνώρισαν μόνο
τὸ δημιούργημά του. Ἐνῶ ἐκεῖνοι πού
τὸν γνώρισαν προσωπικῶς θά τὸν λυ-
πήθηκαν περισσότερο, γιατί ἦταν ἕ-
νας σπουδαῖος ἄνθρωπος.

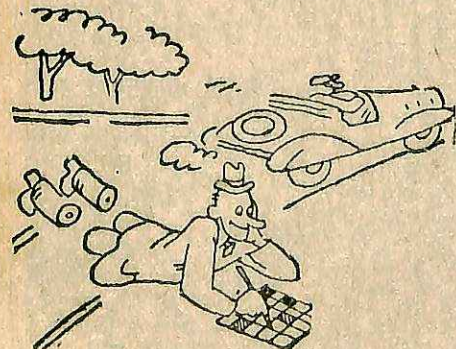
Ἡ Βικτώρ Ὀρίγ ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ
τοὺς μεγαλύτερους ἐφευρέτες τοῦ
αἰῶνος μας καὶ κατατάσσεται μετα-
ξύ ἐκείνων πού ἐθυσίαν τὴν ζωὴν
τοὺς μελετώντας διαφόρους τρόπους
πού καθιστοῦν τὴν ζωὴν τῶν θνητῶν ὅ-
σο τὸ δυνατόν πῶς εὐχάριστη καὶ ἀ-
νακουφιστικὴ καὶ πού ἐξαγνίζουν τὸ
πνεῦμα, κρατώντας τὸ σὲ ἀπόστασι
ἀπὸ τίς κακές συνήθειες καὶ τὰ πά-
θη, καὶ ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς.
Γνώρισα μιὰ δακτυλογράφου πού ἔ-
σωσε τὴν ψυχὴν τῆς χάρις στὴν ἐφεύ-
ρεσιν τοῦ μετασπᾶντος Ὀρίγ, γιατί ἡ
σχολεῖτο, κατὰ τίς ὥρες τῆς ἀνίας
της, τίς κενεὲς ἐκείνης ὥρες πού ἔ-
χουν ἀνοικτὲς τίς πόρτες τοὺς πρὸς
τὴν ἀβυσσόν, με τὴ λύσιν τῶν σταυρο-
λέξων.

Ἡ Βικτώρ Ὀρίγ ἐνεπνεύσθη τὴν ἐ-
φεύρεσιν τοῦ ἀπὸ ἕνα ὀπτικὸ φαινόμε-
νο πού ἀντίκρουσε ὅταν ἦταν κλεισμέ-
νος στὴ φυλακὴν κι' ἐκτελοῦσε τὴν
ποινὴν πού τοῦ ἐπέβαλε τὸ δικαστήριον
γιατί εἶχε παρασύρει καὶ φονεύσει με
τὸ αὐτοκίνητό του μιὰ γυναικίαν πού
ἔρεθιζε νὰ διασχίξῃ κατὰ πλάτος
μιὰν ἐξοχικὴν λεωφόρον ἐπάνω στὴν ὁ-
ποιᾶ ὁ Ὀρίγ ἔτρεχε με ἑκατὸ χιλιό-
μετρα τὴν ὥραν!

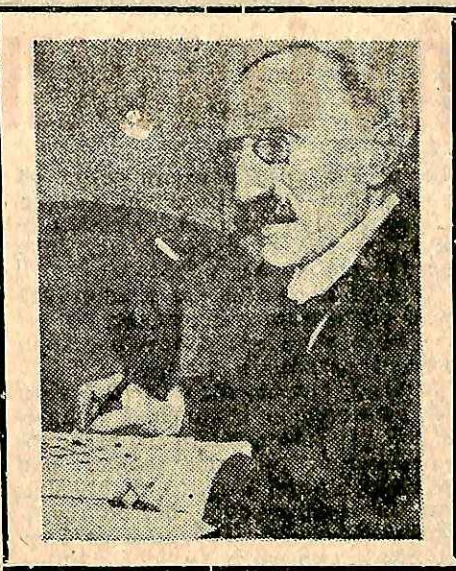
Μέσα λοιπὸν στὸ κελλί του, μιὰ ἡ-
λιόλουστη μέρα, παρετήρησε ὅτι ὁ ἡ-
λιος ἔμπαινε ἀπὸ τὸ σιδηρόφραχτο
παράθυρό με τίς σταυρωτὲς ὑπάρες,
κι' ἐσχολοῦσε τετραγωνάκια κάτω στὸ
πάτωμα.

Ἡ Ὀρίγ τὰ παρετήρησε ἐπ' ἀρκε-
τὴν ὥραν κι' ὕστερα τοῦ ἤλθε ἡ ἐμ-
πνευσὶς νὰ τὰ γεμίσῃ με γράμματα
καὶ ν' ἀποτελέσῃ μ' αὐτὰ λέξεις πού
νὰ διαβάζονται με τὰ ἴδια σχεδὸν
γράμματα τόσο καθῆτως ὅσο καὶ ὀρι-
ζοντικῶς καὶ νάχουν διαφορετικὴ μάλι-
στα ἔννοια.

Ὅταν βγήκε ὅμως ἀπὸ τὴ φυλακὴ

—Νὰ ἡ λέξις πού μοῦ χρειάζεται καὶ πρέπει
νὰ ἔχῃ ἑνέα γράμματα: Δυστοχήμα!

ΒΙΚΤΩΡ ΟΡΙΓ

δὲν ἐφρόντισε νὰ πάρῃ δίπλωμα εὐρε-
σιτεχνίας καὶ εἶσι πέθανε σὲ ἡλικίαν
ἐβδομηντα πέντε χρόνων φτωχὸς ὅ-
πως κι' ὅλοι οἱ μεγάλοι ἐφευρέται.

★

Προσωπικῶς ἐγὼ δὲν θρискόμουν
καὶ σὲ τόσο καλὲς σχέσεις μαζί του,
ἀλλὰ τώρα σβύνουν οἱ θυμοὶ μου καὶ
τ' ἀναθέματά μου ἐναντίον του, γιατί
δὲν ὑπάρχει πιά στὴ ζωὴν καὶ συγχω-
ρεῖται ὅπως κάθε νεκρὸς γιά τίς πρά-
ξεις του.

Καὶ γιὰ ποῖο λόγο λένε τὸν ἀναθε-
μάτιζα; Γιατί πολλές φορές θρискό-
μουν σὲ τραγικὰ δύσκολη θέσι μπρο-
στὰ σὲ χαριτωμένες δεσποινίδες καὶ σὲ
ὕποχρεωτικὰ γκαρσόνια τῶν διαφό-
ρων ὑπάρ πού συχνάζω, καθὼς με
ρωτοῦσαν σχετικῶς με διάφορες λέ-
ξεις σταυρολέξων κι' ἐγὼ ἔμεινα ἀφω-
νός σὲν νὰ εἶχα πᾶσι τελείαν ἐγκυ-
κλοπαιδικὴ ἀμνησία!

Τὰ σταυρόλεξα μοῦ ἐστοίχισαν ἐξ
ἀλλοῦ μὴν ὀλόκληρη περιουσία γιὰ-
τί ἔχασα τὸ καλύτερον παιγνίδι τῆς
ζωῆς μου, μιὰ πλουσία κόρη ἀπὸ τὴν
Ταναρῖδα γιατί ρωτώντας με διάφο-
ρες ἐπεξηγήσεις πού ἀντιπροσώπευαν
λέξεις τοῦ σταυρολέξου, δὲν ἤμουν
εἰς θέσιν νὰ τῆς ἀπαντήσω κι' εἶσι ἡ
νέα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ μένα, σχη-
ματίζοντας τὴν ἰδέαν, ὅτι δὲν ἤμουν ὁ
ἀνθρώπος τῶν γραμμάτων ὅπως ἐ-
κείνη μ' ἐνόμιζε καὶ με εἶχε ἐκτιμή-
σει. Πράγματι, μιὰ μέρα πού θρι-
σκόμουν στὸ τραπέζι μαζί με τὴν
πλουσία αὐτὴν κόρη, με ρώτησε νὰ
τῆς πῶ μιὰ λέξι με ὀκτώ γράμματα
πού εἶχε τὴν ἐπεξηγήσιν. «Ἡ ἀνθρω-
πὸς μοιάζει με πολυθρόνα». Ἐγὼ δὲν
μπόρεσα νὰ τῆς ἀπαντήσω, μὰ τὴ
στιγμὴ ἐκείνη πετάχτηκε ἡ καμαριέ-
ρα καὶ με ντρόπιασε, λέγοντας με σο-
φιστικῶς:

— Τεμπέλης!

Ἐγὼ χλώμιασα καὶ προσεπάθησα
νὰ διορθώσω τὴν ἀμάθειά μου ὑποση-
ρίζοντας ὅτι τὰ σταυρόλεξα χρειάζον-
ται μᾶλλον ἀσκητὴν παρά μὀρφοῦ.
Δὲν κατώρθωσα ὅμως λίγες στιγ-

μές ἀγογγέτερα νὰ καλύψω αὐτὴ τὴν ἀ-
δεξιότητά μου.

Ἐμεινε κενὴ μιὰ λέξις με ἑπτὰ
γράμματα, ὀριζοντίως, καὶ με τὴν ἐ-
πεξηγήσιν: «Ἐνα μέρος πολυγλωσσόν».

Σκέφτηκα. Ἐμεινα γιά λίγες στιγ-
μές ἀκίνητος χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ βρῶ
τίποτε. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ξανάρ-
χηται ἡ καμαριέρα καὶ ἀπαντᾷ:

— Βαθουλὼν!

Ἐμεινα κατὰπληκτος κι' ἡ νέα δὲν
ὀργησε νὰ μοῦ ρίξῃ ἕνα θλέμμα περὶ-
φρονητικόν, σὰν νὰ μούλεγε:

— Ἡ καμαριέρα εἶναι πῶς μορφω-
μένη ἀπὸ σένα!

Σὲ λίγη ὥρα, θρῖκα κάποια πρό-
φαισι καὶ ζήτησα τὴν ἀδείαν νὰ φύγω.
Ἡ νέα με χαίρειντες ψυχρὰ καὶ δὲν
μοῦ ἐπρότεινε νὰ «καθίσω ἐκὼμῃ, λι-
γάκι».

Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἐξα-
ναπήγα στὸ σπίτι της, μὰ οὐτε με ἐξα-
νακάλεσε κι' ἐκείνη νὰ τῆς κάνω συν-
τροφία. Ἐτοῖ πετάξαν τὰ ἑκατομμύ-
ρια... πρὸς χάριν ἑνὸς σταυρολέξου!
Τί φρίκη! Τί ἀπογοήτευσις!

Καὶ σὰν νὰ μὴν μοῦ ἐφῆανε τὸ κα-
κὸ πού ἐπαθα. Τὴν ἄλλη μερὰ τὸ πρῶ-
τον πῆγα στὸ γραφεῖο μου με ρωτᾷ
ἕνας γραφεὺς μου:

— Ποιὸς ἦταν ὁ γυιὸς τῆς Σεμιρά-
μιδος;

— Τὸ ξέρω τ' ὄνομά του, ἀλλὰ δὲν
ἔβλω νὰ τὸ πῶ — τοῦ ἀπῆντησα, γιὰ-
τί εἶσαι καλὸ παιδί καὶ σχεδὸν ἀναν-
τικατάστατο ἐδῶ μέσα. Ἄν καταπισ-
τήσῃ με τὰ σταυρόλεξα, θά πᾶς χα-
μένος.

— Μὰ πῆτε μοῦ αὐτὴ τὴν λέξι καὶ
δὲν θά σας ἐξαναρτήσω...

— Τὸν ἔλεγον σὰν κι' ἐσένα: Νικο.
Ἀλλὰ δὲν ἦταν οὐτε γραφεὺς κι' οὐ-
τε ἔβλυνε σταυρόλεξα. Γιατί ἂν ἔκανε
αὐτὴ τὴ δουλειὰ θά τὸν ἐξωστράκι-
ζαν...

— Ἐξωστράκιζω! Νὰ μιὰ ὠραία λέ-
ξις. Σταθῆτε νὰ τὴν σημειώσω, γιατί
μοῦ χρειάζεται γιά μιὰ λέξι καθε-
στὼς με ἑνδεκα γράμματα.

— Φτωχὸ παιδί — σκέφτηκα — ἂν
πᾶς ἐτοῖ, θά μείνῃς στὸ... δρόμο.

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Ὀρίγ κατήντησε
πιά ἐπικίνδυνον ἐπιδημίαν καὶ τὰ κρο-
σματὰ τῆς πολλὰς φορὲς εἶναι ὑπα-
τιφόρα.

Ζ. ΠΙΡΟΛ

— Πες μοῦ μιὰ λέξι με 6 γράμματα καὶ νὰ
σημειῇ ἕνα πρᾶγμα πού τρεῖ καὶ ὀγδὲς
καπνοῖ;
— Τὸ τραινό.
— Τραινό; Μὰ ἀφοῦ δὲν ἐφευρέθηκε.

αίχμηδες στην έρημική έπαυση

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ

Η κ. Μάρθα έρχεται στην Αθήνα από την Κόρινθο, την άνοιξη του 1911, με τις διδύμες κόρες της, την Μαρία και την Άννα. Η Άννα πέφτει στην παγίδα μιας ύποπτης γυναίκας, της κυρά-Μάρως, στην οποία ο Τρύφων, ο ιδιοκτήτης μιας έρημικης έπαυσης, έξω από την Κηφισιά, έχει αναθέσει να κλέψει μια κοπέλα, που να μοιάζει με την πεθαμένη γυναίκα του και να την πωλήσει. Έν τώ μεταξύ ο Τώνης, ένας νεαρός φοιτητής, ερωτεύεται άγρια την Μαρίαν και της υπόσχεται ότι θα φροντίσει να βρει την χαμένη αδελφούλα της.

Ο κ. Τρύφων είναι ένας αλλόκοτος μισάνθρωπος, αφού έχει - θαλασπώσει την πεθαμένη γυναίκα του και την έκλεισε σ' ένα γυάλινο φέρετρο, που το έτοιμάθησε κάτω σ' ένα μυστικό διαμέρισμα του υπογείου.

Έν τώ μεταξύ η κυρά-Μάρω καταφέρνει μια νύχτα και πάει φημωμένη και δεμένη την Μαρία, στην έρημική έπαυση.

4ον

Έρημη ή δόδος Μαυρομιχάλη είναι θεοσημένη σε μια ατέλειωτη ήσυχα. Τα τελευταία χαμόσπιτά της είναι κατασκότεινα, γιατί το φανάρι του γκαζιού το τελευταίο, είναι πολύ κάτω και η μικρή άσπρη φλόγα του δε φωτίζει παρά τα γύρω σπίτια. Την ήσυχία του δρόμου σιγίζει τώρα ένα άργό έθιμα. Είναι το θήμα του χωροφύλακα που κρατώντας το ζωμένο σπαθιά του, προς τα πίσω, με τα δύο του χέρια καταφορίζει στην οδό Μαυρομιχάλη. Μόλις φθάνει στο φανάρι του γκαζιού, που αντιφεγγίζει στα γυαλίστρα κουμπιά της μαύρης στολής του, θγάζει το ρολόγι του - ένα μεγάλο χονδρό ρολόγι - και κутτάζει την ώρα: Μεσάνυχτα παρά δέκα.

Με το ίδιο άργό βήμα στρίβει στην έδον Έρεσσό και χάνεται. Τότε μια άλλη σιλουέτα ξεπροβάλλει απ' την οδό Καλλιδρομίου και μπαίνει στην έδον Μαυρομιχάλη. Άνηφορίζει. Έκει ένας νέος, που παρ' όλην την άδωφία, που θέλει να δώσει στο θήμα του, φαίνεται ταραγμένος, φοβάται. Και μόλις φθάνει λίγο πιο πάνω περπατάει γρήγορα, σαν τον μαθητικό, που άργησε και φοβάται μη τυχόν τον μαλλώσουν οι δικοί του.

Στα τελευταία σπίτια της οδού Μαυρομιχάλη σταματάει. Ρίχνει γιατί γύρω του. Σκοτάδι. Έπειτα κηγάίνει κοντά σε μια αλλη και άρ-

χίζει μ' ένα τρεμάμενο σφύριγμα να σφυρίξει ένα τραγουδάκι της έποχης.

Περνάει λίγη ώρα. Μια γυρίλλια άνοιγει με πολλές προφυλάξεις. Ένα κοριτσίστικο κεφάλι προβάλλει.

Ο νέος πλησιάζει και μπαίνει από την άνοιχτη πόρτα της αλλής.

— Τώνη είσαι σύ; ρωτάει μια κοριτσίστικη τρεμάμενη φωνή.

— Έγώ, Μαρία, της άπαντά ο νέος.

— Μόλις τώρα έκοιμήθηκε η μητέρα μου. Η δυστυχισμένη υποφέρει τόσο. Ο χαμός της αδελφούλας μου την χειροτέρεψε. Θεέ μου, αν δεν είχα σένα να με παρηγορήσεις, δεν θα την ήθελα τη ζωή μου. Σου μιλω με όλην μου την ελκρινείαν.

Με πολλήν συγκίνηση ο Τώνης έπηρε το χέρι της πονεμένης κοπέλλας. Τώφερε στα χείλη του κι' έπειτα είπε: — Άγαπημένη μου Μαρία, σου φέρνω ένα ευχάριστο νέο.

— Λέγε λοιπόν Τώνη. Έμαθες τίποτε;

— Άνεστέναζεν έκείνος.

— Δεν έμαθα τίποτε, άλλοιμονο, αλλά θρήκα κάποιο πρόσωπο. Ένα πρόσωπο άστυνόμο, που κάνει τώρα τον μυστικό άστυνόμο. Και μου έδωσε το λόγο του, ότι σε λίγες ημέρες, σε μερικές εβδομάδες ίσως θα ξέρη τί απόγινεν η άγαπημένη σου αδελφούλα!...

*

Ένα χαμόγελο άνθισε στα τριανταφυλλένια χείλη της Μαρίας. Και το ζανθοκόκκινο πρόσωπό της, έτσι όπως έπλασιωνόταν από τα μακριά έπλεχτα μαλλιά, που έπεφταν στους κανονικούς ώμους, έμοιαζε με το πρόσωπο νεράιδας.

— Σ' ευχαριστώ, Τώνη, έμυρμούρισε. Μα ό άνθρωπος αυτός θα θέλη να πληρωθώ!...

— Μη άνησυχής γι' αυτό, πολυαγαπημένη μου, της είπε με κάποια ταραχή ο νέος.

— Αν η Μαρία έβλεπεν έκείνη την στιγμή το πρόσωπό του θα ξεχώριζε τη χλωμάδα, που άπλώθηκε ξαφνικά σ' αυτό, σαν μια κρυφή σκέψη να σέπασε τα χαρακτηριστικά του.

— Τώνη, δεν θέλω να έπιβαρυνθής έσύ... Ω, Θεέ μου, δεν μπορεί να τό πω στην μητέρα άκόμη, άναστέναζε η Μαρία.

— Δεν είναι καιρός, Μαρία, έμυρμούρισε ο Τώνης.

— Τό ξεύρω!...

Τό πρόσωπό της έπηρε ξαφνικά μια χαρούμενη έκφραση.

— Μα όταν ο άνθρωπος αυτός, Τώνη, βρή την χαμένη αδελφούλα μου, τότε άπό τό ποδο στην μητέρα, ότι άγαπιώμαστε έ;

— Ναί, Μαρία!...

— Μα θα την βρή άρά γε; έψιθύρισε πονεμένα τώρα κι' ένθ στο πρόσωπό της άπλώνονταν οι ίακιοι της μελαγχολίας. Θεέ μου, συνέχισε, έρχονται στιγμές που μου περνούν μύριες ιδέες από τό μυαλό. Νομίζω, πως δεν θα θανατώ πιά την αδελφούλα μου!...

Δάκρυα άνέβηκαν τώρα στα μάτια της Μαρίας.

— Η καρδιά μου είναι τόσο θλιμμένη, έπρόσθεσε, ώστε μόνο κοντά σου νιώθει κάποια παρηγορία. Χθές τη νύχτα έμεινα άγρυπνη κοντά στην μητέρα. Υπέφερεν από δύσπνοια η καυμένη. Ω, τί μαρτύριο... Κι' όταν τό χαράματα με πήρεν ό ύπνος στην καρέκλα άνειρεύθηκα, ότι τα μαλλιά μου είχαν γίνει μια πυκνή άρμαθείά από μαύρα, κατάμαυρα φίδια που έκρέμονταν όλόγυρα στους ώμους μου και γύρευαν να με πνίσουν. Τα φίδια είναι έχθροί, Τώνη. Έχω λοιπόν τόσους έχθρούς; Θεέ μου, εγώ δεν έβλαψα κανένα. Άλλοίμονον! Τό σπίτι μου έχασε τό χυρά του!...

— Δεν πρέπει ν' άπελπίζεσαι, πολυαγαπημένη μου.

— Η καρδιά μου είναι θλιμμένη, Τώνη.

— Θάρρη μέρα που θα τα ξεχάσης όλα, Μαρία. Όλα θα περάσουν και η αδελφούλα σου θα ξαναγυρίση κοντά σας!...

— Ποιός λές να είναι, Τώνη; Όσες φορές πασχίζω να θρώ που μπορεί να έρίσκεται η Άννα μας, πάει να μου φύγη τό μυαλό... Θεέ μου... Κι' αν δεν ζή;

— Όχι... όχι... Μαρία, μη τό σκέπτεσαι αυτό. την διέκοψε ζωηρά ο νεαρός φοιτητής. Η αδελφούλα σου ζή! Και θα ξαναγυρίση κοντά σας.

*

Κάτι έπηρε να πη άκόμη η Μαρία, άλλ' ένας θαυός και πονεμένος άναστεναγμός, που άκούσθηκεν από μέσα από τη διπλανή κάμαρη, την έκανε να σφίξη κατατρομαγμένη τό χέρι του νέου και να κλείση θιαστικά την γυρίλλια. Είχε συνηθίσει η μητέρα της. Η καταραμένη η δύσπνοια την είχε πετάξει πάλι απ' τό κρεβάτι της. Και άώναζεν η άμοιρη την κόρη της, για να της δώσει τό φάρμακο, που την ήσυχάζε λίγο. Η Μαρία έπέταξε γρήγορα-γρήγορα τό παλτό της, που είχε ρίξει στις πλάτες της κι' έτρεξε με την μακριά νυχτική της στην κάμαρη της μητέρας της.

— Μανούλα τί θέλεις; την ρώτησε.

— Με έύπνησε τη δόλια ένα κακό όνειρο για την Άννα μας! έμυρμούρισε με πολλόν κόπο από τη δύσπνοια η κ. Μάρθα.

Και με άγκομαχητό διηγήθηκε η άρρωστη στην κόρη της, ότι είχαν άνειρευθί, ότι η Άννα ήταν δεμένη με άλυσίδες, μέσα σ' ένα άμορφο περιβάλλο με δροσερά, μυρωμένα και πολύχρωμα λουλούδια. Και στέναζε και άπλωνε τα χέρια της για να άγκαλιάση τη μανούλα της, μα δεν κατάφερε να λευθερωθί από τα δεσμά της. Κι' έκλαιγε. Έκλαιγε άδιάκοπα. Και τα δάκρυα της έτρεχαν χάμα στη γή, στον άνθόσπαρτο κήπον που σαν από τα άδιάκοπα δάκρυά της, να έγινόνταν — λέει — ένα ρυάκι.

— Έσκυψα, κόρη μου, έξακολού-

θησε η άρρωστη. Έσκυψα κι' ήπια άπό τό νερό αυτό. Μα ήταν πικρό σαν τό φαρμάκι. Ποιος ξέρει τί στενοχώρια περνάει τό παιδάκι μου!...

— Μανούλα, μη πιστεύεις τά δειρά! προσπάθησε να την παρηγορήσει η Μαρία.

— Η στενοχώρια της θα με φέρη στον τάφο! άναστέναζεν η κ. Μάρθα.

Ένθ η Μαρία έδινε τό φάρμακο στην άρρωστη μητέρα της, ο Τώνης καταφορίζεν από την έρημη έκείνη την ώρα οδόν Ίπποκράτους. Έτρεμύσθουναν τά φανάρια του γκαζιού, στο άπονύχτερο άνοξιότικο άεράκι που είχε σηκωθεί.

Τό θήμα του νέου όμως ήταν τρομαγμένο. Αήθουχο τόχα. Και κύτταζε γύρω του μ' ένα τρύπον σαν να έφοβόταν, ότι θα έβλεπε να ξεπροβάλλη από τις τριγυρινές παρόδους, κάποιος που είχε τόπους να τον καταδιώκει.

Έφθασεν έτσι στο θέατρο Νεαπόλεως — που ήταν την έποχή έκείνη στην άρχή της οδοΐ Ίπποκράτους. Μηχανικά τό έλθιμα του έπρεσε σ' α μεγάλα προγράμματα, που ήταν κολλημένα έξω από τό θέατρο «Προσεχώς η Ψυχόκορη κι' ο Αήταρχος Κρικελάς» έγραφαν τά προγράμματα.

Η λέξι ήταρχος τον έκανε να τινάχθι, λές και πέρασεν ήλεκτρικό ρεύμα τό κορμί του.

— Ήταν λοιπόν κι' αυτός ήταρχ; Αησάει δεν είναι όσοι κλέβουν; Κι' ο Τώνης είχε κλέψει. Ναί, έκλειπεν ένα έκατοστάριο από τον φίλον του τον Τύρο, τον «μπρούκλη», όπως τον έ-

— Έγώ είμαι, Θεέ μου, έμυρμούρισε πονεμένη απ' τον τρόμο της η άμοιρη η Μαρία, όταν έρεθίστη στην έρημική έπαυση.

λέγαν... Άλλ' έκλειψε για χάρι της άγάπης του. Έκλειψε, για να δώσει τό έκατοστάριο σ' έκείνον, που θα πάσχιζε να βρή τά ίχνη της χαμένης Άννούλας!...

...Και νά, ένθ καταφορίζει ο Τώνης την οδόν Ίπποκράτους κατασκονισμένος, θυμάται την φρικτή γι' αυτόν σκηνή. Ο Πέτρος ο «μπρούκλης» έλειπεν. Είχε βγή μια στιγμή για να φάη. Αυό μέρες πριν ο Τώνης είχε καταφέρει να φτιάση ένα άντικλειδί. Και παραμόνεψε. Μόλις λοιπόν είδε τον Πέτρο να βγαίνει από τό δωμάτιό του, έτρεξε, χωρίς να τον ίδη κανένας από τους υπαλλήλους του ξενοδοχείου και μπήκε στην κάμαρα, άποφασισμένος ν' άρπάξη ό,τι εύρισκε. Η τύχη τον έβοήθησε στην κακή αυτή πράξι του. Πάνω στο κομμένο, ο Πέτρος είχε άφισει τρακόσιες δραχμές, κάτω από μια σταχτοθήκη. Τό φοβισμένο θέλημα του Τώνη έπρεσε με λαχτάρα πάνω στα λεπτά, έπηρε ένα έκατοστάριο κι' έτρεξε με τό ίδιο καρδιοκτύπι να βγί από τό δωμάτιο. Δεν τον είχαν ίδη κανένας!...

*

Μετανοημένος πικρά για την πράξι του, η μόνη σκέψη που τον παρηγορούσε, ήταν ότι δεν έκλειψε για να γλεντήση με τό έκατοστάριο, αλλά να βοηθήση για ένα ίερόν σκοπόν. Νά μπορέση να ξαναβρή η άγαπημένη του την χαμένη αδελφούλα της.

Με τις σκέψεις αυτές έφθασεν ο Τώνης στην Όμόνοια. Γύρω από την πλατεία ήταν άραδιασμένες οι άμα-

ρες, λίγες βιτωρίες και πιο πολλά μόνιπα. Νά νι. οροόσε, συλλογιζόταν ο Τώνης, να πάρη ένα από τα άμάξια αυτά και να φύγη με την άγαπημένη του μακριά, πολύ μακριά.

Η θύμησι της του εαναήλθε στο νοΐ. Θυμήθηκε την άπαλη και δροσάτη έπιδερμίδα της, τα άμορφα παρθενικά μάτια της, που τό έταζαν ό,τι τα χείλη της δεν μπορούσαν άκόμη να τό πούν.

Έτάχυνε τό βήμα του και γύρισε στο ξενοδοχείον.

Περνώντας έξω από τό δωμάτιο του Πέτρου είδε τό φως άναμμένο.

*

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά. Άν είχε καταλάβει ο Πέτρος την κλοπήν; Άν τον άνακαλύπτανε; Κλεφτά και πατώντας στις υούτες των ποδιών του — τά κουμπιά μπότνια που συνηθίζονταν τότε — άνέβηκε στη σοφίτα.

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ

ΜΙΑΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ

Όταν ο κ. Τρύφων άντίκρουε τό ευγενικό πρόσωπο της Μαρίας, με τα μεγάλα όνειροπόλα μάτια, τα μακριά

μαλλιά, που τό επλασιώναν και τη χλωμάδα του φόβου, που τό έκανε περισσότερο συμπαθητικό, έμεινε βουβός. Άληθινά, η κοπέλλα αυτή έμοιάζε με την πεθαμένη του γυναίκα. Κι' έμοιαζε καταπληκτικά.

— Δεν έγελάσθηκε λοιπόν αυτός ο δαίμονας! έμυρμούρισε έκστατικός ο κ. Τρύφων.

Κι' έπειτα πιδ σιγά, σαν να έφοβόταν, μήπως τον άκούση κανένας.

— Τί παράξενο! Σάν να ήταν άδελφές μοιάζουν!

Στό μεταξύ η άμοιρη η Μαρία, που την είχαν άφισει σ' ένα καναπέ μιας μικρής τραπεζαρίας της θύλλας, έκόταζε γύρω της σαν χαμένη. Ο κ. Τρύφων έπρόσθεσε και της έδωσαν τό φίλωτρο. Στην άρχή μάλιστα η Μαρία, μόλις έλευθερώθηκε, θέλησε να φωνάξη, να τρέξη, να φύγη, αλλά όταν έγύρισε και κύτταζε γύρω της κι' είδε στους τοίχους κρεμασμένα διάφορα όπλα από την όπλοσυλλογή του ιδιοκτήτη της έρημικης έπαυλεως, τότε έφοβήθηκε περισσότερο. Έξ άλλου η πόρτα της μικρής τραπεζαρίας ήταν κλεισμένη και την έφραζεν ένα τεράστιο βελούδινο ριντώ. Και τό ψηλό παράθυρο ήταν κλεισμένο κι' σ' αυτό. Μια κρεμαστή πετρελαϊόλampa έριχνε τό χλωμό φως της, στο δωμάτιο.

— Ποΐ είμαι; Ποίος είσθε σεις; ρώτησεν η Μαρία με μια φωνή που έτρεμε, τον κ. Τρύφων.

Όλες έκείνες οι ημέρες, που είχε περάσει η άμοιρη κοπέλλα, φυλακισμένη στο χαμόδοπιτό της κυρά-Μάρως, την είχαν κάνει πτώμα, από τον φόβο της, είχαν σταλλάξει στην καρδιά της την άπογοήτευσι ότι θα ξαναέβλεπε την μανούλα της και την αδελφούλα της!

— Δεν πρέπει να φοβάσαι, κόρη μου, της άπεκρίθηκεν ο κ. Τρύφων, με μια φωνή, που πάσχιζε να την κάνει γλυκειά, μα που της έτρικύμιζεν η ταραχή.

— Γιατί λοιπόν μ' έφεραν εδώ; Γιατί με πήραν, από την άρρωστη μητέρα μου, από την αδελφή μου; ξαναρώτησεν η Μαρία.

— Αυτό μη ζητήσης να τό μάθης άμέσως!

— Θέλω να μ' άφήσετε, να φύγω. Δεν θέλω να γίνω εγώ η άφορμή του θανάτου της μητέρας μου. Δεν ξέρει ποΐ είμαι. Με νομίζει για χαμένη και θα νυχτοξημερώνεται με την έγνοια μου. Και ίσως πεθάνη!...

Βουρκώσανε τά μάτια της τώρα, από τά δάκρυα. Και τό στήθος της έτρικύμιζεν απ' τους λυγμούς.

— Πάλι εγώ θα φροντίσω να ήσυχάση η μητέρα σου, παιδί μου, είπε ο κ. Τρύφων.

Και προχώρησε προς την πόρτα. Εβγαλεν από την τσέπη του ένα κλειδί και άνοιξεν. Έπειτα έγύρισε και είπε στην Μαρία:

— Τό κακού θα θελήσης να φύγης! Τό κακού θα φωνάξης! Δεν θα σ' άκούση κανένας. Θα λείψω λίγα λεπτά. Σου ξαναλέω, θα φροντίσω να ήσυχάση η μητέρα σου. Μα πρόσγε, μη τυχόν ζητήσης να θγίς από δω, γιατί σε περιμένει πάλι τό φίλωτρο και τό σχετικό!...

Έπάγωσε σύγκορμη η Μαρία, άκούοντας τά τελευταία λόγια του αλλόκοτου αυτού άνθρώπου, που μια έφαινόταν καλόβολος και μια άγριωπός, άπαίσιος, έτσι όπως άνοιγόταν

τα μάτια του διάπλστα, παράξενα. 'Ανατριχίασεν ή Μαρία, στήν τριζιμο πού έκανε τό κλειδί, στήν πόρτα. Έμενεν δλομόναχη εκεί μέσα. Ξανάρρε μιά φοβισμένη ματιά, γύρω της. Πού ήταν; 'Ω, θά έπρεπε νά βρισκεται πολύ μακριά από τήν Άθίνα. Πόσο, δέν ήξερεν, ούτε καί μπορούσε νά καταλαβή, γιατί στο άμαξι, πού τήν έφερε στήν έρημική έπαυλι, της είχαν δώσει τά μάτια...

Καί πρό πάντων τήν βασάνιζεν ή σκέψη: ποίος ήταν ό άλλόκοτος αυτός άνθρωπος;

Ξανάρριξε μιά ματιά γύρω της. 'Η θέα τών κρεμασμένων στών τοίχο δ-πλων τήν έρόβζε τόσο. Καί ή πολυτέλεια της μικρής εκείνης τραπεζαρίας, αντί νά τήν ήσυχάζη λίγο, τήν αγρίευε περισσότερο. Μιά μυρωδιά ναφθαλίνης έβγαίνειν, από τό μικρό εκείνο δωμάτιο.

—Πού είμαι Θεέ μου; έμουρμούρισε φοβισμένη ή Μαρία.

Μά νά, τότε σάν νά άνοιγή κάποιο άόρατο παράθυρο, ή σάν κάποιος νά περνάη από μπροστά της, μιά γυναίκα σιλουέττα, πού κάνει άέρα ή πού άφήνει ν' άκούεται τό φροού-φροού από ένα μακρύ φόρεμα, ή Μαρία νιώθει μιά πνοή, στο πρόσωπο, μιά παράξενη άναπνοή. Κι' έπειτα σχεδόν άμέσως άκούεται ένας θαθύς, πινγμένος στεναγμός, ένας στεναγμός πού θγαίνει από μαραζωμένα στήθεια. Ραγίζει τήν φτωχή ανθρώπινη καρδιά ό άναστεναγμός αυτός! Βουρκώνει τά μάτια καί τοῦ πιδ σκληρόκαρδου άκόμη! Θεέ μου, πού είμαι λοιπόν; Πετάγεται τρομαγμένη ή άμοιρη ή Μαρία.

Καί κυττάζει γύρω της, γιατί νομίζει, ότι ή παράξενη εκείνη πνοή, πού αισθάνθηκε στο πρόσωπο, ήλθεν από ένα άνοιχτό παράθυρο. Μά είχε άκόμη τήν αίσθησι, ότι κάποιος άλλος μπηκε έκει μέσα, κάποιος, πού δέν τόν είδεν ή Μαρία, άλλα τόν αισθάνθηκε μόνο...

Μά τό παράθυρο είναι κλειστό. Έκείνη τήν στιγμή άκούεται ξανά τό τριζιμο τοῦ κλειδιού στήν πόρτα. 'Ανατριχιάζει πάλι από τόν τρόμο της ή φτωχή ή Μαρία.

Ό κ. Τρύφων μπαίνει στήν τραπεζαρία καί ξεκλειδώνει τήν πόρτα.

Τό χλωμό φως της λάμπας πέφτει μέ παράξενους ίσκιους στο πρόσωπό του, πού τώρα χαμογελάει διαβολικά. 'Εφρόντισα γιά τήν μητέρα σου, λέει στήν πονεμένη κοπέλλα.

Καί της δείχνει ένα χαρτί πού έφερε, τήν πέννα καί μελάνι.

—Γράψε, τήν προστάζει έπειτα. 'Η Μαρία τόν κυττάζει βουθή καί ασάλευτη, σάν νά μή καταλαβαίνει τί της λέει.

—Δέν θά μ' άφήσετε λοιπόν νά ξαναγυρίσω στή μητέρα μου; τόν ρωτάει, μέ μιά σπαρακτική φωνή ή Μαρία.

Μιά γκριμάτσα φαίνεται στο πρόσωπο τοῦ παράξενου ανθρώπου. 'Επειτα τήν ρωτάει:

—Πού είναι τό σπίτι σας;

—Στό τέμα της δδοῦ Μαυρομυχαλή, τοῦ άπαντᾷ, μέ μιά σβυσμένη φωνή.

—Γράψε!

'Η Μαρία παίρνει τήν πέννα καί τό χαρτί, πού της δίνει ό κ. Τρύφων.

—Δέν θά γράψης τίποτ' άλλο, εκτός από εκείνα πού θά σοῦ ύπαγο-

ρεύσω, της ξαναλέει. 'Εμπρός. Γράψε.

Ό προστακτικός τόνος του άναγκάζει τήν Μαρία νά συμμορφωθί μέ τήν επιθυμία του. Καί γράφει:

«Γλυκερά μου μονούλα,

Μή άνησυχίτε γιά μένα. Είμαι σέ καλά χέρια. Μή ζητήσετε νά μέ θρητέ, γιατί δέν θά μπορούμετε, δσον καί σν πασχίσετε. Εύχομαι, ό Θεός νά σοῦ χαρίσῃ ύγεια, σέ σένα καί στήν άδελφούλα μου.

Σ'ας γλυκεριλῶ, Μαρία»

—Γράψε τό όνομα καί τή διεύθυνσι της μητέρας σου! τήν έπρόσταξεν ό κ. Τρύφων.

—Αυτό πού κάνετε είναι πολύ κακό, είπεν ή Μαρία. Δέν λυπάσθε λοιπόν τρεις άπροστάτευτες γυναίκες, πού τίς θασανίζετε;

Λυγμοί έτράνταζαν τό κορμί της. Καί από τά μεγάλα παθητικά μάτια της έκυλούσαν άδιάκοπα τά δάκρυα...

—Δέν πρόκειται νά πάθης κανένα κακό, της άπεκρίθηκε μέ υπόκωφη φωνή ό κ. Τρύφων.

—Κι' αυτό πού μοῦ κάνετε, νά μέ παίρνετε, από τήν άγαπημένη μου μονούλα καί τήν άδελφούλα μου, δέν είναι κακό;

Ό κ. Τρύφων έμεινε βουδός, λίγες στιγμές. 'Επειτα έκλεισε τό γράμμα, έρριξε μιά ματιά στο φάκελλο, πού είχε γράψῃ τήν διεύθυνσιν ή Μαρία καί της είπεν:

—Άύριο πρωί-πρωί τό γράμμα σου θά είναι στο χέρι της μητέρας σου καί της άδελφής σου!

Στεναγμοί άνακούφσεως έβγηκαν από τό στήθος της θασανισμένης κοπέλλας.

—Καί τώρα, έπρόσθεσεν ό κ. Τρύφων, έλα μαζί μου, νά σοῦ δείξω τήν κάμαρά σου!

'Η Μαρία έμεινεν άκίνητη, γιατί έφοβήθηκε, γιά μιά στιγμή νά τόν άκολουθήσῃ. 'Αλλ' όταν τό άγριωπό θέλημα τοῦ ιδιοκτήτης της έρημικής έπαύλεως έπесεν επάνω της, τόν άκολουθήσε σάν ύπνωτισμένη.

Πέρασαν μέσα από ένα στενό καί άτέλειωτο διάδρομο. 'Επειτα έφθασαν σέ μιά ταπητοστρωμένη σκάλα. Ό κ. Τρύφων άρχισε ν' άνεβαίνει πρώτος. 'Η Μαρία τόν άκολουθοῦσε πάντα μέ βαρεία καρδιά. 'Η μόνη σκέψη πού τήν άνακούφιζε τώρα ήταν, ότι ή μονούλα της θά έπαυρε αύριο τό γράμμα της καί δέν θά άνησυχόσε πιά τόσο. Δέν θά τήν νόμιζε, γιά χαμένη!...

Στήν Μαρίαν έφάνηκεν άτελείωτη ή σκάλα εκείνη. Σέ μιά στιγμή ό κ. Τρύφων, πού έπήγαγε μπροστά, κρατώντας μιά μικρή πετρελαιολάμπα στο χέρι, έστάθηκεν. 'Ανοίξε μιά πόρτα. Εβρέθηκαν τότε σ' ένα στενό άντρεδάκι. Καί όταν ή πόρτα έκλεισθηκε πάλι πίσω τους, ή Μαρία είχε τήν εντύπωση ότι ήταν μέσα σ' ένα καλλι φυλακής. Ό κ. Τρύφων όμως άνοιξε μιά άλλη μικρότερη πόρτα καί είπε στήν Μαρία:

—Πέρασε έδω. Αυτό είναι τό δωμάτιό σου!

'Η Μαρία σάν νευρόσπαστο έμπήκε στήν κάμαρη, πού τήν φάτιζε τώρα τό χλωμό φως της λάμπας. 'Ερριξε μιά τρομαγμένη ματιά γύρω της. 'Ενα μέ γάλο κρεβάτι, ξύλινο, από εκείνα τά παλιά μέ θόλο γαλάζιο καί μέ τοῦλι γύρω, έρισκόταν στήν άκρη. Πλάι του ήταν ένα μικρό κομοδίνο καί στο δά-

χος μιά ντουλάπα.

Μ' ένα παράξενο γέλιο ό κ. Τρύφων έπροχώρησε πρὸς τήν ντουλάπα, άφού πρίν άφηρε τήν λάμπα στο κομοδίνο καί τήν άνοξεν. 'Επειτα είπε στήν Μαρία, ένώ ή φωνή του έτρεμεν από τήν συγκίνησι:

—Ό,τι θές θά τό θρῃς έδω μέσα. Τά πιδ φανταχτερά καί άκριβά φορέματα. Τά πιδ όμορφα στολίδια. Τά όραιότερα άσπρόρρουχα. Διάλεξε καί πάρε. 'Από τήν στιγμή αὐτή όλα δσα είναι έδω μέσα είναι δικά σου. Στολίσου γιάτί σοῦ ταιριάζουν αυτά καί άλλα πιδ καλύτερα στολίδια. Σοῦ ταιριάζουν, γιατί είσαι όμορφη σάν τήν άνοξί...

★
'Η Μαρία τόν έκύτταζε παραξενεμένη. 'Όλα δσα έβλεπε της έφάνινταν σάν ένα όνειρο.

—Μά πρόσχε, μή ζητήσης νά φύγης, γιατί δέν θά μπορούσης. Τοῦ κάκου θά πασχίσης. Μόνο τόν άγριον θυμό μου θά ζυγνήσης άν θελήσης νά φύγης. 'Εξ άλλου καί δέν θά τό καταφέρῃς, γιατί, όπως θλέπεις, έδω δέν έχει παράθυρο, άλλα τόν φεγγίτη αὐτόν μόνο.

Καί μέ τό ίδιο παράξενο γέλιο ό ιδιοκτήτης της έρημικής έπαύλεως έδειξε ένα φεγγίτη σιδεροφραγμένο, πού ήταν ψηλά.

—Ωστε είμαι φυλακισμένη, λοιπόν; τόν ρώτησε μέ σβυσμένη φωνή ή Μαρία. Τί έκανα;

—Όχι, δέν είσαι φυλακισμένη. Φοβάμαι μή τυχόν θελήσης νά φύγης. 'Όταν θά θεσπαιωθῷ, ότι δέν θά φύγης, τότε θά σέ θάλω από δω μέσα. 'Αλλ' όπως βλέπεις, ή κρεβατοκάμαρά σου εινε κρεβατοκάμαρα πριγκη-θασιλικά. Καί σῦ ένα όμορφο λουλούδι, μέσα σέ μιά σέρεα!

—Εσκυψε τό κεφάλι ή Μαρία καί μουρμούρισε:

—Δέν ζητάω, πκρά τήν έλευθερία μου. Θέλω νά ξαναγυρίσω κοντά στή μονούλα μου καί στήν άδελφή μου.

—Αύριο πρωί - πρωί θά λάβῃ τό γράμμα σου ή μητέρα σου. Καί με-θάρριο θα λάβῃ λεφτά.

—Ποίος θά της τό στείλῃ; ρώτησε τρομαγμένη ή Μαρία.

—'Εγώ!

—'Όχι... δέν θέλω! έξεφώνισεν ή άμοιρη κοπέλλα. Δέν θέλω τά λεφτά της άτιμίας! Ποτέ. Θά πεθάνῃ από τόν καύμό της ή μητέρα μου! 'Εγεννηθήκαμε φτωχοί, μά είμαστε τίμιοι. 'Η τιμιότητα είναι τό όραιότερο στολίδι μας!

'Εγέλασε πάλι τό παράξενο γέλιο τοῦ ό κ. Τρύφων καί της είπε:

—Μή φοβάσαι τίποτε έδω. 'Ενα όμορφο λουλούδι σάν καί σένα δέν τό άγγίζω νε γιά νά μή τό μαράνουνε, γιά νά μή χάσῃ τήν μοσχοβολία του, γ' άκούς; Δέν έχεις τίποτα νά φοβῃθῃς! Καί τώρα σ' άφήνω, γιά νά ήσυχάσῃς. 'Η ώρα είναι μιά μετά τά μεσάνυχτα. Πρέπει νά ξεκουρασῃς. Όστερα από τόσο συγκινήσεις. Καί πρό πάντων, μή φοβάσαι. Μή φοβάσαι τίποτα! Καλήν νύχτα σου. Αύριο τό πρωί θά ξαναμιλήσουμε!

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΑ ΚΑΙ ΓΑΡΔΕΝΙΕΣ

Ένα άνέκδοτο σκετσάκι τοῦ συνεργάτου μας κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ από τή σειρά «'Η ζωή μας είναι θέατρο».

(Σέ μιά κοσμική ταβέρνα, άπ' αὐτές πού άφθονούν τελευταία στήν Άθήνα. Τά μεσάνυχτα έχουν περάσει. Στις γωνιές άναρριχητικά φυτά διακοσμούν μέ πράσινα στολίδια τοῦς τοίχους. Στο θάθος, ένας βιολίστας με γκριζα μαλλιά πατάει κουρασμένες δοξαριές. 'Ο πιανίστας έχει μισοκοιμηθῇ πάνω στα ξεθεωμένα πλήκτρα τοῦ πιάνου, καί έφαρμόζει μέ καταπληκτική ευσυνειδησία τό διδασγμα τοῦ Εὐαγγελίου: «Μή γνώθῃς ή δεισία τοῦ τί ποιεῖ ή άριστερά σου».

Τά γκαρσόνια πηγαίνόερχονται σκοταμένα. Σ' ένα τραπεζάκι, κάπου, 'Εκείνος προσπαθεῖ νά τελειώσῃ ένα σνίτσελ, χωρίς νά πεινάη καθόλου. Είνε ντυμένος άψογα, καί πλήττει μόνος του. Τά σαράντα του χρόνια τά ύπομένει ήρωικά. Δυό ρυτίδες μόνο, δείξιά κι' άριστερά στο στόμα, δείχνουν φανερά τήν κούρασι τοῦ γεροντοπαλλήκαρου, πού θαρέθηκε νά ζῇ πάντα μέσα στο ίδιο άνισαρό περιβάλλον της άνέσεως, καί πού ζητάει νά βρῇ κάποιον περιορισμό της μισητής του έλευθερίας. Σέ μιά στιγμή, στο κέντρο μπαίνει μιά άνοητοπώλις, σέρνοντας ένα κοριτσάκι. Είνε νέα, μά τρομερά καταβεθλημένη. Γυρίζει άνάμεσα στα τραπεζάκια, καί προσφέρει στοῦς πελάτες γαρύφαλλα καί μισομαραμένες γαρδένιες. 'Όταν φτάνη στο τραπεζάκι 'Εκείνου, στέκεται μιά στιγμή, τόν κυττάζει περιεργα, ύστερα κιτρινίζει καί σωριάζεται χάμω.

'Εκείνος τή σηκώνει, τή βάζει νά καθήσῃ καί διατάζει ένα γκαρσόνι νά της φέρῃ κάτι ζεστό γιά νά συνέλθῃ). ΕΚΕΙΝΟΣ (πολύ σιγά): 'Εσύ; ΕΚΕΙΝΗ: 'Εγώ... Για τί, σοῦ φαίνεται παράξενο... ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέκα χρόνια από τότε... Κι' όμως, σέ γνώρισα άμέσως... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' εσύ δέν άλλαξες... λίγα γκριζα μαλλιά μόνο σοῦ ώμόρφηναν τό κεφάλι. ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά πῶς έγινε νά πούλῃς λουλούδια στίς ταβέρνες; ΕΚΕΙΝΗ: 'Η ιστορία μου δέν είναι καθόλου πρωτότυπη. 'Η εξέλιξις της μόνο δέν είναι κοινή. ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά πάρῃς κάτι; Κι' ή μικρούλα; ΕΚΕΙΝΗ: Σ' εύχαριστώ πολύ. Ναί, κάτι θά πάρωμε. 'Αισλῆγει στήν τύχη καί 'π' τόν κατάλογο, εκείνος δίνει ανάλογες διαταγές στο γκαρσόνι, πού άπομακρύνεται γιά νά τις εκτελέσῃ). ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί τώρα, είμαι όλος αὐτιά...

ΕΚΕΙΝΗ: Πάνε δέκα χρόνια. 'Εργαζόμουν τότε σ' ένα κατάστημα της δδοῦ 'Ερμού. Συντηρούσα ένα γέρο πατέρα τυφλό, άνίκανο γιά εργασία. Τή νύχτα, όταν γύριζα στο σπίτι μου, ύστερα από δουλειά όλη τήν ήμέρα, πολλοί μέ πληροφρούσαν στα σκοτεινά δρομάκια πῶς ήμουν όμορφη, γοητευτική καί πῶς ήταν πρόθυμο νά μοῦ τό πούν αυτό πιδ κοντά μου, ό πουδήποτε. 'Εγώ όμως δέν ήθελα νά τοῦς άκούσω... Θέλησα όμως νά άκούσω κάποιον, πού μοῦ τά είπε αυτά ένα πρωινό, μέσα στο κατάστημα πού εργαζόμουν...? Ήταν ένας κομψότατος άντρας, ως τριάντα χρονῶν κι' είχε μπη γιά νά ψωνίσῃ δέ θυμάκια κι' εγώ τί...

'Όταν συνάντησα τά θλέμματά του, έννοιωσα μιά παράξενη συγκίνησι καί μιά προαισθησι ότι ό άντρας αὐτός θάπαζε ένα μεγάλο ρόλο στή ζωή μου. Καί, πραγματικά, τόν έπαίξε... Ξαναγύρισε καί τήν άλλη μέρα καί τήν πάρα πάνω... 'Επὶ τέλους μοῦ μίλησε. Κι' εγώ τοῦ άποκριθήκα χαμηλώνοντας τά μάτια. Κι' εκείνο τό έράδυ ό πατέρας μου μέ περίμενε πολύ περισσότερο από τό συνηθισμένο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι ώραιές εκείνες οί βραδιές!

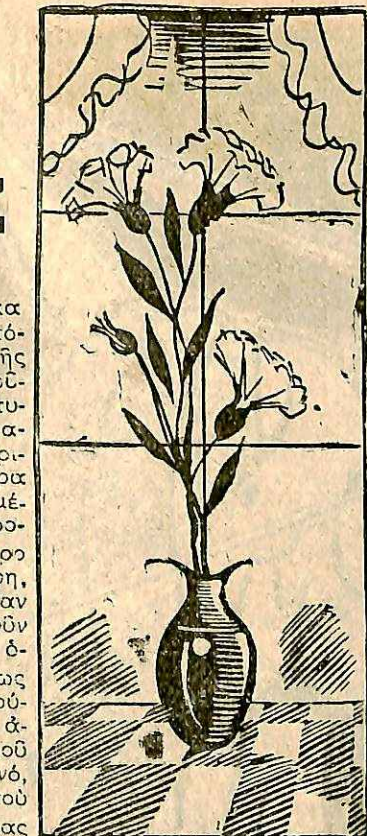
ΕΚΕΙΝΗ: Τό ειδύλλιο βαστάζε όσο βαστάνε όλα τά ειδύλλια συνήθως: λίγους μήνες. 'Υστερα, μιά μέρα, εκείνος ήρθε άργότερα στο ραντεβού του. Τήν επομένη δέν ήρθε καθόλου. 'Υστερα από μιά βδομάδα, πήρα λίγες βιαστικές γραμμές του. 'Εφευγε γιά τή Γερμανία, γιά άνώτερες σπουδές καί δέν είχε προφτάσει ούτε νά μέ χαιρετήσῃ. Θά μούγραφε από κεί. Καί δέν μούγραψε ποτέ... (σκούπίζει ένα δάκρυ της. Τό γκαρσόνι έχει φέρει τά φαγιά. 'Εκείνη δέν άγγίζει τίποτε. 'Η μικρούλα μόνο τρώει πεινασμένη).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά σ' 'Εκείνη): Καῦμενούλα μου... Πόσο θά ύπόφερες.

ΕΚΕΙΝΗ: Συνήθισα στο τέλος. Τό μόνο πού μ' έκανε νά ύποφέρω ήταν οί πειρασμοί της ζωής. 'Υστερά από λίγους μήνες ό πατέρας μου πέθανε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά σ' 'Εκείνη): Καῦμενούλα μου... Πόσο θά ύπόφερες.

ΕΚΕΙΝΗ: Συνήθισα στο τέλος. Τό μόνο πού μ' έκανε νά ύποφέρω ήταν οί πειρασμοί της ζωής. 'Υστερά από λίγους μήνες ό πατέρας μου πέθανε.

κι' έμεινα μονάχη... 'Η μοναξιά μου όμως κράτησε λίγο, γιατί ύστερα ήρθε μιά συντροφιά πού τήν περίμενα από καιρό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σά νά καταλαβαίνει): Μιά συντροφιά;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί... (σιγά): 'Η κόρη μου... (πιό σιγά): 'Η κόρη σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κυττάζει σά χαμένος τή μικρούλα πού τρώει λαίμαργα. 'Υστερα τήν παίρνει στήν άγκαλιά του καί τή φιλάει πολύ-πολύ). 'Η κόρη μου... ή κορούλα μου!

ΕΚΕΙΝΗ: Στά μάτια της, πού ήταν ίδια μέ τά δικά σου, έβλεπα όλο τό παρελθόν νά ξαναζωντανεύει, γοητευτικό, όμορφο, έξαυλωμένο από τήν άπόσταση. Κι' είχα καί μιάν άλλη άφορμή γιά ν' άγαπῶ τήν κορούλα μου!

'Η παρουσία της μ' έμπόδιζε από τόν καθήφορο. Νόμιζα πῶς αν έκλεινα τά μάτια του κι' έφετα δέ θά μπορούσα ποτέ νά τήν ξαναδῶ... Κι' έτσι, προτίμωσα νά πουλῶ λουλούδια τις νύχτες στα κέντρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένος): 'Ακου σε τώρα κι' εσύ τήν ιστορία τή δική μου: 'Ο κόσμος όλος μοῦ δόθηκε, έζησα όλων τών ειδῶν τή ζωή καί κατάντησα νά τά θαρεθῶ όλα, καί νά μή έχω πιά νά κάνω τίποτ' άλλο παρά νά πεθάνω. Κι' έτσι μέ θρῃκες άπόψε μόνον, θαριεστημένο, γεμάτον πληξί... 'Ηρθα έδω πέρα χωρίς νά ξέρω γιά τί, μάλλον γιά νά φάω κάτι πού δέν μπόρεσα νά τό φάω, μάλλον γιά νά τ'κούσω λίγη μουσική, πού δέν μπόρεσα ν' άκούσω.

ΕΚΕΙΝΗ: Καί τώρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τώρα; (Χαρούμενα). Τώρα έχω καί γυναίκα καί παιδί, καί οικογένεια. 'Όλα τ' άπέκτησα σέ μιά όμορφη στιγμή. Τό βουθύ μου καί πένθιμο σπίτι θ' άντηχήσῃ από χαρούμενα γέλια. Θά νοιώσω τή χαρά μαζεμένη πού δέν έννοιωσα τόσα χρόνια όσο κι' άν τό ζήτησα... (Φωνάζει τό γκαρσόνι, πού πληρώνει καί σηκώνεται). Πάμε...

ΕΚΕΙΝΗ (δειλά, σά νά μὴν τό πιστεψῇ): Ποῦ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στο σπίτι μου. Στο σπίτι μας... Καί θά σκορπίσωμε, στή σάλλα, στο χώλ, στήν κρεβατοκάμαρα, αυτές τίς γαρδένιες κι' αυτά τά γαρύφαλλα, πού σέ ξαναγύρισαν κοντά μου...

(Βγαίνουν κι' οί τρεις άπ' τήν ταβέρνα καί μπαίνουν σ' αὐτοκίνητό του πού τοῦς περιμένει στήν έξοδο, μέ τό σωφὲρ πού κάθεται μεγαλοπρεπῶς στο θολάν).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Παιδικὸν πνεῦμα

'Η μαμά: 'Εφαγες, Τάκη, τίς καραμέλλες σου γιά τόν βήχα, πού σοῦ είχα δώσει;

Τάκης: 'Όχι, μαμά, τίς έδωσα τοῦ Γιαννάκη καί μού έδωσε μαντολάτο.

Μικρά διηγήματα Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Υπό Ε. Μαρίνο

—Σας γνωρίζω, είσθε ο Τζιμ Μπάρκλεϋ, βιομήχανος της Νεμπράσκας.

Ο άλλος έσήκωσε σιγά-σιγά το βλέμμα από το βιβλίο που διάβαζε και κούτταξε με αδιαφορία το πρόσωπο που του είχε απευθύνει τον λόγο.

Πριν από εκείνη την στιγμή δεν την είχε παρατηρήσει καθόλου, ούτε κι' όταν μπήκε στο διαμέρισμά του τραίνου. Είδε να κάθεται στον απέναντί του καναπέ μια γυναίκα πολύ κομψοτυμένη. Αμέσως διεπίστωσε πως ήταν ωραία, νέα και καλοανατετραμμένη.

—Δεν σας γνωρίζω, της απήντησε ύστερα από τη σύντομη εξέτασι που της έκανε.

—Αλήθεια;

—Δεν σας είδα ποτέ πριν απ' αυτή τη συνάντησι... κι' έξ' άλλου, συγγνώμην για την έκφρασί μου, δεν μου παρακινείτε το ενδιαφέρον.

—Ο Ιπποτισμός δεν σας χαρακτηρίζει, κύριε Μπάρκλεϋ.

—Όπως νομίζετε, απήντησε ο άλλος συνεχίζοντας το διάβασμά του.

—Ήσαν μόνοι μέρα σ' εκείνο το διαμέρισμα που δεν είχε καμμιάν επίκρινωνία με τα άλλα, γιατί το θαγόνη ήταν παλιού στυλ κι' είχε προστεθεί κατ' ανάγκην σε κάποιο σταθμό.

Η νέα γυναίκα έδειξε πως καλύτερα θα ήταν να σιωπήσει, μπροστά σ' εκείνη την πρωτοφανή αγένεια του συνταξιωτή της, που μαζεύτηκε τώρα σε μια γωνιά.

—Αλλά για μια στιγμή δεν κρατήθηκε και είπε:

—Εγώ ονομάζομαι Γκλόρια Χόγκανς.

Καμμία απάντησις.

—Εδώ θροσκόμεσαι μόνοι; έσείς κι' εγώ; πριν ανεβή στο διαμέρισμα αυτό κανένας άλλος επιβάτης, πρέπει να φθάσω με στον άλλο σταθμό, δηλαδή σε δυο ώρες.

Η παρατήρησις δεν είχε απήχησι.

—Η Γκλόρια Χόγκανς εξέσπασε με θυμό:

—Είσθε πεισματάρης, κύριε Μπάρκλεϋ, διαμαρτυρήθηκε, κι' όμως πρέπει να με ακούσετε, γιατί έχω την ανάγκη σας.

Αυτή τη φορά ο βιομήχανος την εκούτταξε αποφασιστικά και της είπε:

—Μήπως θέλετε να με κάμετε να πι-

στέσω ότι με έρωτευθήκατε; Σας ειδοποιώ λοιπόν πως είμαι ένας άνθρωπος που δεν μου αρέσουν οι αισθηματικές περιπέτειες και επί πλέον είμαι παντρεμένος, αγαπώ πολύ τη γυναίκα μου γιατί με αγαπά κι' αυτή και με εκτιμά και γι' αυτό δεν έχω καμμία διάθεσι να την απατήσω.

—Γνωρίζω πολλά πράγματα που μπορούν να με βοηθήσουν αυτή τη στιγμή.

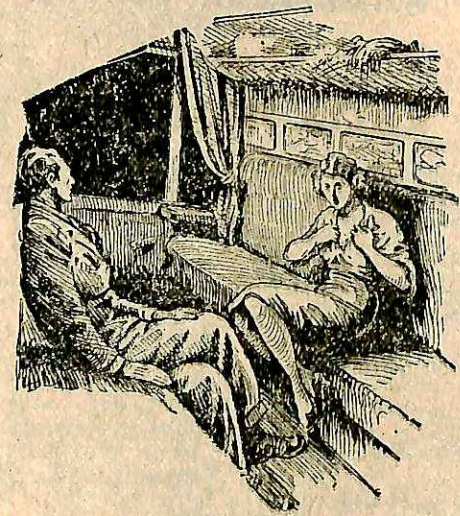
—Όμολογώ πως δεν σας καταλαβαίνα.

—Θα σας εξηγήσω: μου χρειάζονται δυο χιλιάδες δολάρια και πρέπει να μου τα δώσετε!

—Εγώ; Μά τρελλαθήκατε; δεν έχετε να πάρете ούτε ένα σέντ από μένα—ούτε τώρα, ούτε ποτέ!

—Και όμως είμαι θεθαία πως θα μου τα δώσετε, κι' αμέσως μάλιστα!

—Προσέχετε: είμαι ώπλισμένος!

—Άρχισε να ξεσκίζει τα ρούχα της και να ξεφώνιζε.

—Απεναντίας, εγώ δεν έχω τίποτε που να μπορώ να με εξυπηρετήση. Θα μου δώσετε τις δυο χιλιάδες δολάρια που σας ζητώ... για ν' αποφύγετε ένα σκάνδαλο, το οποίο θα κατέστρεφε την οικογενειακή σας ήσυχια και την θέσι σας στην κοινωνία.

Ο κύριος Μπάρκλεϋ εξέσπασε σ' ένα ήχηρο γέλιο.

—Δεν φοβούμαι τίποτε, απήντησε.

—Ακούστε με: Είμαστε εδώ μόνοι, χωρίς μάρτυρες. Λοιπόν, ή μου δίνετε τα χρήματα ή σας καταγγέλλω ότι θελήσατε να με διαστείτε. Θα κομματιάσω τα ρούχα μου, θα τσαγγαρουπιστώ θα χτυπήσω το σήμα του συναγερμού

νας μικρός, χωρίς θαρύτητα, τον κρατούν και τον πνίγουν' αν όμως πέση κανένας μεγαλύτερος, τις σπάξει κομμάτια!

Μ' αυτές τις ιδέες ο 'Ανάχαρις, γεμάτος σοφία και αυτοπεποίθησι, αλλά κι' έπαναστατικότητα, έφυγε από τας 'Αθήνας γυρίζοντας στη μακρινή πατρίδα του. Εκεί δεν είχε πεθάνει μόνο η μητέρα του, αλλά έτυχε τότε να πεθάνη και ο πατέρας του και έτεθη μεταξύ αυτού και του αδερφού του ζήτημα διαδοχής. Και ο 'Ανάχαρις μαθημένος καλά από τους 'Ελληνες να πολιτεύεται, διεξεδίκησε το θρόνο υποσχόμενος να εφαρμόση όσα ήξερε και να εκπολιτίση τον τόπο του. Μεταξύ άλλων θέλησε να διαδώση και τη λατρεία της Δήμητρας, ως σύμβολο, για να στρέψη τον πληθύνει προς την

και σαν στοματήση το τραίνο θα παρουσιασθώ μισόγυμνη, με τα δάκρυα στα μάτια, σαν να μου έχετε επιτεθή.

—Αθλία, δεν θα τολμήσετε...

—Ετσι νομίζετε;... Κυττάζετε, αρχίζω αμέσως...

—Όχι, όχι, περιμένετε... Θα σας δώσω τα χρήματα.

Και ο κύριος Μπάρκλεϋ, ξέροντας πόσο είχε αυστηρά τα δικαστήρια στην 'Αμερική για κάτι τέτοια πράγματα, έκαμε μια κίνησι για να της μετρήση τα χρήματα. Αλλά εξαφνικά στάθηκε.

—Όχι, είπα, προτιμώ το σκάνδαλο!

Η γυναίκα άφησε μια κραυγή μίσους και έξεω φρενών για την άποψή της, άρχισε να κομματιάση τα φορέματά της, ν' ανακατεύη τα μαλλιά της και όλονα θύμωνε περισσότερο βλέποντας την απάθεια του βιομηχανού που έδειχνε πως του ήταν πολύ διασκεδαστικό εκείνο το καμ' κ' θέσμη.

Υστερα, η περιέργη ταξιδιώτισ τράβηξε το έμβολο του σήματος κινδύνου. Λίγες στιγμές αργότερα, το τραίνο σταματούσε και οι σιδηροδρομικοί και ταξιδιώτες πετάγονταν έξω.

Μια πρωτότυπη σκηνή παρουσιάστηκε μπροστά τους. Μια νέα γυναίκα, κουρελιασμένη και έξαλλη, ούρλιαζε:

«Βοήθεια... σώστε με... αυτός εκεί θέλησε να μου επιτεθή...»

Κι' απέναντί της ένας κύριος έδιάβαζε ήσυχος ένα βιβλίο.

Την ίδια στιγμή ακούστηκε μια γενική κατακραυγή: απειλητικές γροθιές, ύψωθηκαν στον αέρα έναντιον του ανθρώπου που έδειχνε τόσο κυνισμό.

Αμέσως όμως δυο σιδηροδρομικοί στάθηκαν μπροστά στον κατηγορούμενα επιβάτη προστατεύοντάς τον.

—Η πράξις σας είναι έγκληματική, του εδήλωσαν, θα λογοδοτήσετε ενώπιον του δικαστηρίου και θ' αποζημιώσετε το θύμα σας. Απ' αυτή τη στιγμή είσθε στη διάθεσί μας...

—...Και σεις θα παραδώσετε στην αστυνομία αυτή τη δυστυχισμένη γυναίκα, την οποία εγώ κατηγορώ επί αποπειράς έκδοσμού και ληστείας, έπρόσθεσε άταραχος ο κύριος Μπάρκλεϋ. Θέλετε να σας αποδείξω ότι δεν έζησκησα καμμία βία;... Κυττάζετε με, κι' έδειξε το δεξί του χέρι.

Ήσαν ψεύτικοι και άνικανοι συνεπώς να χρησιμοποιηθώ αποτελεσματικώς.

Η Γκλόρια Χόγκανς άνοιξε διάπλατα τα μάτια και της έφευγε από τα χείλη η κατηγορία της:

—Δεν το είχα προσέξει!

Και υποτάχθηκε στο μοιραϊόν.

Ε. ΜΑΡΙΝΟ

καλλιέργεια της γης. Ο λαός άκουγε τα κηρύγματά του μ' ευχαρίστησι, γιατί καταλάβαινε ότι είχαν άφελγηθή. Ο αδερφός του όμως, ο Σαύλιος, που είχε κόμμα με άφωσιωμένους φίλους έβγαλε και τον κατηγορήσαν ότι δρ'θην «εισάγει καινά δαιμόνια», για να ξεγελαστούν έτσι οι πολλοί και να τον μισήσουν ως αίρετικό. Αλλά, οι Σκύθαι όσο κι' αν ήταν θάρβαροι θα τον προτιμούσαν. Ο Σαύλιος φοβήθηκε ότι θαχανε το θρόνο, παραφύλαξε μια μέρα στο κυνήγι, τον έτόξευσε από μακριά και τον σκότωσε με μια σαιτιά! Ξεψυχώντας ο 'Ανάχαρις, έπρόφερε το τελευταίο του απόφθεγμα ως έκφρασι του παραπόνου του γιατί έφυγε τόσο άδ'κα από τη ζωή:

—Τόσα λόγια στην 'Ελλάδα, δεν μπόρεσαν να με θλάσουν' ο φθόνος όμως στο σπίτι μου μ' έφαγε!...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Εϋδυμες ιστοριοϋλες

Ο γιατρός στον άρρωστο: Βλέπω, φίλε μου, ότι βήχετε ευνκολώτερα σήμερα το πρωί.

Ο άρρωστος: Διάβολε, 'Εξασκήθηκα όλη την νύκτα!

—Μπαμπά, με κλώτσιασε ο γάιδαρος! Δές, τι μούκανε! ώρ'ετο ένας μικρός.

—Γόν πήραξες πάλι; έρώτησε ο μπαμπάς που ήξερε τα καμώματα του βλαστού του.

—Όχι, καλέ μπαμπά! Προσπαθούσα να χαράξω με τον σουγιά τ' όνομά μου στην ράχη του!

Ο μαθητής εξέταζόταν από έναν ναύαρχο:

—Και ποιοι είναι οι τρεις μεγαλύτεροι ναύαρχοι της άγγλικής Ιστορίας; έρώτησε ο ναύαρχος.

Ο μαθητής έμεινε πρὸς στιγμήν διστακτικός γιατί θυμ'ωταν υόνον τούς δύο, άλλ' ύστερα απήντησε:

—Ο Νέλσον, ο Κόλλινγκουτ και... μου διαφεύγει τ' όνομά σας, κύριε.

Έπέτυχε στις εξετάσεις του.

Δύο φοιτητά της 'Οξφόρδης συζητούσαν πως θα περάσουν την βραδιά τους.

—Νά παίξωμε κορώνα—γράμματα, είπε τελικώς ο ένας. 'Αν βγ'η κορώνα, θα πάμε στο θέατρο, αν βγ'η γραμματα στην κινηματογράφο, κι' αν... σταθ' όρθιο, θα διαβάσουμε!

Ένας μικρός έτρεχε σαν δαιμονισμένος.

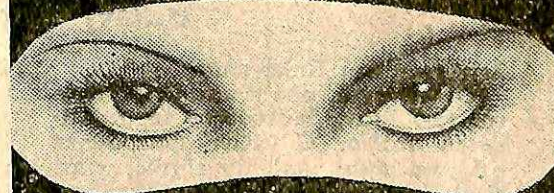
—Γιατί τρέχεις έτσι; τον ρώτησε ο παπ'ας του χωριού, που τον συνήντησε εκείνη την στιγμήν.

—Πηγαίνω για νάμέ δειρ'η ή μαυιά, φώναζε κλαίγοντας ο μικρός.

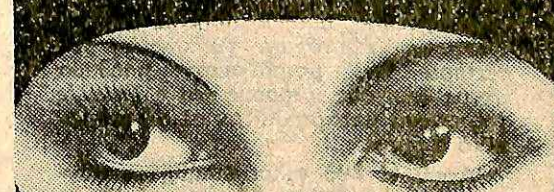
—Και σο' αρέσει τόσο το ξύλο για να τρέχης έτσι; ρώτησε κατάπληκτος ο παπ'ας.

—Όχι, φώναζε λαχανιασμένος ο μικρός, εξακολουθώντας να τρέχη, άλλ' αν δεν φθάσω στο σπίτι πριν απ' τον μπαμπά το ξύλο θα το φάω απ'... αυτόν.

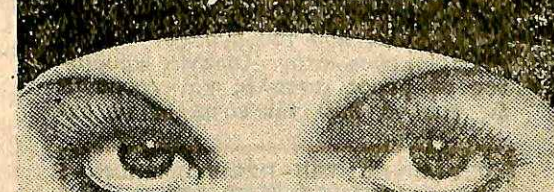
ΜΑΤΙΑ

μάτια...

...μάτια

Και τα μάτια στο θάμνωμα άνοιχτά και τα μάτια σ' σ' όραμα χαμένα, και τα μάτια στο θάμνωμα πνιχτά τα καράβια κυττάζουνε μακριά, τα καράβια σαν όραμα χαμένα.

Μιάν αυγή είχαν αφήσει τη στεριά, τα πανιά τους σαν όραμα άπλωμένα, με άπλωτα άπλωμένα σ' νερά και τριγύρω σκιρτούσανε φτερά στα πανιά τους στον άνεμο άπλωμένα.

Και ήταν όνειρο έμπρός του το γλαυκό και ήταν όνειρο που έφευγαν λευκό, τα πανιά τους σαν όραμα άπλωμένα, με άπλωτα άπλωμένα σ' νερά και με άπλωμένα άπλωμένα πανιά τα καράβια σαν όραμα χαμένα—

Χαμένα στην ξένη την αυγή, στην άσπευτη όλόγυρα σιγή με άπλωτα άπλωμένα σ' νερά τα πανιά τους στα όλόθωπα νερά τα μάτια κυττάζουνε μακριά τα καράβια σαν όνειρα χαμένα.

«Βραδυνάι θρούλις»

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Εϋδυμες ιστοριοϋλες

Ο Τζών έσκασε στα γέλια—Τί γελας μωρέ; τον ρώτησε ένας φίλος του.

—Ο Μπίλλ έσπασε το πόδι του! απήντησε ο Τζών εξακολουθώντας να γελά.

—Και είναι να γελ'ας;

—'Ακου να δ'ης πως έγινε! Το σπίτι του Μπίλλ είχε πιάσει φωτιά και ο Μπίλλ βγήκε στο παράθυρο του δευτέρου πατώματος ζητώντας βοήθεια. Το φωνάξαμε: «Πήδα στο δίκτυ, Μπίλλ!», και ο βλάκας πήδησε ενώ δεν είχαμε δίκτυ. Θεέ μου, πως γελάσαμε, πως γελάσαμε!

Ένας νεαρός είχεν άποκτήσει την συνήθεια να γυρίση τα βράδια άργά στο σπίτι και να ξυπνά το πρωί άργά.

—Ποτέ δεν θα γίνης άνθρωπος, αν δεν αλλάξης ζωή, του είπε μια μέρα ο πατέρας του. Μη ξεχνάς ότι το πρωινό πουλί τρώει το σκουλήκι...

Ο γυιός του γέλασε και ρώτησε:

—Καλά για το πουλί. Το σκουλήκι όμως τί κέρδισε που ξύπνησε τόσο πρωί;

—Δεν ξύπνησε πρωί, φίλε μου, απήντησε ο πατέρας. Είχε ξευκλήσει γλεντώντας και μόλις έπέστρεψε στο σπίτι του!

Κατόπιν όξυτάτης λογομαχίας μέσα σ' ένα κοινοτικό συμβούλιο, ένας από τους συμβούλους έσηκώθηκε κι' είπε σ' έναν άλλον ότι δεν ήταν ικανός να τρέφη γουρούνια.

Ο προσβληθείς έζήτησε μετ' αγανακτήσεως την προστασίαν του προέδρου, και αυτός διέταξε τον άλλον να άνακαλέση.

Ο άλλος συνεμορφώθη άμέσως.

—Κύριοι, είπε, πρέπει να ζητήσω συγγνώμη τόσοσν από σας όσον κι' από τον συνάδελφό μου τον όποιον προσέβαλα εν στιγμή θυμού λέγοντας ότι δεν είναι ικανός να τρέφη γουρούνια.

Ανακαλώ. Νομίζω ότι ο κύριος συνάδελφος είναι ικανός να τρέφη γουρούνια.

Ο ράφτης: Μά πότε θα με πληρώσετε επί τέλους, κύριέ μου;

Ο πελάτης: Όταν θάχω χρήματα.

Ο ράφτης: Μά έφ' όσον δεν έχετε χρήματα, τί έρχεσθε και ράβετε ρούχα;

Ο πελάτης (άγανακτισμένος): Και τί θέλεις να γυρίσω γυμνός; Ορίστε μας!

λογο ένα καμίνι που έφτιαναν κάρβουνα. Και είπε στο συνοδοιπόρο του:—Ωραίο είναι ότι άφίνετε τον καπνό στα βουνά και φέρνετε μόνο τα ξύλα στην πόλι!

Ο 'Ανάχαρις όταν έμαθε τ' όπ'αυτά, κατέληξε σε δικά του σαφή συμπεράσματα και επί της πολιτικής. Ένα από τα ρητά του για τη διοίκησι είναι κι' αυτό:

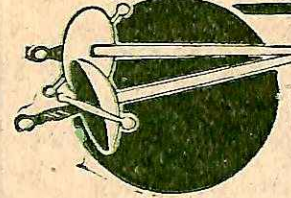
—Εύτυχει ο άρχων μιάς Χώρας όταν δεν είναι μόνον αυτός εύτυχής, αλλά και οι υπήκοοί του εύτυχει!

Για τούς νόμους δ' εξέφρασε ρητοσαστικώτατη άντίληψι σε μια εικόνα αυτόχρημα άριστουργηματική:

—Οι νόμοι μοιάζουν με άράχες' αν μ'έν πέση μέσα στα δίχτυα τους κα'έ-

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα Ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊ- σμών, περιπετειών και έρωτος

Λεϊς τευς στη Βαλέντσια.

Ο Φερνάντο, σαν ευπατριδής Ισπανός που ήταν, ακολουθώντας το στρατιωτικό στάδιο, Ο Γεζίντ αφιερώθηκε στις επιστήμες και τις τέχνες, γιατί οι Μαυριτανοί της Ισπανίας δεν είχαν το δικαίωμα να γίνουν αξιωματικοί. Για όλους τους μαύρους της Ισπανίας και περισσότερους της Βαλέντσιας, ο νεαρός Μαυριτανός ήταν ο παρήγορος άγγελος, ο ύπαισθητικός και βοηθός των αδυνάτων. Τα πλούτη του πατέρα του μοιράζονταν πρόθυμα στους φτωχούς μαύρους και η έπαυλός του συχνά μεταβαλλόταν σε φιλανθρωπικό ίδρυμα.

Αφού οι δυο φίλοι φιλήθηκαν συγκινημένοι, ο Γεζίντ έβγαλε κι' έδωσε στον Φερνάντο ένα φάκελο που έφερνε απ' τη Βαλέντσια.

Μόλις ο νεαρός αξιωματικός έσχισε το φάκελο δεν μπόρεσε να κρύψει τη συγκίνησή του, αναγνωρίζοντας τα γράμματα του θείου του στρατηγού ντ' Αγκουϊλάρ, που του έγραφε:

«Βρίσκομαι στην Ισπανία κρυμμένος σε μέρος ασφαλές και κρύβομαι ως που να βρω την ευκαιρία να έ-

θώσω στον βασιλέα όλα τα γύρω από την αποστολή μου στην Ιρλανδία και ν' αποκαλύψω τους έχθρους μου που έσκηνοθέτησαν μιαν δολοφονία έκστρα-
τηεία αποκλειστικά και μόνο για να με ταπεινώσουν. Ο γενναίος και πιστός φίλος που ριψοκινδυνεύει προς χάριν μου και που φρόντισε για να φτάσω στα χέρια σου το γράμμα αυτό, είναι ο μόνος που γνωρίζει το άσυλό μου. Έλα άμέσως να με συναντήσεις».

Ο γενναίος αυτός φίλος θά εινε βέβαια ο πατέρας σου, είπε ο Φερνάντο στον Γεζίντ. Ας έτοιμαστώ, λοιπόν, για την Βαλέντσια.

—Θάρω κι' εγώ μαζί σου, είπεν ο Μαυριτανός.

Αλλά και ο Ουζέντ, που τον προκάλεσε σε μονομαχία; είπεν ο Φερνάντο, που θυμήθηκε ξαφνικά το έπεισό-
διο και διηγήθηκε στο φίλο του τι συνέβη πριν λίγη ώρα στα ανάκτορα. Αν έρθη και με ζητήσει; Δεν θά με πουν άνθρωπο αν δεν με βρουν εδώ; Έκείνη τη στιγμή ένα δυνατό χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα.

—Θά εινε οι μάρτυρες του Ουζέντ, είπεν ο Γεζίντ.

Τόσο το καλύτερο! Τα πράγματα έρχονται μια χαρά. Θα χτυπηθώ πρώτα μαζί του και ύστερα θά φύγω για τη Βαλέντσια.

Φοβούμαι τον Ουζέντ και την Ισπανική μικρολογία. Θά χρειαστούν τόσοι τύποι για να δώση και να πάρη μια σπαθιά... Ας σκίσουμε όμως το γράμμα αυτό.

Μόλις ο Γεζίντ έσκισε το γράμμα του στρατηγού ντ' Αγκουϊλάρ, η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και φάνηκε ένας αξιωματικός του παλατιού με μερικούς στρατιώτες.

—Ποιός από σας, κύριοι, είναι ο βαρὼνος Φερνάντο ντ' Αλμπάντα;

Ο Γεζίντ έτοιμάστηκε να προχωρήσει, τὸν πρόλαβε όμως ο Φερνάντο.

—Εγώ είμαι! Τί αγαπάτε, κύριε αξιωματικέ;

—Έρχομαι να σας ζητήσω, εκ μέρους του βασιλέως, το ξίφος σας και να σας παρακαλέσω να με ακολουθήσετε.

Και καθώς έβλεπε τὸν Φερνάντο να ρίχνη βλέμμα δισταγμοῦ κι' απέλπισας στο φίλο του, ο αξιωματικός έπρόσθεσε πιο σοβαρά:

—Σας είδοποιώ ακόμα, κύριε βαρὼνε, ότι κάθε αντίταξις είναι ματαία...

Ο Γεζίντ, που κατάλαβε τη σημασία του δισταγμοῦ του φίλου του, είπε σιγανά:

—Μείνε ήσυχος, αδελφέ μου, θά φύγω εγώ άντι για σένα και θά κάω ό,τι θά έκανες εσύ ο ίδιος, σου τό όρκίζομαι.

Ησυχος πιά ο Φερνάντο γύρισε στον αξιωματικό και παραδίδοντας το ξίφος του είπεν:

—Κύριε, είμαι έτοιμος να σας ακολουθήσω. Πές μου όμως, σε παρακαλώ, άκουσες μήπως τίποτε για τὸν Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουϊλάρ, τὸν αρχηγό του Ισπανικού στρατοῦ κατά της Ιρλανδίας;

—Τίποτε τό έπίσημο δέν ξέρω. Ακουσα όμως να λένε πως κατεδικάσθη σε θάνατο και ή περιουσία του δημεύεται.

Η τρομερή αυτή είδησις κατετάραξε τὸς δυο φίλους. Φιλήθηκαν και ο Γεζίντ, σφίγγοντας το χέρι του Φερνάντο, του είπεν με χαμηλή φωνή:

—Μην απέλπίζεσαι. Βασίσου σε μένα.

Περικυκλωμένος απ' τὸς στρατιώτες ο Φερνάντο, κατέθηκε τις σκάλες του σπιτιοῦ του κι' έπροχώρησε προς τὴν έξοδο όπου τὸν περιμενε μια άμαξα.

—Κατ' εὐθείαν για τις φυλακές του Βαλλαντολίντ, διέταξε ο αξιωματικός τὸν στρατιώτη που τὴν ώδηγοῦσε και σε λίγο ή άμαξα χανόταν στο θάθος του δρόμου.

Τὴν ίδια στιγμή ο φίλος του Φερνάντο, ο Μαυριτανός Γεζίντ, ακολουθούμενος από τὸν πιστόν του Χασάν, έπήδησε στο άρabicό του άλογο κι' έπῆρε τὸ δρόμο της Βαλέντσιας.

ΑΛΑΜΙΡ ΝΤΕΛΑΣΚΑΡ ΝΤ' ΑΛΒΕΡΙΚ

Ο βαθύπλοτος μαύρος της Βαλέντσιας Αλαμίρ Ντελασκάρ ντ' Αλβερίκ βρισκόταν αυτή τὴν ώρα σ' ένα υπόγειο δωμάτιο της επαύλειώ του, που μόνο αυτός κι' ο γιός του έγνωρίζαν. Δίπλα του, με μάτια δακρυσμένα και στηριζόμενος τό κεφάλι στα χέρια του, καθόταν σιωπηλός και περιλυπος ο Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουϊλάρ.

Δέν πρέπει, φίλε μου, να λυπάσαι έτσι, έλεγε ο ντ' Αλβερίκ. Όπου να νεί ο άνεπιός σου θα φθάση και τότε θά σκεφθῃτε με ποιο μέσον θα στείλῃς στον βασιλέα τὴν άπολογία σου. Πρέπει, έπί τέλους, ο βασιλεύς της Ισπανίας να μάθῃ τὴν αλήθεια που τό κρύβουν.

Φοβούμαι πως δέν θα τὴν μάθῃ ποτέ.

—Έχε υπομονή. Αν έμεις οι καυμένοι δέν είχαμε υπομονή, τί θά γινόμαστε; Έμεις οι Μαυριτανοί, ξέρεis πολύ καλά, πως τόσα χρόνια περιμένουμε τὴν ώρα της λευτερίας μας. Έδω που είσαι κανείς δέν μπορεί να σε βλάψῃ. Μείνε λοιπόν ήσυχος στο σπίτι μου και περίμενε καρτερικά.

Μά κινδυνεύεις κι' εσύ και οι δικόι σου, άγαπημένε μου φίλε, αν κάποιος ανακαλύψῃ πως με κρύβεις. Κινδυνεύει ή περιουσία σου και ίσως κι' αυτή ή ζωή σου.

Δέν με μέλλει γι' αυτό. Είμαι άποφασισμένος να συμπερισθώ τὸς κινδύνους σου, καλέ μου φίλε. Θά μείνῃ μαζί μας.

—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, καλέ μου φίλε, είπεν συγκινημένος ο στρατηγός. Η κόρη μου όμως, ή Κάμεν;

—Θά μείνῃ κι' αυτή μαζί μας, θά τὴν προικίσουμε, θά της δώσουμε έναν άξιον σύζυγον.

Ναι, όλα αυτά μπορούν να γίνουν, χάρις στη μεγάλη σου καρδιά, ποιός όμως θά μπορέσῃ να της δώσῃ ποτέ τὴν τιμή που άφαιρούν απ' τὸν πατέρα της;

—Μην απέλπίζεσαι. Η άθωότης σου θ' άποδειχθῇ. Θά υπερασπισθώμε μ' όλα μας τα μέσα τὴν ύπόθεσί σου. Υπάρχουν, έπί τέλους, δικασταί στη Μαδρίτη...

—Που θά φανοῦν άδυσώπητοι, γιατί είναι όλοι τὸς πουλημένοι, άπήντησε άναστενάζοντας ο γέρο στρατηγός.

—Έστῶ, θά τὸς αγοράσουμε κι' ε-

μείς προσφέροντας περισσότερα από τὸν δούκα ντὲ Λάρμα.

—Δέν τό θέλω αυτό.

—Τί θέλεις λοιπόν;

—Νά ιδῶ τὸν άνεπιό μου τὸν Φερνάντο.

Αντί για άπάντησι, ο Μαυριτανός έτέντωσε τ' αὐτί του και πιάνοντας τό χέρι του στρατηγοῦ του είπεν με χαρούμενη φωνή:

—Άκουσε, άκουσε αυτό τό ποδοβολητό τὸν άλόγων... Είνε ο Καλίντ, τό άλογο του παιδιοῦ μου, τάκουσα που σταμάτησε. Θάρρος, φίλε μου! Έφτασε ο Γεζίντ κι' ο Φερνάντο βέβαια μαζί του.

Σε λίγο όμως ή πόρτα άνοιξε και μπῆκε μόνος του ο Γεζίντ, που σε σχετική έρώτησι του πατέρα του απέφυγε να πῇ τὴν αλήθεια, ξέροντας πως κακό θά έκανε αυτό στον Ζουάν ντ' Αγκουϊλάρ. Τὸς είπεν μονάχα πως ο άνεπιός του στρατηγοῦ έμεινε στο σπίτι του υπό κράτησιν, γιατί έτόλμησε να ύπερασπισθῇ τὴν τιμή του δυνάτοῦς του και έπροκάλεσε, μπρος στον βασιλέα, σε μονομαχία τό γιό του πρωθυπουργοῦ.

—Σε λίγο, έπρόσθεσε ο Γεζίντ, ο Φερνάντο θά έλευθερωθῇ και θάρρῃ. Αν όμως, στρατηγέ μου, χρειάζεσθε τίποτε, μιλήστε άμέσως, γιατί ό,τι είνε εκείνος, έθλω τό ίδιο νάμαι κι' εγώ για σας. Λοιπόν, μιλήστε, πές τε στον άνεπιό σας τί θέλετε.

Ο Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουϊλάρ έκτύπαξε με συμπάθεια τὸν νέο κι' άρχισε να διηγῃται τί του συνέβη από τη στιγμή που ο αρχηγός τὸν Ιρλανδὼν επαναστατῶν Τυρίον ενώθηκε μαζί του, έχοντας τέσσαρες μόνον χιλιάδες στρατιωτῶν. Έπί κεφαλῃ της μικρῆς αὐτῆς δυνάμεως και τὸν ξεχιλιάδων Ισπανὼν, ο ντ' Αγκουϊλάρ δέν έδίστασε να έπιπέσῃ, κοντά στη

Βαλτιμὼρ, εναντίον τὸν τριάντα χιλιάδων Άγγλων, που τὸς διοικούσε ο άντιβασιλεύς της Ιρλανδίας. Οι Ισπανοί, που πολέμησαν με τὴ συνθησμένη τους άνδρεία, θά ήσαν ίσως νικηταί, αν δέν τὸς έγκατέλειπαν άνανδρα οι Ιρλανδοί επαναστάτες του Τυρίον. Οι κάτοικοι της Ιρλανδίας, κυριευμένοι κι' αὐτοί από τό φόβο της βασιλείσης Έλισάβετ, ύποτάχθηκαν και πάλι σ' αυτήν, χωρίς καθόλου να φροντίσουν για τὸς Ισπανὸς συμμάχους τους που είχαν τρέξει να τὸς βοηθήσουν. Από τότε ή έκατράτεια δέν είχε πιά κανένα σκοπό κι' ο ντ' Αγκουϊλάρ, θέλοντας να διαφυλάξῃ τοῦλάχιστον τὸν στρατόν του απ' τὴν μάταιη καταστροφή, έζήτησε από τὸν ναύαρχο του άγγλικοῦ στόλου, που άπειλούσε να καταστρέψῃ τὴν Βαλτιμὼρ, να συνθηκολογήσῃ έντιμα, πράγμα που τό πέτυχε. Έπέτυχε δηλαδή ν' άποδοθῶν πολεμικές τιμές στα στρατεύματά του και να μεταφερθῇ στην Ισπανία, μαζί με όλο τό πολεμικό υλικό τους, με άγγλικά πλοία. Έπέτυχε άκόμη να δοθῇ γενική άμνηστία και σ' αὐτοῦς τὸς Ιρλανδὸς επαναστάτες, που τὸν είχαν έγκαταλείψει.

—Νά ή πράξις για τὴν οποία με κατκρίνουν και με άποκαλοῦν άνανδρο και προδοτή! φώναξε ο γέρο στρατιωτικός. Μὲ συκοφαντοῦν και άρνούνται να μ' άκούσουν, θέλοντας να παραδοθῶ στα χέρια της Ιερῆς Έξετάσεως. Και τότε πως θ' άκουσῃ ή φωνή μου απ' τὰ βάθη της φυλακῆς μου; Έχω έτοιμάσει αυτό τό υπόμνημα, που πρέπει να διαβασθῇ όχι από τὸν δούκα ντὲ Λάρμα, μα από τὸν βασιλέα τὸν ίδιο. Αὐτὴ τὴν άποστολή είχα σκοπό ν' άναθῶσω στον άνεπιό μου, που μπορούσε να μπαίνη στο παλάτι και να λαμβάνῃ μέρος και στο σύμ-

Τὴν είσοδο φάνηκε ένας διστακτικὸς άγγελοφόρος.

—Έκείνο όμως που κάνει άκόμη πιο μεγάλη τὴν καταστροφή, είναι τό ότι ο στρατηγός ντόν Ζουάν ντ' Αγκουϊλάρ έσυνθηκολόγησε χωρίς να πολέμησῃ. Έντροπίασε τὰ ένδοξα Ισπανικά όπλα.

—Αδύνατον! έφώναξε ο Φερνάντο τρέμοντας από άγανάκτησι. Αυτό είνε συκοφαντία. Ο ντόν Ζουάν ντ' Αγκουϊλάρ είνε γενναίος στρατιώτης και ποτέ έν θά έπρόδιδε τὴν πατρίδα του και τὴν ιστορία της οικογενείας μας. Είμαι βέβαιος πως ο θεός μου τολέμησε και όποιος πιστεύει τό αντίθετο θά πῇ πως αὐτὸς ήταν άξιος να τό κάμῃ.

Όλοι έμειναν κατάπληκτοι μπρος στο θράσος του νέου που τόλμησε παρουσιά τὸν βασιλέως να χαρακτηρίσῃ συκοφαντικῇ μιὰ είδησι που προερχόταν απ' αὐτόν τὸν ίδιο τὸν πρωθυπουργό.

Ο γιός του ντὲ Λάρμα, κόμης Ουζέντ, έβαλε τό χέρι στη λαβή του ξίφους του και πλησίασε τὸν Φερνάντο.

—Προσβάλλετε τὸν πατέρα μου, κύριε, τοῦ είπεν με θυμό.

—Είμαι στη διάθεσί σας, άπήντησε ο Φερνάντο. Περιμένω τὸς μάρτυράς σας.

Και προχωρώντας προς τὸν βασιλέα, γονάτισε μπροστά του και ζήτησε συγγνώμην για τὴν παρεκτροπή του.

Ο Φίλιππος Γ' του έκαμε νόημα να φύγῃ. Έκείνος σηκώθηκε και με σκυμμένο κεφάλι προχώρησε προς τὴν πόρτα. Καθὼς περνούσε κοντά από τὸν κόμητα Ουζέντ, του είπεν με χαμηλή φωνή:

—Θά φύγω μόνος μου, κύριε;

Αὐτό δέν ήταν παρὰ μιὰ καθαρή πρόκλησις προς τὸν Ουζέντ, για να βγῇ κι' αὐτὸς απ' τὰ ανάκτορα και να μονομαχήσουν άμέσως. Ο γιός όμως του πρωθυπουργοῦ προτίμησε να προσποιηθῇ πως δέν άκουσε. Και ο νεαρός αλλά γενναίος άνεπιός του στρατηγοῦ ντ' Αγκουϊλάρ έβγήκε μόνος του, μετανοημένος γιατί άσέβησε μπρος στον βασιλέα, αλλά ευχαριστημένος γιατί υπεrhήπισε τὴν τιμή του κατηγορουμένου θείου του.

Λυπημένος ωστόσο για τις κακές είδησεις που έμαθε για τό θείο του και άγανακτημένος με τὸς συκοφάντες του έφτασε στο σπίτι του, όπου βρήκε έναν άδελφικό και άχώριστο φίλο απ' τὴν παιδική του ηλικία, τὸν Γεζίντ ντ' Αλβερίκ, γιό του βαθύπλοτου Μαυριτανοῦ της Γρενάδας και της Βαλέντσιας Αλαμίρ Ντελασκάρ ντ' Αλβερίκ, στις φλέβες του οποίου έτρεχε βασιλικό αίμα.

Ο Γεζίντ είχε σπουδάσει μαζί με τὸν Φερνάντο στην Κόρντοβα και μετὰ έγκατεστάθησαν στις ώραίες επαύ-

βούλιο άκρόμη. Τώρα όμως; Έσθ, καλέ μου Γεζίντ, δεν μπορείς να μπηγς στο παλάτι και κανένας άλλος δεν θα τολμούσε βέβαια ν' άντικρύσει την δυσμένεια του δουκός ντε Λάρμα. Κανένας δεν θα είχε τό θάρρος...

— Μείνε ήσυχος, στρατηγέ. Δώσε μου τό υπόμνημα και έχει εμπιστοσύνη σέ μένα. Μέσα σέ δεκαπέντε τό πολύ ήμέρες, τό υπόμνημά σου θα έχει φθάσει στα χέρια του βασιλέως, από κάποιον πού κανείς δεν μπορεί νά τον ύποπτευθί και πού δεν φοβάται τόν δουκά ντε Λάρμα. Στο μεταξύ αυτό σεις πρέπει νά μείνετε κρυμμένοι εδω μέσα, όπου κανείς δεν μπορεί νά σας άνακαλύψη και γιά τ' άλλα μπορείτε νά θασίζεσθε σ' έμένα.

Τήν άλλη μέρα τό πρωτό ο νέος Μαυριτανός ξεκινούσε πάλι με τό πιστό του άλογο, τόν Καλλίντ.

ΣΤΗΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΙΤΑΝΟΥ

Από τη μιά ως την άλλη άκρη της Ισπανίας, χαρούμενος ο λαός μεθούσε σ' ατέλειωτα γλέντια και πανηγύρια γιά τούς γάμους του βασιλέως με την Μαργαρίτα την Αυστριακή. Οί καστίτες κροτούσαν ρυθμικά και οί μαντιλιές τών δρώριων Ισπανιδών, πού εχόρευαν ακατάπαυστα τό «φοντάγο», κυμάτιζαν στους δρόμους τών πόλεων και τών άνθισμένων περιβολιών.

Η Μαργαρίτα είχε φθάσει στη Βαλέντσια όπου θα έτελούντο οί γάμοι και κατέλυρε στο παλάτι του άντιβασιλέως πού θα έρχόταν από τη Μαδρίτη. Η νέα βασίλισσα δεν ήταν βέβαια προικισμένη με έξαιρετική όμορφιά, ή, τόν όμως γεμάτη χάρι κι' αθωότητα και άκατάλληλη νά βασιλεύση σ' ένα τόπο πού επικρατούσε ή σοδαρότης, ή προσποίησης και ή έθιμοτυπία. Μεσα στην Ισπανική Αύλη δεν θρήκε ούτε έναν με τόν όποιο θα μπορούσε νά έξοικειωθί. Όλοι της φαίνονταν ξένοι και σέ κανένα δεν τολμούσε νά ρωτήσει γιά τόν χαρακτήρα και τόν τύπο του βασιλέως, πού δεν εγνώριζε καθόλου. Αυτό όμως δεν την έμπόδιζε νά νοιώθι μιά κάποια συμπάθεια γιά τόν βασιλικό της σύζυγο, γιατί της είχαν πη ότι αυτήν είχε διαλέξει, από καιρό τώρα, άνάμεσα σ' ένα σωρό άλλες ύποψήφιας, άκόμα κι' άνάμεσα στις δύο άλλες μεγαλύτερες αδελφές της.

Τήν πρώτη νύχτα πού έφθασε στη Βαλέντσια κι' όταν οι θεραπεινίδες της είχαν πιά άποσπρηθί, ή Μαργαρίτα ένοιωσε την ανάγκη νά βγίι λίγο στους κήπους του παλατιού. Ήτανε νύχτα μάγευτική, νύχτα σεληνοφώτιστη, πού τίποτε δεν τάραιε τη σιγαλιά της. Η λεπτή μυρωδιά τών λουλουδιών πού πλημμύριζε τη φύσι δλόκληρη πού σκεπαζόταν από τά ένα γύρω πανύψηλα δέντρα. Η Μαργαρίτα έκαμε λίγα θήματα και χάθηκε στα πιά πέρα χλοορά κι' άνθισμένα φυλλάδια. Προχωρούσε άναπνέοντας καθαρό, όποτε μέσα στην άπέραντη σιγή, κάπου εκεί κοντά της, άκουσε «φινικά ψιθυρισμούς».

— Ξέρεις πώς γίνεται ο γάμος αύτός; έλεγε μιά γυναίκα σέ κάποιον άλλη, πού ή Μαργαρίτα δεν μπορούσε νά διακρίνι. Όταν ζούσε άκόμα ο βασιλεύς μας Φίλιππος ο Β', κάλεσε τό γιό του και σημερινό βασιλέα μας και του έδειξε τις ειλόγους τών τριών θυγατέρων του Καρόλου της Αυστρίας γιά νά διαλέξη, άνάμεσα στις τρεις,

την μέλλουσα σύζυγον του. Μάντευσε τώρα, άν μπορείς, τί έκανε ο βασιλεύς.

— Διάλεξε και τις τρεις;

— Σχεδόν... Κατέβασε τό κεφάλι του και άιτηνησε με τη συνηθισμένη του ύποταγη: «Όποιαν θέλει ή Μεγαλειότης του». «Μά εγώ, του άπήντησεν ο μακαρίτης ο πατέρας του, σου προτείνω γιά νά διαλέξης μόνος σου. Ποιάν επί τέλους προτιμάς περισσότερο;» «Όποιαν προτιμά και ή Μεγαλειότης σου», έπανέλαβε με τό ίδιο ύφος ο βασιλεύς. Αυτή ή συζήτηση, χωρίς άποτέλεσμα, έγινε κάμποσες φορές, όποτε έπενέθι κάποιος τρίτος πού έκανε ό,τι δεν μπόρεσαν νά κάμουν πατέρας και γιός.

— Θέλεις νά πής ό...

— Ο θάνατος, άκριθός. Πέθαναν οι άλλες κι' έτσι έμεινε μόνη ύποψηφια ή Μαργαρίτα.

★

Όταν ο βασιλεύς έφθασε στη Βαλέντσια, ή Μαργαρίτα, πού όλα τά όνειρά της είχαν διαλυθί ύστερ' απ' όσα άκουσε μέσα στόν κήπο, τόν ύπεδέχθη ψυχρότατα. Ο Φίλιππος Γ' έκπληκτος και παραγμένος κάπως μπρός σέ μιά τέτοια ύποδοχή, όσκιμασε νά πη μερικές λέξεις, μά πήρε γιά άπάντησι ένα άνεξηγητο χαμόγελο της Μαργαρίτας. Και όταν άργότερα ο βασιλεύς, πού τόν στεναχωρούσε ή πολυκοσμία, την ρώτησε τί ώρα είνε, αυτή του άποκρίθηκε με τό ίδιο χαμόγελο: «Όποιαν θέλει ή Μεγαλειότης του». Ο βασιλεύς, φυσικά, δεν άντελήφθη την σημασία της άπάντησεως αυτής.

Αηδιασμένη πιά ή Μαργαρίτα απ' τις γιορτές, χορούς και διασκεδάσεις κι' άκόμα περισσότερο από την ένοχλητική έθιμοτυπία τών Ισπανών γενιών, στην όποία οί Γερμανοί πρίγκιπες δεν ήταν καθόλου συνηθισμένοι, έξέφρασε την έπιθυμία νά φύγι γιά τή Μαδρίτη και νά ταξιδέψι μάλιστα ίνκόγνιτο και χωρίς μεγάλη συνοδεία γιά νά μπόρσση νά θανμάση με περισσότερη άνεσι τις φυσικές καλονές της Βαλέντσιας. Ο βασιλεύς έδέχθη και θα έπιθυμούσε νά την συνοδεύσιν μάλιστα και ο ίδιος, μά ήταν ύποχρεωμένος, σύμφωνα με την ύπόσχεσι πού έδωσε στόν πνευματικό του, νά πάη, ύστερ' από την πρώτη έβδομάδα τών γάμων του, στόν Άγιο Ιωάννη του Κομποστέλλα και νά περάση εκεί μιά έβδομάδα νηστείας και προσευχής. Εκεί θα συνώδευσαν τόν βασιλέα ο δούξ ντε Λάρμα, πλήθος αυλικών και στρατιωτικά άποσπάσματα.

Η Χουέρτα της Βαλέντσιας ήταν ένας πραγματικός παράδεισος. Η γονιμότης του έδάφους της, πού την άπέδιδαν στους ποταμούς τών αιμάτων πού γέμισαν τις πεδιάδες της από τούς Μαυριτανούς πού σκόταναν οί Ισπανοί, ήταν όνομαστή σ' δλόκληρη την Ισπανία. Η βασιλίσσα, κουρασμένη απ' την αυστηρή έθιμοτυπία τών παλατιών, άπελάμβανε τώρα, καθώς περνούσε, με την ολιγάριθμη συντροφία της, πλάι απ' τις όχθες του Γουανταλαβιάρ, τη μαγευτική φύσι πού άπλωνόταν μπροστά της. Ο ήλιος άρχισε σιγά-σιγά νά δύη, όποτε σέ μιά καμψη του μεγάλου δρόμου, ή βασιλίσσα σταμάτησε ξαφνικά αφήνοντας νά ξεφύγι απ' τά χείλη της έπιφώνημα θαυμασμού. Εκεί μπροστά της, άνοιγόταν ένας μυθώδης παράδεισος με άναρίθμητα σπάνια λουλούδια και μ' όλους τούς καρπούς της γής. Ένα ποταμάκι διέσχισε χαρούμενα την κοιλάδα και ο άφρός του άκτινοβολούσε στις

χρυσές άκτίνες του ήλιου πού έδυε. Στο βάθος ήταν μιά κομψή έπαυλις άραβικού ρυθμού. Ιά έξαιρετικά της κοσμήματα ήταν τόσο γούστο χάραγμα, πού νόμιζε κανείς πως ήσαν κεντημένα έπάνω στο μάρμαρο. Παρ' όλα όμως αυτά τό έξωτικό αυτό παλάτι δεν ήταν παρά ένα τεράστιο άγρόκτημα, όπως μπορούσε νά καταλάβη κανείς, βλέποντας άνάμεσα απ' τις όμορφες στοές του χιλιάδες γιδόπροβατα και άγελάδες νά στριμοχώνονται μέσα στις χωριστές μάνορες τους.

— Σε ποιόν ανήκει αυτός ο παράδεισος; ρώτησε έκθαμβή ή βασιλίσσα.

— Στόν πλουσιώτερο κτηματία της Βαλέντσιας, Μεγαλειοτάτη, στόν Άλχαμπ Ντελασκάρ ντ' Άλθερίκ, άπήνησαν.

— Ο ήλιος σέ λίγο θα δύση δλότελα, έπεν ή Μαργαρίτα, και μου φαίνεται πως θάταν προτιμότερο, αντι νά προχωρήσωμε ως την Τουεγιάρ πού μας περιμένουν, νά μείνωμε άπόψε εδω γιά νά θαυμάσωμε αύριο τό πρωτό την μαγευτική αυτή τοποθεσία όταν την φωτίζουν οι πρώτες άκτίνες της αύγης.

— Μά, Μεγαλειοτάτη, έπεν ή αρχιβαλαμηπόλος κόμησα ντε Γκάντσια, ό ντ' Άλθερίκ είνε Μαυριτανός.

— Και μήπως οί Μαυριτανοί δεν είνε ύπικήοί μου, όπως όλοι οί Ισπανοί;

— Ναι, Μεγαλειοτάτη...

— Γιατί λοιπόν δεν μπορώ νά κοιμηθώ κάτω από τη στέγη του Μαυριτανού αυτού ύπικήου μου, όπως θα κοιμόμουν στο σπίτι του άστυνομού της Τουεγιάρ;

— Ναι, Μεγαλειοτάτη, έπεν πάλιν ή κόμησα, είμαι βεβαία ότι ο δούξ ντε Λάρμα θα δυσαρρεσιόταν πολύ άν μάθαινε την άπόφασί σας αυτή.

Η βασιλίσσα έθριψε μιά όλο περιφρόνησι ματιά στην κόμησα ντε Γκάντσια και γυρίζοντας σ' έναν από τούς εύγενείς άκολουθούς της έπεν:

— Κύμη, σάς παρακαλώ, πηγαίνετε νά ρωτήσετε τόν ντ' Άλθερίκ άν θέλη νά φιλοξενήση άπόψε τη βασιλίσσα της Ισπανίας.

Ο κόμης έτοιμάστηκε νά έκτελέση την διαταγή της Μαργαρίτας, όποτε ένας σεβάσιμος άσπρομάλλης γέρος, πού άκουσε τά λόγια της βασιλίσσης, πλησίασε με σεβασμό, την κύτταξε με μάτια γεμάτα καλωσύνη, γονάτισε μπροστά της και άρχισε, με φωνή πού δεν μπορούσε νά κάμη σταθερή:

— Ποτέ μου δεν μπορούσα νά φαντασθώ πως θα μου γινόταν μιά τόσο μεγάλη τιμή. Η Μεγαλειότης σας θέλησε, φαίνεται, ν' άρχισι την βασιλείαν της, χαρίζοντας την εύτυχία στους ύπικήους της. Στο σπίτι αυτό πού κατάρδεχστε νά μπητε άπόψε, κάθε μέρα θ' άναφέρουν τ' όνομά σας με σεβασμό. Άλλοι θάρρουν νά σας προσφέρουν τά κλειδιά τών πόλεων και τών φρουριών τους. Έμεις δεν έχουμε τίποτε άξιο νά προσφέρωμε στην Μεγαλειότητά σας. Δώστε όμως την άδεια νά έπικαλεσθώ την χάριν του ούρανογιά σας και τόν βασιλέα σύζυγό σας. Η εύλογία του Θεού και ή λατρεία τών ύπικών σας είνε νά κάμουν τό στέμμα σας έλαφρό και τις ήμέρες της ζωής σας εύτυχιμένες.

— Ναι, αλλά μάς ψήνετε ζωντανούς. Τότε, λοιπόν, θα φύγω έγώ και θ' αφήνω τις γυναίκες σας νά σας ψήνουν...

— Όχι, όχι! προτιμούμε νά μάς ψήνετε εσείς. Δύο κακών προκειμένων... Είδατε, λοιπόν, ότι έγώ, ή Ζέστη, είμαι έξυπνητερίκη;

Πρωτότυπη δημοσιογραφική έρευνα με πολύ χιούμορ και... φαντασίαν του κ. ΔΣ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Έπληγα πρός συνάντησιν της κυρίας Ζέστης. Εύρηκα εύχερώς την κατοικίαν της και έκτύπησα τό κουδούνι. Μοδ άνοιξε την πόρτα ο ύπασπιστής της, κ. Ιδρώς, ο όποιος με ύπεδέχθη μέ...θερμήν χειραψίαν.

— Καλώς ώρίσατε, κύριε, μου έπεν. Περάστε.

Και με ώδήγησε σ' ένα κομψό σαλονάκι.

— Ποιός είνε; ρώτησε από τό διπλανό δωμάτιο μιά γυναικεία φωνή.

— Ένας πελάτης ήλθε, κυρία Ζέστη, άπήνησεν ο Ιδρώς.

— Ένα λεπτό, νά έτοιμάσω τά έργα λεία μου και έφθασα, έπεν ή Ζέστη.

— Νά έτοιμάση τά έργα λεία της; Τι είδους έργα λεία;

— Αρχισε νά με καταλαμβάνη περιέργεια, αλλά συνάμα και κάποιος φόβος. Επί τέλους άνοιγει ή πόρτα και έμφανίζεται ή κυρία Ζέστη. Κρατεί δύο μεγάλα κατσαβίδια και προχωρεί κατ' εύθείαν πρός τό κεφάλι μου.

— Τι θέλετε νά κάνετε κυρία; της λέγω έκπληκτος.

Είμαι ή Ζέστη, κύριε, μου άπαντά.

— Έ, λοιπόν;

Δεν ξέρετε, ότι εάν φθάσω, στρίβω πολλές βίδες μυαλών; Θα στρίψω και την δική σας βίδα!

Πριν προφθάσω νά άμυνθώ, ή κυρία Ζέστη... άνοιξε διά μαγικού τρόπου τό κρανίον μου και άρχισε νά ψηλαφά τόν εγκέφαλό μου.

— Ωχι! άνέκραξεν αίφνης.

— Τι συμβαίνει; την έρώτησεν ο πασιτάμενος κ. Ιδρώς.

— Αύτουνού τό κυρίον ή βίδα είνε...στριμμένη, άπήνησεν ή Ζέστη.

Και κατόπιν, στραφέισα πρός έμένα μου έπεν:

Θά εισθε σίγουρα, κύριε, ή...ποητής ή δημοσιογράφος.

— Τό δεύτερο είμαι, κυρία μου.

— Καλά, τό κατάλαβα! Και τί θέλετε;

— Νά σας ρωτήσω μερικά πράγματα. Και πρώτον και κύριον, γιατί μάς τυραννείτε;

— Εγώ, σάς τυραννώ; Άκου άχαριστία! Εγώ, κύριε, σάς εύεργατώ τά μέγιστα. Έν πρώτοις σάς άπαλλάσσω από τις γυναίκες σας, τις όποιες στέλνω μακριά σας, εις παραθερισμόν.

— Ναι, αλλά μάς ψήνετε ζωντανούς. Τότε, λοιπόν, θα φύγω έγώ και θ' αφήνω τις γυναίκες σας νά σας ψήνουν...

— Όχι, όχι! προτιμούμε νά μάς ψήνετε εσείς. Δύο κακών προκειμένων... Είδατε, λοιπόν, ότι έγώ, ή Ζέστη, είμαι έξυπνητερίκη;

— Οί χοντροί όμως δεν τό παραδέ-

χόνταν αυτό. Και σκέπτονται νά κάμουν έξέγερσιν έναντίον σας.

— Μην έπιχειρήσουν, γιατί θα διατάξω τόν κ. Ιδρώτα από δω, νά κάμη ό,τι έκαμνν οί Κινέζοι στούς Ιάπωνας πρδ όλίγων ήμερών: Ν' άνοιξη δηλαδή τά... φράγματα τών ποταμών του και νά τούς πνίξη όλους.

— Εκείνη την στιγμή μπαίνει στο σαλόνι ή καμαριέρα, μίς Κάψα.

— Κυρία, λέγει στην Ζέστη, σάς ζητούν στο τηλέφωνο τά εύρωπαϊκά κράτη.

— Νά με άφήσουν ήσυχη πές τους, άπήνησεν ή Ζέστη. Άπηύδισα πλέον με δαύτα. Προσέπαθσα νά θερμάνω τις μεταξύ των σχέσεις, άλλ' αυτές ψυχραίνονται διαρκώς...

— Δεν πάνε νά θγάλουνε τά μάτια τους!...

Μόλις βγήκε ή Κάψα μπήκε στο σαλόνι ο Γραμματέας της κυρίας Ζέστης ο Λίθας, ο όποιος άνήγγειλεν:

— Άρχισαν νά καταφάνουν τά θερινά έντομα, κυρία.

— Ποιό ήλθε πρώτο; Ρώτησεν ή Ζέστη.

— Ο κώνωψ, κυρία, άλλ' είνε σέ κακά χάλια.

— Γιατί;

— Διότι ο καυμένος έχει τελευταίως καταπνίσει... φλιτομανής και σήμερα δεν πήρε την δόσιν του από τό έντομοκτόνο υγρό. Και την ζητάει ο καυμένος και σπαρταρά στο πάτωμα...

— Η κυρία Ζέστη στράφηκε πρδς τό μέρος μου και μου έπεν:

— Τ' άκούτε, κύριε; Νά πητε στούς συνανθρώπους σας, νά μην ταιγκουνεύονται τά έντομοκτόνα, διότι χωρίς αυτά δεν μπορούν νά...ζήσουν τά έντομα.

Κατόπιν έστράφη πρδς τόν Γραμματέα της και τόν ρώτησε:

— Η άεροπόρος δεσποινίς Μυίγχα έφθασε;

— Όχι άκόμη, κυρία. Πρδ όλίγου όμως άφσε τό... στίγμα της στην φαλάκρα ενός κυρίου.

— Και ο κύριος Ψύλλος;

— Αυτός δεν θα έλθι σήμερα.

— Α, τόν γυναικάκι! Πάλι σέ τό δόγμαρς θάμπλεξεν...

— Όχι, κυρία. Σήμερα θα λάθι μέρος στούς άγώνες... άλματος εις ύψος.

— Καλά. Γιά...ψύλλου πήδημα θ' άσχολούμεθα τώρα; Άστον, άς κάνη ό,τι θέλει. Και ή Σκνίπα; ήλθεν ή Σκνίπα;

— Πάλιν τά ίδια, κυρία!

— Δηλαδή;

— Την περιμάζουσιν πάλιν στο τό τμή-

μα. Ήταν... σκνίπα στο μεθύσι

Και ο Κορέος;

— Πάει αυτός, κυρία.

— Ποδ πάει; Στην πατρίδα του την...

Κορέα;

— Όχι, κυρία. Πέθανεν ο φουκαράς.

— Τί μου λές! Από τί πέθανε;

— Έδοκίμασε νά γευματίση με λίγο αίμα του κυρίου Πάπ και τά τινάξε.

— Μά γιατί;

— Από τό κακό του ο κύριος Πάπ, πού δεν μπήκε στην Άκαδημία, έχει γίνει... φαρμάκι.

— Τόν καυμένον! Νά τυπωθούν άγγεληρία της κηδείας του: «Γόν προσφιλή μας Κορέον Αίμοθόρον, θανόντα χθές, κηδεύομεν σήμερα».

Κατόπιν ή Ζέστη ήθέλησε νά ρωτήσει τόν Γραμματέα της γιά κάποιο άλλο έντομο, του όποιου τό όνομα δεν ήθέλησε ν' άκούσω έγώ.

— Πρόκειται γιά κάποιο παράσιτο, μου έπεν ή κ. Ζέστη, τό όποιον έσεις θεωρείτε πολύ είδεχθές. Και καλύτερα νά μην άκούσετε τό όνομά του.

Και κάτι... έψι...φέρισε στ' αύτι του Γραμματέως της.

— Αυτή δεν μάς καταδέχεται πιά, άπήνησεν ο κ. Λίθας.

— Γιατί;

— Διότι, συναναστρέφεται κοσμικές δεσποινίδες, πού έχουν πολλά άπλυτα.

— Άρχίσατε, βλέπω τά ιδιαίτερα, λέγω στην κυρία Ζέστη. Θα μου επιτρέψετε έμένα νά φύγω.

— Στο καλό, μου έπεν ή κ. Ζέστη. Δεν μου λέτε; Θα τά γράψετε όλα αυτά;

— Βεβαίως.

— Ωχι...κάηκα!

— Γιατί;

— Μά δεν καταλαβαίνετε, ότι μου είνε έχθρικό κάθε τί τό... κρύο και σαχλό;

ΔΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Γιατί τη γισαία τη λένε «νιένε»;

— Γιατί δεν λέει ποτέ όχι.

★

— Τι είνε έλπίδα;

— Το λιμάνι πού δεν θ' αράξωμε ποτέ.

★

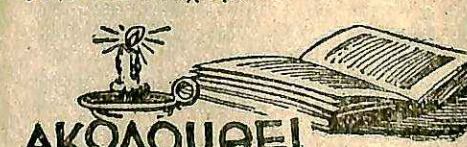
— Πότε κλάμει;

— Όταν όσοκλήσωμε κάτι πού ποθούσαμε κι' όταν χάσωμε κάτι πού δεν μπορούμε νά τό έναποκτήσωμε.

★

— Ποιά λόγια στην αγάπη είνε τά ειλικρινέστερα;

— Έκείνα πού δεν λέγονται μά πού τά καταλαβαίνουμε.

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Η Τζίντζερ Ρότζερς, το χαριτωμένο αυτό όστέρι του Χόλλυγουντ, που έχει ξετρελλάνει τα πλήθη των θαυμαστών της με την υπέροχη χορευτική του δεινότητα, άπλητσε, έπι τέλους, στις όκτω έρωτήσεις που κάθε τόσο της υπέβαλλαν οι διάφοροι δημοσιογράφοι της κινηματογραφουπόλεως.

Ξέρετε, λοιπόν, ποιά είναι η μυστική φιλοδοξία της δημιουργού της «Καριόκας»; Το γράψιμο! «Ελπίζω, λέει, πως θα μπορέσω κάποια μέρα να πραγματοποιήσω την φιλοδοξία μου αυτή. Θέλω να γράψω ρομάντσα, αλλά δεν βιάζομαι, διότι το επάγγελμα της ήθοποιού μου επιτρέπει να ιδώ πολλά είδη ανθρώπων, να μάθω πολλά πράγματα και νομίζω πως όλα αυτά θα με βοηθήσουν».

Εάν της έπρότεινε κανείς όσο βαθύπλουτος κι' αν ήταν, να εγκαταλείψει τα στούντιο και να την παντρευτεί, η Τζίντζερ Ρότζερς δεν θα το δεχόταν: «Διότι η άπαιτησίς αυτή θ' απέδεικνυε τέτοιον εγωισμό, ώστε τίποτε το καλό δεν θα είχα να περιμένω από αυτόν τον κύριο», έδήλωσε.

Η μόνη ειδική φροντίς που παίρνει για τα πόδια της, είναι ότι όταν «γυρίζη» τους χορούς της για πολλές ώρες —κι' αυτό γίνεται τόσο συχνά!— βουτά τα πόδια της πρώτα σε πολύ ζεστό νερό και αμέσως μετά σε κρύο: «Επειτα —μη γελάτε— κοιμάμαι με τα πόδια ψηλότερα από το κεφάλι!»

Όταν γυρίζη μιιά ταινία, χορεύει από τις 9 το πρωί ως τις 6 το σπόμευμα: «Όλες αυτές τις ώρες χορεύω συνεχώς, δεν κάνω δε παύσι ούτε κι' ανάμεσα στις διάφορες σκηνές».

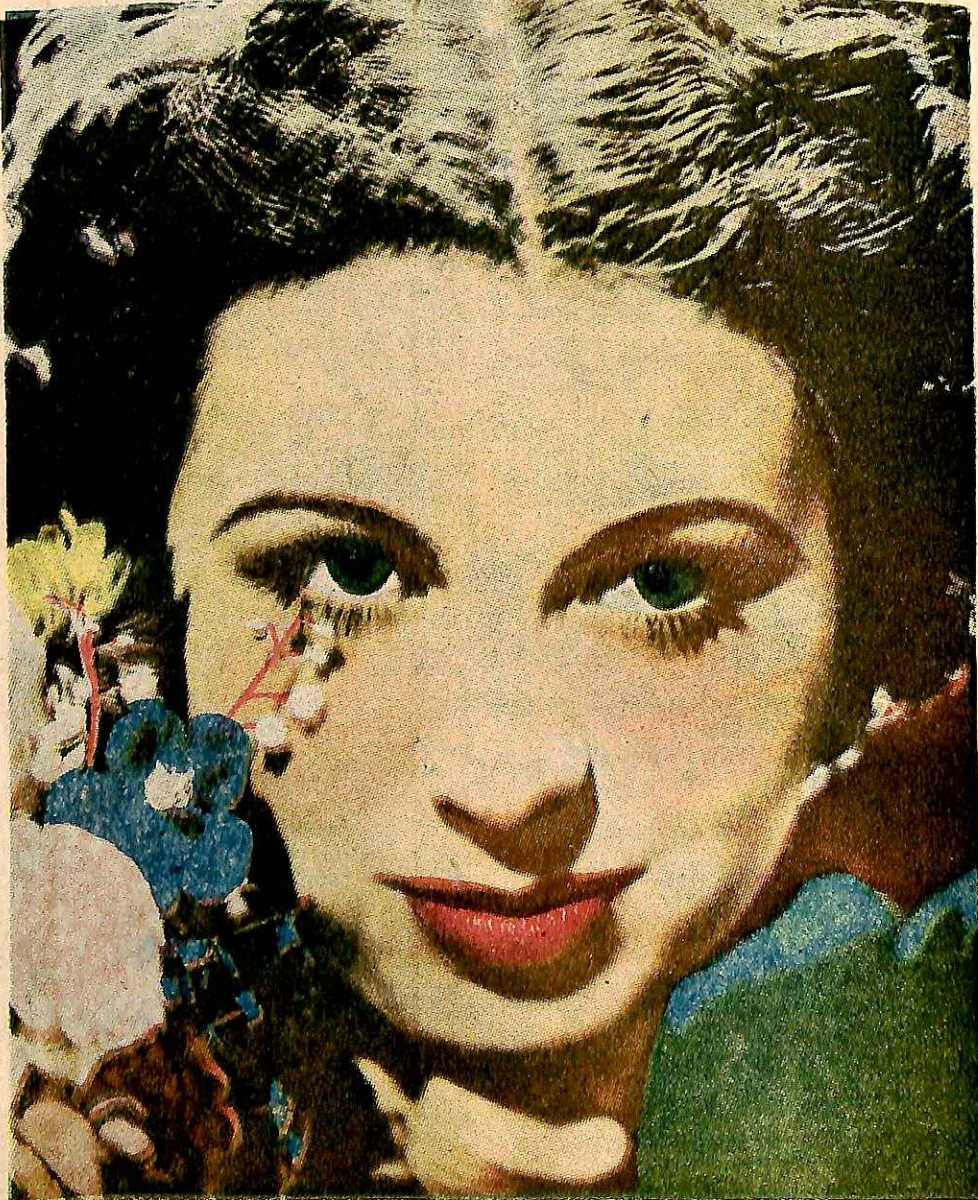
Το μακιγιάρισμά της στην πόλη; «Ω, είναι πολύ απλό: «Κόκκινο στα χείλη, μιιά κραγιονιά στα φρύδια και κάποτε κοκκινιάδι στα μάγουλα. Ξεμακιγιάρομαι με κοινό σαπούνι. Εύω και κρέμα, ποτέ όμως δεν μεταχειρίζομαι σκούρα χρώματα. 'Εκείνο δε που απεχθάνομαι περισσότερο είναι τα μαυρισμένα μάτια που γερνούν απ' τα δεκαπέντε χρόνια».

Σπουδές, άλλοίμονο! δεν έχει κανει και πολύ μεγάλες: «Θα ήθελα να φοιτούσα σε κολλέγιο ή πανεπιστήμιο, μα δεν το κατώρθωσα. Δοκιμάζω να συμπληρώσω αυτό το κενό διαβάζοντας πολύ και πολλά, μα ξέρω καλά πως το ένα δεν αναπληρώνει το άλλο».

Η μεγαλύτερη φίλη της στο Χόλλυγουντ είναι η Τζάννι Γκέρνερ. Γιατί θέλει τόσο πολύ να υποδυθί, δραματικούς ρόλους; Μα η Τζίντζερ δεν έκαυχθη ποτέ, λέει, για «δραματικούς» ρόλους. «Απλώς, είμαι ευχαριστημένη να μου δοθί ένας ρόλος όπου το κυριώτερο του μέρος να μην είναι ο χορός, διότι το κοινόν κουράζεται γρηγορώτερα από μιιά χορεύτρια παρά από μιάν ήθοποιό».

Μητρών άστέρων

ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΑΝΓΟΥΪΚ. Έγεννήθηκε στο Μπουκλιν της Νέας Υόρκης στις 16 Ιουλίου 1907. Έχει χρυσόξανθα μαλλιά, γαλανά μάτια και αναστήμα 1.64. Το πραγματικό της όνομα είναι Ρούμπυ Στήβενς. Κατάγεται από σκωτοίρλανδική οικογένεια. Στην αρχή εργαζόταν ως τηλεφωνήτρια και μετά άρχισε τη θεατρική της σταδιοδρομία ως χορεύτρια καμπαρέ. Ύστερα από καιρό έμφανίσθηκε εις επιθεωρήσεις και όπερέττες και τέλος έλαβε μέρος στο μπαλέτο του Ζήγκφιντ, στον προθάλαμο δηλαδή του Χόλλυγουντ. Αθάλαμο δηλαδή του Χόλλυγουντ. Αθ' εκεί πέρασε εύκολα πιά στον κινηματογράφο, του οποίου θεωρείται έμματογράφο, το οποίοι θεωρείται έμνα απ' τα λαμπρότερα άστέρια. Η

Εις την δύναμιν των όσων του γερμανικού κινηματογράφου προσετέθη η περίφημη δραματική ήθοποιός του Βερολινείου «Μπούργκ-Τεάτερ» φρουλάιν Τρούντε Κλάιτσε

μεγαλύτερα της επιτυχία, που έσημείωσε πραγματικόν θρίαμβον είναι η «Στέλλα Ντάλλας».

Νέα από τα στούντιο

—Ο περίφημος δημιουργός των Μίκυ-Μάους Ντίσνεϋ άνεκρήρυθη έπίτιμος διδάκτωρ των φυσικών έπιστημών του Πανεπιστημίου της Νοτίου Καλιφορνίας και έλαβε το δπλωμα έν έπισήμω τελετή.

—Ύστερα από ένα χρόνο «χωρισμού» απ' την όδονη, που άσφαλώς θα τους φάνηκε δλόκληρος αιώνας, η Τζίντζερ Ρότζερς και ο Φρέντ Άσταίρ, το πιο δημοφιλές χορευτικό ζευγάρι του κινηματογράφου, ξαναγύρισαν πάλι στη συνεργασία τους και γυρίζουν τώρα την ταινία «Ξεγνοιασιά» όπου η Τζίντζερ έχει ρόλο μιιάς χορεύτριας, ο δε Φρέντ ένοσρκώνει ένα... ψυχαναλυτή ο οποίος βοηθεί με την έπιστήμη του ένα του φίλο να κερδίση τόν έρωτα της γυναίκας που άγαπή.

—Η προβολή της κινηματογραφικής ταινίας που έλήφθη κατά την μονομαχίαν του γνωστού Γάλλου συγγραφέως Άνρϋ Μπερνστάιν με τόν διευθυντήν της Γαλλικής Κωμωδίας Έδουάρδον Μπουρντέ, άπηγορεύθη στο Παρίσι.

Η ΒΕΡΑ

Ένα μοντέρνο διηγηματάκι

—Όταν είναι κανείς υπάλληλος σ' ένα μεγάλο κοσμηματοπωλείο, έχει συχνά την ευκαιρία να γνωρίση τόν κόσμο καλλίτερα απ' όπουδήποτε άλλου.

Θυμώμαι κάποτε που μπήκε ένα ζευγάρι στο κατάστημά μας. Έκείνος ήταν καλοφτιαγμένος, δεν φαινόταν όμως πλούσιος. Εκείνη, μιιά ψηλή ξανθή γαλανομάτα, ήταν κολλημένη επάνω του και δεν χρειαζόταν μαντική δύναμις, για να καταλάβη κανείς πως έρχόνταν για να αγοράσουν βέρες. Κι' όμως δεν έφαιναντο να ταιριάζουν.

Η νέα, που ήταν πολύ χτυπητά ντυμένη, έτρεξε ευθύς δίπλα στην προβήκη και μιλώντας δυνατά, με χειρονομίες, άρχισε να διαλέγη δαχτυλίδια, ενώ εκείνος, σοβαρός, μάλλον συνεσταλμένος, στεκόταν λίγο πιο πίσω.

Αφού είδαν πολλά, εκείνος διάλεξε ένα ωραίο δαχτυλίδι με όμορφοκομμένη πέτρα, και ωραίο λεπτό δέσιμο που έστοιχίσε πεντακόσια δολλάρια.

Μά η μικρούλα σούφρωσε τάρφρδια της και διάλεξε ένα άλλο διπλάσιος αξίας.

—Αυτό είναι όμορφο, είπε ο

Έκείνος φάνηκε σαν στενοχωρημένος.

—Έχεις δίκιο, Ίρις, είναι όμορφο. Μα δεν μπορώ να διαθέσω χίλια δολλάρια.

—Ωχι! Μην είσαι αιωνίως τσιγκουνής Τζόε! φώναξε εκείνη γελώντας χωρίς να χαμηλώση τη φωνή της. Τι σημαίνουν πεντακόσια δολλάρια επί πλέον; Δεν κάνεις κάθε μέρα αυτό το έξοδο!

Έκείνος της άπλητσε σιγανά, και μολονότι έγω από διακριτικότητα άπομακρύνθηκα, άκουσα καθαρά την άπόκρισί της.

—Βέβαια! Ωραία θα ταίριαζε στην Έντιθ! Μα έγω δεν είμαι σιγανοπαπαδιά σαν εκείνη!

Παρατήρησα ότι ο νέος έγινε κατακόκκινος και νόμισα πως είχεθυμώσει. Δεν άκουσα τί της είπε, μα η άπάντησίς της τώδειχνε καθαρά.

—Ω! δεν έθιξα την Έντιθ, μην προσθάλλεσαι! Άλλωστε τί ένδιαφέρεσαι πιά για εκείνην αφού τά χαλάσατε; Πάντως αν δεν είσαι σπαγγοραμμένος, πρέπει να μου πάρης αυτό δαχτυλίδι. Δεν αξίζω τάχα τα χίλια δολλάρια;

—Τι άλλο θέλεις αφού σου ζήτησα να παντρευθούμε;

—Ναι, αλλά γκρινιάζεις όταν πρόκειται να ξοδέψης κάτι για μένα. Έμ πρός, λοιπόν, πάρετο η φεύγομε.

Ο Τζόε έσκυψε και της μιλήσε σιγανά και η Ίρις σηκώθηκε και πριν φύγη μου φώναξε:

—Δεν μπορούμε να τό πάρωμε τώρα, μα μην πουλήσετε αυτό το δαχτυλίδι προτού με είδοποιήσετε. Είναι το μόνο που μ' άρέσει.

Ο συνοδός της δεν είπε λέξι. Μα το πρόσωπό του είχε πάρει μιιά σκληρήν

—Δεν μπορούμε να τό πάρωμε τώρα, μα μην πουλήσετε αυτό το δαχτυλίδι προτού με είδοποιήσετε.

Έκφρασι και το βλέμμα του ήταν παγερό.

Την επομένη, η Ίρις ξανάρθε μόνη της ντυμένη πάλι κομψά και φορτωμένη κοσμήματα. Μ' έγνώρισε κι' ήρθε κατ' ευθείαν πρὸς τὸ μέρος μου.

—Θέλω το δαχτυλίδι που διάλεξα. Κανένα άλλο δεν μ' άρέσει και θέλω να μου τ' αγοράση ο Τζόε μέσα στο περιθώριο των πεντακοσίων δολλαρίων που διαθέτει. Γι' αυτό ήρθα να σάς παρακαλέσω κατί...

Ανοιξε τὸ τσαντάκι της κι' έβγαλε δέκα χαρτονομίσματα των πενήντα δολλαρίων.

—Θα σάς πληρώσω έγω τα πεντακόσια και θα σάς στείλω αύριο τόν Τζόε να σάς προσφέρη μόνο πεντακόσια γι' αυτό το δαχτυλίδι. Έσείς θα δεχθίτε, φυσικά, κι' έτσι θαμάστε και οι δυο ευτυχώς, χωρίς εκείνος να τό μάθῃ ποτέ!

Η πρότασίς της δεν ήταν κανονική: θέβαια. Μα έπειδή κάθε μέρα δεν πουλάμε κοσμήματα αυτής της αξίας, ο διευθυντής μου είπε να δεχθώ.

Δυό μέρες αργότερα, ο Τζόε μπήκε, δειλά-δειλά στο κατάστημα και μου έξήγησε κοκκινίζοντας ότι η Ίρις του είχε άπαιτήσει νάρθη να μου προσφέρη πεντακόσια δολλάρια για κείνο το δαχτυλίδι που της άρεσε, κι' εκείνος άναγκάστηκε να της τό ύποσχεθί.

Πρὸς μεγάλην του όμως έκπληξιν, έγω έδέχθηκα άμέσως την έξωφρενική αυτή τιμή και τό παρέδωσα τό κόσμημα που τόσο έπιθυμούσε η μνηστή του.

Μόλις σχεδόν εκείνος έφυγε, η Ίρις μου τηλεφώνησε και ρώτησε αν ο Τζόε είχε έρθει.

Νόμιζα ότι η ύπόθεσις αυτή είχε τελειώσει πιά, όταν την επομένη έδωμάδα μιιά μικρόσωμη γλυκειά μελαγχρονή, ασπὸ κομψοτέχνημα, σεμνή, συνεσταλμένη ήρθε και μου παρουσίασε τὸ δαχτυλίδι για τὸ όποιον η' ξανθή Ίρις είχε πληρώσει κρυφά πεντακόσια δολλάρια.

—Ο μνηστήρ μου, μου είπε ότι το

αγόρασε έδῶ και θα σάς παρακαλούσα να μου τό μικρύνετε.

Η έκπληξις μου δεν είχε όρια.

Πήρα τα μέτρα της και της είπα πως θάταν έτοιμο την επομένη.

—Θέλετε να μου πῆτε τ' όνομα και την διεύθυνσί σας για να σάς τό στείλω;

—Ευχαρίστως... είμαι η μις Έντιθ Κάρσον, όδός...

Η Έντιθ: Η Έντιθ, για την όποία ζήλευε η άλλη!

Ετοιμάσθηκε χαρούμενη να φύγη, μα κοντοστάθηκε κι' έρώτησε δειλά.

—Φοβούμαι μήπως ο Τζόε έκανε τρέλλες για να μου τ' αγοράση...

Η παρατήρησις αυτή ήταν τόσο άστεία, ώστε δεν μπόρεσα να μη γελάσω:

—Μείνετε ήσυχη, της είπα, άλλοι κόνουν τις τρέλλες...

ΟΚΤΑΒ ΚΟΕΝ

ΧΙΟΥΜΟ

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΤΟ ΙΔΙΟ Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΑΙ Η ΕΞΟΔΟΣ

Στο δικαστήριο φέρνουν κάποιον που κατηγορείται ότι έκανε μπάνιο σ' ένα ποτάμι που άπηγορεύοντο τα σπέρ. Κοντά στο ποτάμι άπῆρχε μιιά έπιγραφή που έγραφε με μεγάλα γράμματα: «Απαγορεύετε να μπαίνετε στο ποτάμι για μπάνια».

Ο πρόεδρος (στον φύλακα του ποταμού): Είδες τόν κατηγορούμενο μέσα στο ποτάμι;

Ο φύλαξ: Μάλιστα, κύριε πρόεδρε... «Η μάλλον τόν είδα να βγαίνει απ' το ποτάμι».

Ο πρόεδρος: «Ωστε δεν τόν είδες να μπαίνῃ;

Ο φύλαξ: «Όχι, κύριε πρόεδρε... Ο πρόεδρος (άναγινώσκων την άπόφασίν του): Έχοντες όπ' όψιν ότι άπηγορεύετο να μῆ μέσα στο ποτάμι μα ότι δεν άπηγορεύετο να όγῃ... προτείνω την άπαλλαγὴν του κατηγορούμενου».

ΛΕΥΚΗ ΝΤΕ ΜΟΡΑΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Έκμεταλλευόμενος τη σύγχυση και άσυνδοσία που επικρατούσε στο Παρίσι τις ημέρες εκείνες της Γαλλικής Έπανάστασης του 1848, ένας άγνωστος εισέρχεται στο μέγαρο του κόμητος ντε Μοράν, όπου αφού μ' έναν πυροβολισμό ξεπλύνει στο πάτωμα τον κόμητα και τον νομίζει σκοτωμένο, δολοφονεί τον υπηρέτη του κόμητος, κλειδώνει στο υπόγειο την παραμάν-να της κόρης του Μοράν φραγκίσκα, αρπάζει το μικρό ακόμη κοριτσάκι του κόμητος από την κούνια του και φεύγει τέλος θάροντας φωτιά στο μέγαρο. Μέσ' απ' τις φλόγες όμως κατορθώνει να γλυτώσει, μισοζαλισμένος, ο κόμης ντε Μοράν. Ο άγνωστος, που ήταν ο τυχοδιώκτης συντρίβαν ντ' Ωμόν, εξάδελφος της αποθανούσης πρότινος γυναίκας του κόμητος, η οποία δεν τον εδέχθηκε ως συζύγον, φθάνει στον ποταμό Σηκουάνα και βλέποντας μια θάρκα, αφήνει το μωρό μέσα κι αυτός περτ από πάνω του τα ρούχα του επαναστάτου. Κάποια στιγμή η θάρκα παρασύρεται και ξαλλός ο Γκοντράν βλέπει να ξεφεύγει απ' τα χέρια του το μωρό που θάταν έμποδο στο σχέδιό του. Για μια στιγμή τρέχει κατά μήκος της όχθης του ποταμού, αλλά γρήγορα εγκαταλείπει την μάταιη πρόθεσή του να παρακολουθήσει τη θάρκα που παρασύρεται γρήγορα από το ρεύμα. Έκείνη τη στιγμή περνούν από μπρός του δυο εργάτικοι και συζητούν για τα επαναστατικά γεγονότα της ημέρας. Καθώς περνούσαν, ύστερ από ώρα, μια απ' τις πολλές γέφυρες του Σηκουάνα, ο ένας απ' αυτούς, ο Ζακόμπ Μενιέ, ναυπηγός, βλέπει κάποια θάρκα που κόλλησε στην κολώνα της γέφυρας και που φαίνεται πως ακούει κλιψουρίσματα παιδιού. Ο συντροφός του ο Σιμόν, βοηθός πορτιέρη, τον πείθει ότι γελάστηκε και φεύγουν. Όταν χωρίστηκαν όμως ο Μενιέ μετενόησε που δεν έμεινε να βεβαιωθεί περισσότερο αν πράγματι υπήρχε άνθρωπος που έκλεινε μέσα στη θάρκα και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να βεβαιωθεί πως δεν υπήρχε εκεί κανείς που να έχη την ανάγκη του.

40v

Είδε βέβαια πως η θάρκα ήταν άδεια, μ' άδεν μπορούσε τάχα κάποιος ναυαγός ναταν κρεμασμένος στα πλάγια της;

Κι' όσο περισσότερο, ο αγαθός Μενιέ, σκεπτόταν όλα αυτά τόσο πιο πολύ εσημάτιζε την πεποίθησή πως ό,τι άκουσε πάνω από την γέφυρα ήταν ανθρώπινη βογγητά.

Ξερωτάς ακόμα την ευγενική καρδιά της γυναίκας του, σκεπτόταν πως όταν θα διηγώταν πιο ύστερα στο σπίτι όλα αυτά, η πονόψυχη Μπέρθα, θα τον κατηγορούσε γιατί δεν φρόντισε να βεβαιωθεί καλύτερα γι' αυτά που άκουσε, έστω κι' αν άργουσε και μια ώρα περισσότερο, κοντά στις τόσες άλλες...

«Αλήθεια, κατέληξε ο Ζακόμπ, δε θάχανα και πολύ δ' άκαιρο να κατέβαινα ίσα με το ποτάμι για να βεβαιωθώ καλύτερα. Ύστερα, τρέχοντας ένα δυο χιλιόμετρα, μπορεί να κερδίσω την χαμένη αυτή ώρα». Και χωρίς να διστάση πιά ούτε στιγμή, γύ-

ρισε πίσω κι' άρχισε να τρέχη προς τη διεύθυνση της γέφυρας.

ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ — ΣΤΟΡΓΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Όταν έφθασε εκεί, αναγκάστηκε να κρυφθί πίσω από μια παράγκα για να μη γίνει αντιληπτός από την στρατιωτική περίπολο που περνούσε εκείνη τη στιγμή από μπροστά του, και μόλις οι συζητήσεις των στρατιωτών έπαυσαν πιά ν' ακούωνται, βγήκε απ' την κρυψώνα του. Έρριξε μια γρήγορη ματιά ένα γύρω του κι' άμέσως κατέβηκε πηδώντας την κατωφρεία που ώδηγούσε στην όχθη του ποταμού όπ' όπου είδε την θάρκα, κολλημένη ακόμα στη θάσι της κολώνας. Έσκυψε λίγο, τέντωσε τ' αυτί, κρατώντας και την αναπνοή του ακόμα, μ' έκτος από το χτύπημα του ρεύματος πάνω στην κολώνα, που το έκανε δυνατότερο ή αντίστανι που συναντούσε, τίποτε άλλο δεν άκουσε. Έα νασκυψε περισσότερο, μ' το ίδιο πάλι χτύπημα έφτανε στ' αυτιά του και τίποτε άλλο. Άρχισε να σκέπτεται ότι έχανε άδικα τον κειρό του και έτοιμαζόταν ν' απομακρυνθί όριστικά πιά από εκεί, όπότε του φάνηκε πάλι, πως άκουσε μια αδύνατη, πολύ αδύνατη ανθρώπινη φωνή.

Αυτή τη φορά απέφασσε πιά να βεβαιωθεί και με τα ίδια του τα μάτια. Και ο μόνος τρόπος γι' αυτό ήταν να μπορέση να πλησιάση την θάρκα και ν' όη μέσα.

Μέσ' από το μυαλό του άρχισαν κιόλα να περνούν οι πιο φανταστικές υποθέσεις. Κάποιο ανθρώπινο πλάσμα βέβαια θάταν εαπλωμένο μέσ' στη θάρκα που έθαζε αυτές τις πνιγμένες αδύνατες φωνές. Μια αιφνίδια αρρώστεια, μια συμφορήσις ίσως, μια παράλυσις, ήταν πράγματα που μπορούσαν να συμβούν στον καθένα.

Ακόμα, σκεπτόταν, ο καλοκάγαθος αυτός εργάτικός, μπορεί ναταν και κανένας πληγωμένος επαναστάτης, που δεν θρήκε άλλο τρόπο για να μην πεση στα χέρια των στρατιωτών, παρά να καταφύγη σ' εκείνη την θάρκα. Δεν ήταν λοιπόν καθήκον του, σαν τιμιου ανθρώπου, να κάνη ό,τι μπορούσε για να την φθάση και να την ξαναφέρη στην όχθη;

Δεν δίστασε πιά ούτε στιγμή. Σε λίγα δευτερόλεπτα θρέθηκε πάνω στη γέφυρα και στάθηκε στην κολώνα στη θάσι της οποίας ήταν κολλημένη η θάρκα. Έσκυψε όσο μπορούσε περισσότερο κι' όταν βεβαιώθηκε πως υπήρχαν κατά μήκος της πέτρινης κολώνας δυο-τρεις έξοχες όπου μπορούσε να συγκρατηθί, πήδησε έξω απ' τα κάγκελα, κρεμάστηκε με τα χέρια απ' αυτά και άρχισε να ψάχνη με τα πόδια του για να βρη το κατάλληλο στήριγμα. Κάτι συνήντησε το πόδι του.

Τα χέρια άφησαν τότε τα κάγκελα και ο Μενιέ, συνησιωμένος απ' τα ναυ-

πηγεία σε παρόμοιες σχεδόν δουλειές, πιάστηκε λίγο κάτω απ' το παρκέτο της γέφυρας κι' άρχισε να κατεβαίνει με προσοχή. Δεν άπείχε παρά ένα-δυο μέτρα από το νερό όπότε στ' αυτιά του έφτασε μια διαπεραστική φωνή από εκείνες που αφήνουν τα παιδιά κάτω από την επίδραση του φόβου ή του πόνου.

Το αυτί του Μενιέ — αυτή πατέρα δλο στοργή — γνώρισε καλά τις φοιταιρίκες αυτές παιδιακίστικες φωνές, και στο άκουμά τους ή καρδιά του γενναίου εργάτου σκίρτησε από χαρά, ενώ το θάρρος του διπλασιαζόταν μ' όλο που άδικα έψαχνε να βρη με τα πόδια του κάποια έξοχη, από εκεί και κάτω, για να στηριχθί.

«Και όμως θα το σώσω! Έλεγε μέσα του. Είνε ένα παιδί που περιμένει τη βοήθειά μου».

Σκέφτηκε για μια στιγμή ν' αφήση τα χέρια του απ' την κολώνα και να πηδήση μέσα στη θάρκα, αλλά ο φόβος μήπως, ο δυνατός κλονισμός που θα έπφερε το πηδήμα του, αναποδογύριζε την θάρκα, τον έκανε να εγκαταλείψη την σκέψη αυτή.

Η κλαψιάρικη αδύνατη φωνή άκούστηκε πάλι και ο Μενιέ πού τα χέρια του άρχισαν κάπως να γλυστρούν προς τα κάτω ενώ το σώμα του κρεμώταν στον αέρα, γεματος συγκίνηση απ' την επίκληση που έφθανε στ' αυτιά του, σκέφθηκε πως ήταν καιρός πιά να πάρη μια απόφασι.

Έσκυψε λίγο το κεφάλι του, υπέλογισε την απόστασι που τον χώριζε από το νερό και ψιθυρίζοντας «Θεέ μου, βοήθησέ με να σώσω το πλάσμα αυτό» άφησε το σώμα του να γλυστρήσ' η προς τα κάτω...

Ενοιωσε τα πόδια του μέσ' στο νερό και σχεδόν άμέσως πως κάπου πατούσε. Λίγο κάτ' απ' την επιφάνεια του ποταμού ή κολώνα στηριζόταν σε πλατύτερη θάσι, που άφηνε να εξέχ' η κάποιο τετράγωνο στήριγμα. Έκει πάτησε ο Μενιέ, που μόλις συνήλθε απ' την χαρά του, καθώς ένοιωσε τώρα τον εαυτό του καλά στηριγμένο, άπλωσε το χέρι του και έπιασε το κουπί της θάρκας. Την τράβηξε όσο μπορούσε κοντά του και με προσοχή έβαλε το ένα του πόδι μέσα. Όταν διέκρινε ότι και τ' άλλο κουπί της θάρκας ήταν στη θέσι του, πήδηξε με μιας μέσα και χωρίς να χάση ούτε στιγμή, άρχισε να τρεβά με δύναμη τα κουτιά, για να υπερνικήση το ρεύμα που άπειλούσε και πάλι να την παρασύρη. Ύστερα από λίγα λεπτά ή καρίνα της θάρκας έτριξε πάνω στα πετράδια της όχθης, και μ' ένα πηδήμα ο Μενιέ θρέθηκε έξω.

Τράβηξε όσο μπορούσε περισσότερο τη θάρκα προς την ξηρά κι' όταν πιά δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος απ' το ρεύμα, τότε μονάχα έσκυψε μέσα της. Τρέμοντας από συγκίνηση, ο στοργικός εκείνος πατέρας, άπλωσε τα χέρια του και πήρε μέσ' απ' τη θάρκα

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΝ ΛΑΘΝ

MARY

το δύστυχο πλάσμα που ασφυκτιώντας απ' τα σκεπάσματα που το σκέπαζαν, άφηνε άδυνατες κλαψιάρικες φωνές.

—Καθμένο μου μωρό, ψιθύρισε δακρύζοντας ο Μενιέ, καθώς το έσφιγγε στοργικά στην άγκαλιά του.

Κι' έπειδή το μωρό εξακολουθούσε να κλαίη σιγανά, ο Μενιέ άρχισε να το κουνά στα χέρια του, όπως έκαμε τον μικρό του Λεόν, όταν ή Μπέρθα ήταν κάπου άπασχολημένη, και μνον όταν έπαυσε πιά ν' ακούεται και ή παραμικρή φωνίτσα τότε απέφασσε να προχωρήση.

Ο φόβος μήπως το παιδί ξαναεμπήση και άρχιζε πάλι τις φωνές, τον έκανε βαθίζη σιγανά, ενώ μέσ' απ' το μυαλό του περνούσαν όλες οι υποθέσεις που μπορούσε να φαντασθί κάθε άνθρωπος που θα βρισκόταν στη θέσι του.

—Κάποιο μυστήριο κρύβεται εδώ περα. Έλεγε ο Ζακόμπ μέσα του, δεν ξεφορτώνεται κανένας μ' αυτό τον τρόπο

το παιδί, που θέλει να εγκαταλείψη. Η ιδέα ότι αυτοί που εγκατέλειψαν το παιδί, ήλπισαν στον γρήγορο θάνατά του δεν του φάνηκε σωστή. «Αν ήταν έτσι, κατέληξε, μπορούσαν κάθε άλλου να το θάλουν παρά μέσα στη θάρκα... Κι' άποδείξεις ότι έτυχα εγώ εδώ... για να το γλυτώσω από το ποτάμι».

Έκανε ένα σωρό άλλες υποθέσεις, χωρίς όμως να μπορέση να θγάλη ένα βετικό συμπέρασμα και ο' να κουράστηκε πιά στην προσπάθειά του αυτή, άνοιξε κάπως περισσότερο το θήμα του μουρμουρίζοντας.

«Γέλος πάντων, θα δούμε τί θα κάνω με! Τώρα ας σκεφθούμε αυτά που είνε πιο διαστικά».

Και τα «πιο διαστικά αυτά» ήταν για τον Μενιέ να βρεθί μια ώρα γρηγορώτερα ανάμεσα στους δικούς του, τόσο για να παύση ή θασανιστική αγωνία της γυναίκας του, όσο και για να υπορέση να τακτοποιήση καλύτερα

το μικρό που κρατούσε στην άγκαλιά του.

Γι' αυτό μόλις ή εξώπορτα του σπιτιού του άνοιξε, στο δυνατό του σπρώξιμο, μπήκε με όρμη στην αυλή και πηδώντας δυο-δυο τα σκαλιά άρχισε ν' ανεβαίνει προς το πέμπτο πάτωμα όπου θρισκόταν το φτωχικό του διαμέρισμα που καθόταν από τότε που εγκατέλειψε την Χερμούργ και ήλθε στο Παρίσι.

Στο τρίζιμο της εύλινης σκάλας, απ' τα πατήματα του Μενιέ, ή εύλινη πορτούλα του πέμπτου πατώματος άνοιξε διαστικά και στο άνοιγμά της φάνηκε ή γυναίκα του, μόλις συγκρατώντας την συγκίνησι και τα δάκρυά της.

—Νάμε!... Νάμε γυναίκα!... Θά στα π' όλα, θα στα εξηγήσω όλα, φώναζε ο Ζακόμπ όλο χαρά πατώντας κιόλα στο τελευταίο σκαλοπάτι «ΓΥΝΑΙΚΑ, ΣΟΥ ΦΕΡΝΩ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ!»

Χωρίς να μπορέση ν' άπαντήση απ' την συγκίνησι ή Μπέρθα άνοιξε την άγκαλιά της και με χαρούμενες φωνές καταφίλουσε τον άντρα της. Μόλις συνήλθε κάπως απ' τις παρατεταμένες μά ελλικρινές αυτές διασχύσεις της, ή γυναίκα του ναυπηγού, σταμάτησε απότομα καθώς τώρα μονάχα άντελήφθη ένα αρκετά μεγάλο δέμα που κρατούσε ο άντρας της.

—Θά σο' εξηγήσω, Μπέρθα, θά σο' εξηγήσω άμέσως, είπε ο Μενιέ πού διέκρινε την έκπληξι της γυναίκας του και προχωρώντας πήγε και άφησε στην άκρη του κρεβατιού του το τυλιγμένο πάντοτε μέσα στα σκεπάσματα του παιδί.

Έλεύθερα τώρα τα χέρια του, άγκάλισαν με τη σειρά τους την πάντοτε συγκινημένη Μπέρθα που δεχόταν μ' εύχαρίστησι τα ατέλειωτα χάδια του άντρα της.

—Καθμένη μου Μπέρθα, πόσο άνησυχησε, έ!... Κι' ο Λεόν μ' έκαμναι; Είνε καλά όμως δεν είνε έτσι; Πές μου γρήγορα, τί γίνεται ο Λεόν μ'ας;

Η Μπέρθα, μόλις γλύτωσε απ' τ' άγκαλιάσματα του άντρός της, τον τράβηξε προς τη γωνιά του δωματίου, όπου ήταν ή κούνια του παιδιού τους και εκεί βρήκε επί τέλους την δύναμη να του άποκριθί.

—Είνε πάρα πολύ καλά, αλλά τ'ώρα κοιμάται!... φίλησέ τον αν θές, πρόσχε όμως μην τον ξυπνήσης...

Η καλή γυναίκούλα δεν μπορούσε να νοιώση ότι με την ύστασί της αυτή, ζητούσε πολλά από τον άνθρωπο που πριν από λίγη ώρα θρήκε ένα παιδί εγκαταλειμμένο στην τύχη του.

Ο Μενιέ, παραμέρισε, με χέρια που έτρεμαν, το παραπέτασμα της κούνας, άρπασε το παιδί στην άγκαλιά του κι' άρχισε να το φιλά τρελ-

Σ φρίγγοντας στην άγκαλιά του το παιδί του, ο Μενιέ έτρεχε προς το σπίτι του

Το δυστυχισμένο αυτό πλάσμα, που άπο τα μικρά και λεπτά χέρια του έδειχνε πως ήταν μια άριστοκράτισσα, είχε τόσο εξαντληθεί από την πείνα και το ξύλο, ώστε έπεσε κάτω στη λεπίχα σαν άνασθητη.

Η έγκληματική των ληστούμων, ατόων της Κίνας, που άποτελει δλόκληρα στρατεύματα, δέν έχει όρια.

Κι' οι συμμορίες αυτές, που είχαν πάρει το όνομα «Κύριοι του πολέμου», σέρνουν πάντα μαζί τους πολλές γυναίκες και κορίτσια, που άρπάζουν στα διάφορα χωριά, άφού πρώτα τα λεηλατήσουν και τα κάψουν.

Οι πιο σκληρές και θαρείες έργασίες δίνονται σ' αυτά τα δυστυχισμένα πλάσματα κι' είνε υποχρεωμένα να τις έκτελουν χωρίς την παραμικρή διαμαρτυρία, γιατί ξέρουν πως διαφορετικά, τα περιμένει τό... λεπίδι! Πολύς απ' αυτές τις σκλάβες πέφτουν άποκατωμένες από την πείνα και την καύρασι κατά την πορεία από το ένα χωριό στο άλλο. Κι' έτσι παντού βρίσκει κανείς στο δρόμο του πτώματα γυναικών, που άντιπροσωπεύουν τα έγκληματικά ίχνη των θαρσάρων δροζών που καταλείπουν στο περασμά τους.

Η τρίτη σκιά που έλευθέρωσα, είχε τις χειρότερη τύχη από τις άλλες δύο.

Επρόκειτο, καθώς λέμε και παραπάνω, για μια νέα καλή οικογενεία, για μια νύφη που την ίδια μέρα των γάμων της, ενώ μετεφέρτετο στη λεπίχα, άκολουθουμένη από τους συγγενείς της, από το σπίτι της στο σπίτι του γαμβρού, περνώντας από την κεντρική πλατεία του χωριού, συνήντησε μερικούς στρατιώτες του στρατηγού Λιού, που είχε αϊφνιδιαστικώς καταλάβει εκείνη την περιφέρεια.

Ο άξιωματικός, που ήταν μαζί τους, βλέποντας τη γαμήλια πομπή, διέταξε να σταματήσει και να κατέβη η νύφη. Απ' εκεί διέταξε και την μετέφεραν άμέσως στην έδρα της Διοικήσεως.

Αργότερα έστειλε να ειδοποιήσουν τον γαμβρό ότι, άν ήθελε τη νύφη, θα του την έδιναν, άφού πλήρωνε ένα σεβαστό χρηματικό ποσό.

Ο νέος όμως, που δέν είχε τα ζητούμενα χρήματα, άπέρριψε την πρότασι του διοικητού.

Κι' έτσι η δυστυχισμένη κοπέλλα έμεινε αλχμάλωτος και άπογοητευμένη από τη σκληρή τύχη της, είχε άποπειραθή ν' αυτοκτονήσει, και για να την τιμωρήσουν γι' αυτή της την άπόπειρα ο άξιωματικός θέλησε να χρησιμοποίησι τους ραβδισμούς.

Την ώρα εκείνη άκριβώς εγώ έπενβρίν και την έσωσα.

Και ύστερα απ' αυτή την τραγική περιπέτεια, τί νομίζετε πως μου συνέβη; Σ' άν έφθασα στο Λούγκ Βά με σταμάτησαν οι Ιθαγενείς άρχες και με κατηγόρησαν ως σωματούχο!

Εγώ όμως τους έξηγησα και έκοπίασα πολύ να τους πείσω, πως τις πήρα από το στόμα του χάρου.

Σήμερα, τα τρία αυτά πλάσματα ζούν στην Αγγλία μακριά από την αίματοβαμμένη πατρίδα τους, που την θυμούνται και άνατριχιάζουν.

ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΒΙΑΚΙΝΣΟΝ

Η χρεωκοπία ενός δρύλου

Πώς...δέν είναι ή 'Αμερική!

Ο πολύς κόσμος στην Εύρώπη και, φυσικά, και στην Ελλάδα, έχει την ιδέα ότι ή 'Αμερική —αι 'Ηνωμένα Πολιτείες της 'Αμερικής, δηλαδή— είναι ο τόπος της άπαγγελίας, όπου οι άνθρωποι ζούν τρισευτυχισμένοι, έχουν όλα τα καλά του κόσμου, όλες τις άνέσεις, ότι είναι υγιέστατοι χωρίς στην έντονη επίδοσι από σπόρ κτλ. Θα άλλάρουν όμως γνώμη έντελώς, άν διαβάσουν όσα γράφει ο Άγγλος συγγραφέας και δημοσιογράφος Ρόναλδ Ουάιλντ, ο οποίος έπληγε στην 'Αμερική, έμεινε αρκετούς μήνες και την έγνώρισε καλά, όχι μένοντας στη Νέα Υόρκη και στις άλλες μεγαλουπόλεις, αλλά γυρίζοντας όλη τη χώρα απ' άκρη σ' άκρη, διανύσας 25.000 χιλιόμετρα, δηλαδή εφτά φορές την απόστασι απ' την Αθήνα στο Παρίσι. Γράφει, λοιπόν, ο Ρόναλδ Ουάιλντ, τα έξης:

«Έχετε λανθασμένη ιδέα για την 'Αμερική:

1) 'Αν νομίζετε ότι οι 'Αμερικανοί είναι ευτυχισμένοι γιατί έχουν το καθημερινό λουτρό τους με όλες τις σχετικές άνέσεις και τελειοποιήσεις τους. Το ένα τρίτο από τα 145.000.000 κατοίκων των 'Ηνωμένων Πολιτειών δέν έχουνε τρεχούμενο νερό μέσα στα σπίτια τους (Σ. Μ. το όποιον έχετε όλοι άνε χειρétως οι κάτοικοι 'Ασθρινών, Πειραιώς και Περισσών).

2) 'Αν νομίζετε, ότι όλοι οι 'Αμερικανοί είναι άνθρωποι τετραπέρατοι, πνευματώδεις και ευδιάθετοι. Τα πνευματώδη άστέια είνε εκεί σπανιότατα. Οι περισσότεροι 'Αμερικανοί είναι θραδύμυαλοι, θαρτυσικωτοι, κατώφρηδες και σπανιότατα γελούν.

3) 'Αν νομίζετε ότι κάθε 'Αμερικανός είναι και ιδιοκτήτης ενός κομψού αυτοκινήτου. Υπάρχουν στην 'Αμερική, έν χρήσει, πολύ περισσότερα παλιά και σαραβαλισμένα αυτοκίνητα, παρά στην Αγγλία και σ' όποιανδήποτε χώρα της Εύρώπης.

4) 'Αν νομίζετε ότι ή άμερικανικές έφημερίδες είνε πολυμής, ρηζικέλευθες, και γεμάτες καινοτομία κι' ενδιαφέροντα θέματα. Πολύ μικρή είναι ή άναλογία των τέτοιων έφημερίδων. Οι περισσότερες είναι σεμνότερες και με ύλη... «νερόβραστη».

Επί πέντε μήνες, ή γυναίκα μου, το παιδί μου και εγώ έγυρίσαμε απ' άκρου σ' άκρη τις 'Ηνωμένες Πολιτείες με ένα «κίνητο τροχοφόρο σπίτι», δεμένο πίσω από το αυτοκίνητό μας. Επρσκολλήθηκα με σε μια μεγάλη συνοδεία — μια μεγάλη στρατιά θά μπορούσε κανείς να εΐπη — 'Αμερικανών οι όποιοι είχαν παρατήσει τα σπίτια τους και τις δουλειές τους, και πήγαιναν να περάσουν τις διακοπές τους ταξιδεύοντας με τα

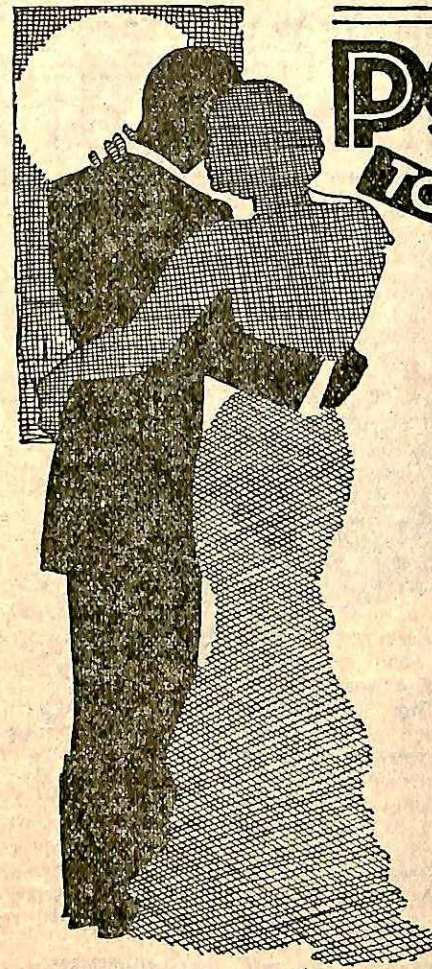
«τροχοφόρα σαλόνια». Τριακόσιες χιλιάδες 'Αμερικανοί, κατά μια πρόχειρη στατιστική, ζούν σήμερα μ' αυτόν τον τρόπο, και ένας διάσημος 'Αμερικανός οικονομολόγος προφητεύει, ότι άν διατηρηθώ ή σημερινή δημοτικότητα των «κινήτων σπιτιών» έντός 20 ετών ο μισός πληθυσμός των 'Ηνωμένων Πολιτειών θα ζή επάνω σε ρόδες.

Οι Εύρωπαίοι και οι 'Ασιόται έπενόσαν τα καρσάνα. Οι 'Αμερικανοί τα έτελειοποίησαν και τα έσυγχρόνισαν. Σήμερα μπορείτε με 20.000 δολάρια ν' αγοράσετε ένα μεγάλο δ-χημα, που είνε δλόκληρο σπίτι, με δυο πατώματα — με δυο καταστρώματα θα ήταν ή κυριολεξία — με κρεβάτια, σκάμρες για τα μέλη της οικογενείας σας, σαλόνια, τραπεζάρια, κρεββατοκάμαρες για τους ξένους, τους όποιους πιθανόν να θέλετε να φιλοενησετε, δωμάτιο λουτρού, δωμάτια για την ύπηρεσία σας, μπάρ, άναψυκτήρια, και με όλες τις τελειότερες άνέσεις που βρίσκει κανείς μέσα στην πόλι.

Με ένα, λοιπόν, τέτοιο «κίνητο σπίτι» ρυμουλκούμενο από το αυτοκίνητό μας, διατρέξαμε τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, διανύσαμε σε 5 μήνες 25 χιλ. χιλιόμετρα, χρησιμοποίησαμε χίλια πεντακόσια γαλόνια βενζίνης με 8—10 πίκες (20 25 δρχ.) το γαλόνι και με μέση ταχύτητα 75 χιλόμετρα την ώρα.

Ας σημειωθώ ότι τα «τροχοφόρα σπίτια» αυτά, δέν χρησιμοποιούν μόνον ως κατοικίες. Υπάρχουν τέτοια διαρρυθμισμένα για διάφορες άλλες χρήσεις. Υπάρχουν δοντοιατρικές κλινικές έγκατεστημένες μέσα σε τροχοφόρα σπίτια, με τα όποια οι δδοντοϊατροί κάτοχοι τους γυρίζουν τις έπαρχίες. Υπάρχουν επίσης αυτοκίνητα — κτηνιατρικές κλινικές, αυτοκίνητα - ωδεία, αυτοκίνητα - χοροδιδασκαλεία, αυτοκίνητα - παρεκκλησία με τα όποια διάφοροι ιεραπόστολοι γυρίζουν στις άπομέρες περιφέρειες, αυτοκίνητα - Ιατρεία, αυτοκίνητα - τηλεγραφέια, αυτοκίνητα - κομωτήρια, αυτοκίνητα - έμπορικά καταστήματα και τέλος αυτοκίνητοι - άστυνομικοί σταθμοί, και αυτοκίνητα - φυλακά.

Το παλαιόν ρητόν «όπου γή και πατρίς» οι σημερινοί 'Αμερικανοί το έχουν μεταβάλλει εις «όπου πηγαίνει το «τράνιερ» (έτσι λέγονται τα αυτοκίνητα σπία), εκεί είναι πατρίς».

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΝΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟ «ΡΟΔΟ ΤΟΥ ΒΑ'ΡΑΚΛΗ»

παιδιά μου, να παίξη για πολύ με την φωτιά;

Ενοίωσε μια μέρα και ή 'Αγγελική την καρδούλα της να φλογίζεται. Της άναψε την φλόγα στο παρθενικό της στήθος ή ματιά του Νίκου Ρίζου. Αχ, να τον βλέπατε, παιδιά μου, τί βραίος νέος ήταν! Τόν ήλιο φορούσε κορώνα της όμορφιάς του στο μέτωπο. Τόν είδε ή 'Αγγελική και έθαμβώθηκε. 'Αλλά κι' αυτός έμπλέχθηκε σκλάβος στα μάγια, που έσερνε στο πέρας μα της ή καλλονή της νέας...

Κι' άγαπήθηκαν, που λέτε, κι' έδεσαν τις καρδιές των με τα γλυκά δεσμά του έρωτος. Με τί λόγια, να σας πώ την ευτυχία τους, όταν συναντιώντουσαν κρυφά, σε κάποια σκοτεινή γωνιά σοκκακιού ή στην άκρη κάποιου κήπου! Η ψυχή τους έτρεμούλαζε όλη, σαν δυο λαύρες σταγόνες πόθου, στα μάτια τους. Τ' άστέρια έβλεπαν τα φίλια τους και έτρεμούλαζαν κι' εκείνα από έρωτική λαχτάρα...

Ήταν άλλες νύχτες εκείνες στην λαγγυμένη Ανατολή! Νύχτες με μάτια ύγρα, που έπαίριαν με στοργή στην άγκαλιά τους τους έρωτευμένους και τους έχοριζαν άνείπωτη ευδαιμονία. Νύχτες πλάσμενες για τον έρωτα. Πολλών τέτοιων μαγεμένων νυχτών πλάνες ώρες έζησαν ή 'Αγγελική και ο Νίκος.

Θά ήθελε ή γρηά Σμυρνιά να σταματούσε έδώ τη διήγησί της και να μς μιλούσε μονάχα για την ευτυχία του ζευγαριού. Νά μας έλεγε ότι τα περιβόλια της Σμύρνης είχαν πολλά άνθη, να στολίζουν το ειδύλλιο των δύο νέων, τα έρημικά, γραφικά τοπία, είχαν τόσο γαλήνη, ώστε να μην ταραζούν τους παλμούς των καρδιών τους και ο φλοίσθος των κυμάτων, στις άκρογιαλιές, είχε τόσο ποιητική διάθεσι, να ταιριάζη ρίμες στα φίλια τους...

Αλλ' ή ζωή δέν σταματά, να ξετυλίγη το νήμα της. Και το περνά, ξετυλίγοντάς το όχι διαρκώς άνάμεσα από άνθόσιαντα περβόλια, άλλα και άνάμεσα από δύσκολα μονοπάτια, γεμάτα άγκάθια του πόνου. Τόν ίδιο ελκυστό δρόμο θα πάρη μοιραία και ή Ιστορία του Σμυρνέικου ειδύλλιου...

Εμαθαν οι γονείς της 'Αγγελικής, ότι ή κόρη τους, που την προώριζαν για πλούσιο γαμπρό, με προικα μονάχα την όμορπιά της, άγαπούσε τον φάχω Νίκο Ρίζο. Έμάνασαν έναντιον της.

Αυτόν δέν θα τον ξαναείδης, της είπαν.

Και την περιώρισαν. Την έβασάνιζαν και την τυραννούσαν.

Εβλεπαν το κορίτσι τους, να ύπο-

φέρη, να περνά άγρυπνες νύχτες, να λυώνη από τον καύμό του. Τίποτε οι γονείς. Έπέμεναν:

— Αυτόν δέν θα τον ξαναείδης. Πόσο φρικτά τραγικό είνε αυτό. που συμβαίνει πολλές φορές στη ζωή! Οι γονείς να ζηλεύουν την πραγματική ευτυχία των παιδιών τους! 'Αλλά και τα παιδιά, που ζητάνε τα δικαιώματά τους από την ζωή, πόσο αγιακάνουν! Αυτό έκαμε και ή 'Αγγελική. Τα φλογερά της νεία έσπασαν τα πατρικά δεσμά. Έποδοπάτησε τους περιορισμούς. Και έτρεξε, με ζέχειλη, φουσκωμένη την καρδιά της από πόνο κι' άγάπη, στον καλό της.

★
«Έπεσε με λαχτάρα στην άγκαλιά του άγαπημένου της.

— Νίκο μου!

Δέν μπόρεσε να εΐπη τίποτε άλλο. Της έπνιξαν τα λόγια οι λυγμοί. Οι καρδιές των δύο νέων έβυθίστηκαν στο κλάμα.

— Καταλαβαίνω, της είπε ύστερα από αρκετή ώρα ο νέος. Δέν σ' αφήνουν οι δικοί σου να με ίδης.

Μέσα στη λίμνη των δακρυσμένων ματιών της νέας έπεσε ή πένθιμη σκιά του «Ναί». Ναί, δέν την άφηναν να τον ίδη...

— Άκουσέ με, 'Αγγελική, της είπε ο νέος. Είμαι, όπως ξέρεις, πολύ φτωχός. Άλλά δέν με φοβίζει ή ζωή. Αμα έχω έσένα στο πλευρό μου, καταλαβαίνω, ότι είμαι για όλα ίκανός. Θα δουλέψω σκληρά και θα έξασφαλίσω τη ζωή μας. Θέλεις να με παντρευθής;

Η νέα έσφίχτηκε επάνω του με ζωηρό πόθο. Μέσα στο σφίξιμο εκείνο υπήρχε όλη ή έκδήλωσις της έμπιστοσύνης της στο Νίκο. Ήταν ή πιο συγκρατατική, ή πιο ευτυχισμένη άπάντησις, που μπορούσε να του δώση.

Ήταν σαν να τούλεγε:

— Είμαι πρόθυμη, να σε ακολουθήσω παντού. Η θέσις μου είνε στο πλευρό σου. Μαζί σου τίποτε δέν με τρομάζει. Δίπλα σου, μόνο μια άπεραντή ευτυχία με πλημμυρίζει.

— Θα σε πάω, 'Αγγελική, της είπε ο Νίκος, τώρα άμέσως στο σπίτι μου. Θα σε παρουσιάσω στους δικούς μου και θα τους πώ ότι κλεφθήκαμε, γιατί αγαπιόμαστε. Και θα τους ζητήσω την άδεια, να παντρευτούμε άμέσως.

Και τα νείατα θριαμβευτικά, έξεκί-

νισαν για το σπίτι του Νίκου. Έβ-
βαδίζαν, τρισευτυχισμένα, να κατα-
κτήσουν τη ζωή. Στα μάγουλά τους
έλαμπε ή χαρά και ή ευδαιμονία.
Αλλ' άλλοιμονο! Πίσω από το διά-
θημά τους εκείνο, ή Μοίρα δέν τους

Με τους παθητικούς στίχους 'Ανατολίτου ποιητού θά μπορούσε κανείς ν' άχνογραφώσι την 'Αγγελικήν: «Τα μαλλιά της ήταν σαν τρεις νύχτες μαζί». Τα μάτια της έσερναν σκλάβες τις καρδιές στα βάθη του μυτηριού της Ανατολής. Στα δύο δόγλυκα λακκάκια, στα μάγουλά της, κατέβαιναν και ξεδιψούσαν οι Έρωτες... Τέτοιο ήταν το ρόδο του Βαΐρακλή της Σμύρνης. Τέτοια θά την θυμούντα ακόμη την 'Αγγελικήν Ζώτου, όσοι την έγνώρισαν.

Και θά βρίσκωνται στους συνοικισμούς των προσφύγων γέροι και γρηές, που δέν θάχουν εχεάσει την όμορφιά της Σμυρνωτοπούλας. Και θάχουν να μς μούν γι' αυτήν μιαν Ιστορία, πνιγμένη στον πόνο και στο αίμα, θάχουν να μς κάμουν μια παθητική, μακρόσυρτη, λυπητερή διήγησι, που θάναί σαν πονεμένο ανατολίτικο παραμύθι. Ας καθήσωμε, φίλοι άναγνώστα, στον έξώστη, την ώρα που τα «σταυρωμένα θράδα στον ούρανό — όπως λέει ο ποιητής — στραγγίζουν τις πληγές των σούς «θάλτους» και άς άκούσωμε αυτή την ώρα της νοσταλγίας και των καύμων, μια γρηούλα από την Σμύρνη να μς διηγείται το δακρύβεκτο ρομάντο της 'Αγγελικής και του Νίκου. Θα μς πώ πη έτσι, σαν παραμύθι.

★
«Ήταν, μια φορά κι' έναν καιρό, μια νέα στο Βαΐρακλή, καμάρι των γονιών της και της γειτονιάς. 'Αγγελική την έλεγαν. Γι' αυτήν άναστέναζαν τα παλληκάρια. Τούρκοι και Ρωμηοί. Κι' αυτή περνούσε, δροσερή και ξαίσια, άνάμεσα στις φλόγες, που είχε άνάψει. Άλλά μπορεί κανείς,

έφύλασσε τὰ παχειά καὶ εὐτυχή λει-
θόδια τῆς ζωῆς. Τούς ἐφύλασσε τὴν
μακάθρια σκιά τῶν κηπαρισσῶν τοῦ
Νεκροταφείου. Σκληρὴ Μοῖρα!...

★
Ἐφθασαν οἱ δύο ἐρωτευμένοι στὸ
σπίτι τοῦ Νίκου. Οἱ γονεῖς του ζα-
φνιαστήκαν :

— Τί θέλετε ἐδῶ ;
— Ἐφερα τὴν Ἀγγελική. Τὴν ἀ-
γαπῶ καὶ θέλω νὰ τὴν παντρευθῶ.

Κεραυνὸς νὰ ἔπεφτε, δὲν θὰ προξε-
νοῦσε στοὺς γέροντες τέτοια δυσάρε-
στην ἐκπληξί. Αὐτοί, ποὺ ἐσκόπευαν
νὰ παντρεύουν τὸν γιὸ τους μὲ μιὰ
πλούσια νύφη, νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ
παντρευθῇ τὴν φτωχὴ Ἀγγελική ;
Ποτέ !

— Νὰ τὴν πᾶς πίσω στὸ σπίτι της !
Τώρα, ἀμέσως !

Ἄλλ' ἐκεῖνη τὴν ὥρα ὤρμησαν μα-
νέμενοι στὸ σπίτι τοῦ Ρίζου οἱ συγ-
γενεῖς τῆς Ἀγγελικῆς.

— Δώστε μας τὸ κορίτσι μας πῶ-
ς !

— Νὰ σας τὸ δώσωμε χίλιες φο-
ρές, ἀπήντησαν οἱ γονεῖς τοῦ Νί-
κου.

— Μας κλέψατε τὸ κορίτσι, ὠρύου-
το οἱ συγγενεῖς τῆς Ἀγγελικῆς.

— Ἐσεῖς μᾶς ξελογιάσατε τὸ παι-
δί μας, ἀπαντοῦσαν οἱ γονεῖς τοῦ
Νίκου.

Μαζεύτηκαν σὲ λίγο καὶ ἄλλοι συγ-
γενεῖς τοῦ Ρίζου καὶ ἄρχισε μεγάλη
φιλονεικία μὲ τοὺς συγγενεῖς τῆς Ἀγ-
γγελικῆς.

Οἱ δύο οἰκογένειες ἀλληλοτρώ-
γονταν κάτω στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ.
Οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἔβλεπαν μὲ ἁ-
φατὴ λύπη τὶς σκηνές αὐτές.

Ἀλλοίμονο ! Στὴν χαρὰ τους, ἀντὶ
νὰ γλεντοῦν ἀδελφοί μὲν οἱ δικοί
τους, ἐκόντευαν νὰ ἔλθουν στὰ μα-
χαίρια. Ἀντὶ νὰ τοὺς ἐνῶνῃ ἡ ἀγάπη
τῶν παιδιῶν τους, τοὺς ἐχώριζε τὸ
μῖσος τῶν ὑπολογισμῶν.

Μέσα σ' ἐκεῖνη τὴν θάλασσα τῆς
κακίας, ποὺ ἐμείνετο στὴν αὐλὴ τοῦ
σπιτιοῦ τοῦ Ρίζου, οἱ δύο νέοι, ἀγκα-
λιασμένοι στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, ἀ-
ποτελοῦσαν ἕνα νησάκι ἀγάπης. Ἀλλὰ
τὰ κύματα τῆς κακίας ἔφθασαν μέ-
χρις ἐκεῖ πάνω καὶ τὸ κατεπόντισαν
τὸ νησάκι.

★
— Ἄν. μὲ πάρουν πίσω, θὰ σκοτω-
θῶ, εἶπε στὸ Νίκο ἡ Ἀγγελική.

— Μὴ φοβῶσαι, τῆς εἶπε ὁ νέος. Θὰ
σὲ πάρω ἐγὼ γιὰ πάντα μαζί μου. Θέ-
λεις ;

— Νίκο μου, μὴ μὲ ἀφήνης ! Ἰκέτευ-
σε ἡ νέα.

Ὁ νέος ἔβγαλε τὸ πιστόλι του. Ἡ
Ἀγγελική δὲν ἐτρώμαξε καθόλου.
Τοῦ ἔστειλε ἕνα πονεμένο χαμόγελο,
ποὺ ἦταν θαρρεῖς ἀντιφάγγισμα τῆς
παραδεισιακῆς, αἰώνιας εὐδαιμονίας,
ποὺ τοὺς περιέμενε. Ἡ καρδιά τῆς
ἔγινε στόχος τοῦ πιστολίου του. Ἐνὰς
πυροβολισμὸς ἀκούστηκε καὶ ἡ Ἀγ-
γγελική ἔπεσε στὸ κεφαλόσκαλο. Πρὶν
προφθάσουν οἱ συγγενεῖς νὰ σταμα-
τήσουν τὸν καυγᾶ τους καὶ ν' ἀντι-
ληφθοῦν τί συμβαίνει, εἶδαν καὶ τὸν
Νίκο νὰ σωριάζεται σκοτωμένος ἀπὸ
ἕνα δεύτερο πυροβολισμὸ στὴν ἀγ-
καλιά τῆς καλῆς του...

Ἐκόπασε ἡ κακία τῶν συγγενῶν.
Κατέβασε ντροπιασμένη τὰ μοῦτρα
τῆς καὶ ἔφυγε γρήγορα - γρήγορα,
μπροστὰ στὴν ὑπέροχη θυσία τῆς ἀ-
γάπης. Ὅλοι ἐπλησίασαν μὲ δέος τὸ
σκοτωμένο ζευγάρι. Καὶ τὸ εἶδαν αἰ-

μόφυρτο, παράδοξο στὴν γαλήνη
τοῦ θανάτου...

Τώρα ἡ λύπη ἔνωσε τὶς δύο οἰκογέ-
νειες σ' ἕνα κοινὸ θῆνη γιὰ τ' ἀδι-
κοχαμένα παιδιά....

★
Αὐτὰ θὰ μᾶς διηγότανε ἡ γρηᾶ ἀ-
πὸ τὸ Βαίρακλὴ τῆς Σμύρνης. Καὶ
θὰ τελείωνε ἔτσι τὸ πονεμένο, ἀληθι-
νὸ παραμῦθι τῆς:

— Καὶ πῆρνε, ποὺ λέτε παιδιά μου,
τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα καὶ τὸ ὠραῖο
παλληκάρι καὶ τὰ πῆγανε μαζί στὴν
ἐκκλησίαν. Τούς διαβάσανε τὴν ἴδια
νεκρώσιμη ἀκοῦσθια καὶ μὲ τὰ ἴδια,
καὶ τοὺς δύο, δάκρυα, τοὺς ἔκλαψε ὁ
λόκληρο τὸ Βαίρακλὴ. Καὶ ὕστερα
τοὺς ἐπῆγανε στὸ νεκροταφεῖο καὶ
τοὺς θάψανε πλάι πλάι. Πολλές φορές
ἐπῆγα στοὺς τάφους τῶν λίγων λου-
λουδιῶν. Καὶ τώρα ἀκόμα, ὕστερα ἀπὸ
τρίαντα χρόνια, δὲν μπρῶ νὰ ξεχά-
σω τὰ νείατα τους καὶ τὴν ὁμορφιά
τους καὶ τὸν ἀτυχο ἐρωτὰ τους...

Σωπαίνει ἡ γρηᾶ. Καὶ ἐμεῖς, ποὺ ἀ-
κούσαμε τὴ διήγησί της, καθισμένοι
στὸν ἐξώστη, τὴν θραδυνῇ τούτῃ ὥρα,
νιώσαμε τὴ θλίψι μας ἀπὸ τὸ δρα-
ματικὸ τέλος τοῦ Νίκου καὶ τῆς Ἀγ-
γγελικῆς ν' ἀδελφώνεται μὲ τὴ θλίψι
τῆς ἡμέρας, ποὺ παραδίδει τὴν ψυχὴ
τῆς στὶς φλόγες τῆς δύσεως. Ἐστὶ
καὶ τὰ δύο παιδιά παρέδωσαν τὴ ζωὴ
τους στὶς φλόγες ἐνὸς μεγάλου ἔ-
ρωτος...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

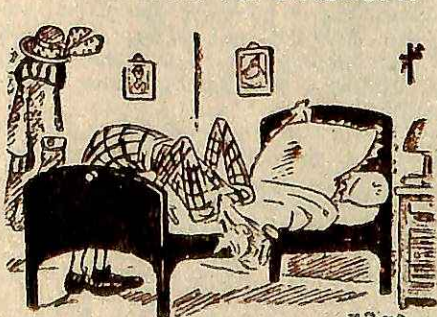
ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

— Ἀ, δὲν προχωρῶ πιά σ' αὐτὸ τὸ
δάσος γιατί φοβοῦμαι μήπως πέσω στὰ
χέρια καμμιᾶς συμμορίας δὲν θλέπει
σημάδια ποὺ ἔχει κάμει...

Η ΠΑΝΥΨΗΛΗ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

— Βοήθεια: Κάποιος κρύβεται κάτω
ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου!

Μετά τὴν στρατόσφαι- ραν καὶ τοὺς θυδοὺς... ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΝ- ΤΡΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

Αἱ ἐξερευνήσεις τοῦ μέλλοντος

Ἡ δὲν ἔχει πιά μυστικά γιὰ
τὸν ἄνθρωπο... Κι' ἂν κανένας
ἐξερευνητὴς θέλῃ νὰ ἐπιχειρή-
σῃ κάτι, πρέπει νὰ πάρῃ μιὰ κατεύθυν-
ση διαφορετικὴ ἀπ' ἐκείνην, ποὺ εἶχε
ὁ Πικάρ πρὸς τὴν στρατόσφαιρα, ἢ ὁ
Μπίμπυ πρὸς τὴν κυανὴ ἀβύσσο καὶ ὁ
Γουίλκινς πρὸς τὸ Νότιο Πόλο. Μέ-
νουν ἀκόμη ἀνεξερευνητὰ τὰ σπλάχνα
τῆς Γῆς.

Τὸ κέντρον τῆς Γῆς εἶνε ἕνα θασί-
λειο, ποὺ παραμένει μέχρι στιγμῆς ἀ-
νεξεχνίαστο. Ἐως ἐκεῖ ἔφθασε μόνον
ἡ φαντασία τοῦ Ἰουλίου Βέρν μὲ τὰ
μυθιστορήματά του.

Μὰ τὰ ὑποχθόνια αὐτὰ ταξίδια, μή-
πως καμμιὰ μέρα πραγματοποιηθοῦν;
Ἀσφαλῶς, καὶ ἴσως μάλιστα, αὐτὴ ἡ
μέρα νὰ μὴν εἶνε τόσο μακρινή. Στὴν
Ἀμερικὴ ὁργανώνεται μιὰ ἀποστολὴ
γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τοῦ κέντρου τῆς
Γῆς - ἡ ὁποία θὰ ξεκινήσῃ ἀπὸ τὸ
ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Ρέντ. Τζάκετ, ποὺ
ἔχει βάθος 1.500 μέτρων ! Θὰ ἐξσκα-
φῇ ἕνα πηγάδι μὲ κατεύθυνσι κάθετο
πρὸς τὸ κέντρον τῆς Γῆς.

Ἀλλὰ μέχρι ποῦ θὰ μπορέσουν νὰ
φθάσουν ; Αὐτὸ τὸ πρόβλημα παρα-
μένει ἀκόμη ἄλυτο, γιατί ἀρκεῖ κα-
νεὶς νὰ ξέρῃ ὅτι ὁ φλοιὸς τῆς Γῆς ἔ-
χει πάχος 60 χιλιομέτρων, καὶ τὸ κέν-
τρον τῆς Γῆς ἔρρεται σὲ 6.378 χιλιό-
μετρα !

Μὰ εἶνε ἐπίσης γνωστὸν ὅτι ὅσο πλη-
σιάζομεν πρὸς τὸ κέντρον τῆς Γῆς, τό-
σο κι' ἡ θερμοκρασία γίνεται μεγα-
λείτερη.

Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ ὑπολογίσω-
μεν ὅτι ἡ θερμοκρασία στὰ 60 χιλιό-
μετρα θὰ φθάσῃ τοὺς 2000 βαθμούς !
Κανένας θράχος καὶ κανένα ὄρυκτο
δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ στὴ μορφὴ του σ'
αὐτὴ τὴ θερμοκρασία. Κατὰ συνέπει-
αν, ὅλα τὰ ὕλικά τῆς ἀποστολῆς θὰ
λυσώσουν. Ἀλλὰ πρὶν ἀπ' αὐτὰ, θὰ...
λυσώσουν οἱ ἄνθρωποι !

Κι' ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι μὲ διάφορα
ψηκτικά μέσα ποὺ θὰ ἐφήρμοζε ἡ ἀ-
ποστολὴ θάφθανε πρὸς τὸ κέντρον τῆς
Γῆς, δηλαδὴ πρὸς τὸν κεντρικὸ πυρή-
να της, ποὺ κατὰ τὰ λεγόμενα τῶν
γεωλόγων θ' ἀποτελεῖται ἀπὸ καθαρόν
οἶδρον.

Σήμερα ὅμως ὑπάρχει μιὰ θεωρία
ποὺ λέγει ὅτι ἡ θερμοκρασία αὐξάν-
ει μόνον ἐπὶ μερικὰ χιλιόμετρα καὶ
κατόπιν ἀρχίζει νὰ πέφτῃ: Ἀπεναντί-
ας, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν οἱ ἐπιστήμονες ὑ-
πελόγιζαν ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ κέν-
τρου τῆς Γῆς φθάνει τοὺς 100.000 βαθ-
μοὺς, καὶ κατ' ἄλλους μόνον τοὺς 8.
000. Ὑπάρχουν, βέβαια, κι' ἄλλες
γνώμες ἐπιστημονικῶν διαφορετικῶν, ἀ-
πὸ τὶς παραπάνω... Ἀλλὰ, γιὰ νὰ τε-
λειώσωμε, ἂς περιμένωμε τὰ ἀποτελέ-
σματα τῆς ἀποστολῆς !...

Γ. ΑΝΤΟΝΙΝΙ

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ ΤΗΣ ΜΕΔΟΥΣΗΣ ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΦΡΕΓΑΤΑΣ

Μετά τὴν εἰρήνῃ τοῦ 1814 καὶ τὴν
ἐξορία τοῦ Μ. Ναπολέοντος στὴ νῆσο
τῆς Ἀγίας Ἐλένης, οἱ Δυνάμεις τῆς
Εὐρώπης ἀπέδωσαν στὴ Γαλλία τὶς
κτήσεις ποὺ εἶχε στὴ Δυτικὴ Ἀφρικὴ.

Κατὰ τὸν Ἰούνιο, λοιπόν, τὸ 1816,
ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἔστειλε τρία
μεγάλα ἐμπορικὰ πλοῖα γεμάτα ὑ-
παλλήλους, ἀποίκους, γεωργικὰ ἐρ-
γαλεῖα καὶ διάφορα τρόφιμα, γιὰ νὰ
καταλάβῃ ἐπισημῶς αὐτές τὶς καινούρ-
γιες ἐπαρχίες τῆς.

Γιὰ συνοδεία τοὺς ἔδωσε καὶ τὴν
πολεμικὴ φρεγάτα «Μέδουσα», ἕνα
θαυμάσιο πλοῖο μὲ 46 κανόνια καὶ μὲ
150 ναῦτες γιὰ πλήρωμα.

Ὅταν ἀνοίχτηκαν οἱ Ἀτλαντικὸ
Ὠκεανὸς, οἱ ἀντίθετοι ἀνεμοὶ καὶ ἡ ἀ-
γνοία τοῦ τιμονιέρῃ τῆς φρεγάτας τὴν
ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τ' ἄλλα πλοῖα καὶ
τὴν ἔρριξαν σὲ μιὰ ἀπότομη ἀκτὴ τῆς
Ἀφρικῆς.

Γιὰ τὸ πλήρωμα δὲν ὑπῆρχε ἄλλη
σώτηρία παρὰ νὰ ἐγκαταλεῖψῃ τὴ
φρεγάτα, νὰ μὴ στὶς βάρκες καὶ νὰ
φύγῃ. Ἐπειδὴ ὅμως μαζί μὲ τὸ πλῆ-
ρωμα ὑπῆρχαν οἱ «Μέδουσα» κι' ἄλ-
λες οἰκογένειες, ὁ Γάλλος Διοικητὴς
τῆς Σενεγάλης, ἀρκετοὶ ἐπιστήμονες,
— οἱ βάρκες δὲν ἐπαρκοῦσαν. Μὲ διά-
φορα σανίδια κατεσκευάσαν τότε μιὰ
μεγάλῃ σχεδία καὶ θιαστικά ὁ πλοίαρ-
χος μοίρασε στοὺς ναυαγούς, ὅσα τρό-
φιμα ὑπῆρχαν μέσα στὸ πλοῖο, ποὺ ἐ-
πρόκειτο νὰ ἐγκαταλείψουν.

Στὴν πρώτη βάρκα μπηκάν οἱ διοι-
κητὴς τῆς Σενεγάλης μὲ τὴν οἰκογέ-
νειά του, καὶ μὲ ἄλλα τριάντα άτομα.
Στὴ δεύτερη βάρκα μπηκάν 42 άτομα.
Στὴν τρίτη 28, στὴν τετάρτη 88, στὴν
πέμπτη 25 καὶ στὴν ἕκτη 15. Στὴ με-
γάλῃ τέλος σχεδία ἀνέβηκαν 150 πε-
ρίπου στρατιῶτες καὶ ναῦτες καὶ σὲ λί-
γο δεμένη μὲ σχοινιά στὶς ἄλλες βάρ-
κες, ἀρχισαν νὰ ρυμουλκῆται ἀπ' αὐτές
πρὸς τὴν ἐπὶ.

Ἡ φρικαστικὴ τραγωδία ἀρχίζε.
Μιὰ τρικυμία ποὺ σηκώθηκε ἐσφινικὰ
ἀνάνηκε τὶς βάρκες νὰ κόψουν - ἢ
μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη - τὰ σχοι-
νιά, μὲ τὰ ὁποῖα ρυμουλκοῦσαν τὴ σχε-
διά.

Στὶς ἱκετευτικὰς φωνές τῶν 150 δυ-
στυχισμένων ἐπιβατῶν τῆς, οἱ ἄλλοι ἀ-
πὸ τὶς βάρκες ἀπαντοῦσαν ὅτι ἡ θα-
λασσοταραχὴ ἔκοψε τὰ σχοινιά, ὅτι δὲν
μποροῦσαν τάχα νὰ ξαναπλησιάσουν
κι' ἐπὶ τέλους - ὅλοι κινδυνεύαν νὰ
πνιγθοῦν καὶ ὁ καθένας ἔπρεπε νὰ
φροντίσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του !

Τὰ κύματα ἀρχισαν νὰ παρασύρουν
τὴ βарея κι' ἀκυβέρνητῃ σχεδία,
πρὸς τὸ ἀνοικτὸ πέλαγος. Εἶχε νυ-
χτώσῃ πιά, ὁ ἀέρας φυσοῦσε σφοδρά,
πάγωνε τοὺς βρεγμένους κι' ἀκιοβρή-
νητους ναυαγούς, κι' ὅταν ἔπαυσε νὰ
συρίζῃ, μιὰ βροχὴ κατακλυσμιαία τοὺς
ξαναμούσκεψε πάλι.

Πέρασαν μιὰ ἀγωνιώδη νύχτα. Ὅ-
ταν ἐξημέρωσε κι' ἀντίκρυσαν παντοῦ
τὴν ἐρημιά, τὸ χάος, τὸν ὠκεανὸ καὶ
τὸν οὐρανὸ ποὺ τοὺς τριγύριζε, ἡ ἀ-
πελπισία τους μεγάλωσε. Ἐξακριβω-
σαν τότε κάτι, ποὺ τοὺς ἐπάγωσε
τὸ αἷμα στὶς φλέβες!... Στὴν ἀταξία
ποὺ ἐπικρατοῦσε ἐπάνω στὴ «Μέδου-
σα» κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ναυαγίου τῆς,
ἡ διανομὴ τῶν τροφίμων εἶχε γίνῃ βί-
αστική. Κι' ἐστὶ στὴ μιὰ βάρκα ἔβα-
λαν τὰ θαρέλια τοῦ νεροῦ, στὴν ἄλλη
τὰ παξιμάδια, στὴν ἄλλη τὰ παστά
ψάρια, τὰ κρέατα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.
Στὴ σχεδία εἶχαν τοποθετήσῃ ὅλο τὸ
κρασί καὶ μόλις ἕξ ὁκάδες μόνον πα-
ξιμάδια!...

Φαντασθεῖτε τώρα τὴν ἀγωνία καὶ τὴ
θέσι τῶν 150 δυστυχισμένων ἀνθρώ-
πων, πεινασμένων, διψασμένων, ξεπα-
γιασμένων καὶ στὸ ἔλεος τῶν κυμάτων
τοῦ ὠκεανοῦ.

Κατὰ τὸ θράδυ τῆς ἐπομένης μετρή-
θηκαν κι' εἶδαν ὅτι ἔλειπαν εἰκοσι ! Οἱ
ἄλλοι εἶχαν ἀρπάγῃ τὴ νύχτα ἀπὸ τὰ
κύματα!...

Πρὶν νυχτώσῃ ξανά, ἕνας ἀξιωμα-
τικὸς τῆς φρεγάτας ἀνέλαθε, μὲ τὴν
συγκαταθεσί ὅλων, τὴν διοίκησιν τῆς
σχεδίας. Μοίρασε σὲ ὅλους ἀπὸ μιὰ
παξιμάδι βρεγμένο σὲ κρασί καὶ τὰ
ἄλλα - 2-3 ὁκάδες - τὰ φύλαξε μὲ
φρουρά, καθὼς καὶ τὰ θαρέλια τοῦ
κρασιοῦ.

Ἡ δεύτερη νύχτα πέρασε σὲ σκοτά-
δια καὶ σὲ φρικτὴ κολάσεως...

Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ ζῶντα οἱ εἶδαν,
ὅτι 12 ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους συν-
τρόφους τους εἶχαν μαγκωθῇ ἀπείσια
μέσα στὰ ξεχαρβαλωμένα σανίδια τῆς
σχεδίας κι' ὅτι εἶχαν ξεψυχήσει πιά
ὕστερα ἀπὸ τὸ δολονύκτιο ὀδυνηρὸ μαρ-
τύριό τους...

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ κατάστασις ἐ-
γινε πρὸς φρικτὴ. Οἱ ναῦτες τῆς σχε-
δίας, χωρὶς ν' ἀκούνε τὶς συμβουλές
τοῦ κυβερνήτου τῆς, ρίχτηκαν στὰ θα-
ρέλια τοῦ κρασιοῦ.

Μπροστὰ στὸν κίνδυνο, ὁ κυβερνή-
της, μὲ λίγους πιστοὺς ναῦτες καὶ μὲ
τὴ βοήθεια ἐπίσης 2-3 ἀξιωματικῶν
καὶ 15 στρατιωτῶν, ἀναγκάστηκε νὰ
σκοτώσῃ ἀλύπητα τοὺς στασιαστὰς πυ-
ροβολώντας μέσα στὸ σωρὸ. Μὰ ἐκεῖ-
νοι ἦσαν πολλοί, ἀμύνονταν πίσω ἀπὸ
τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων κι' ἔτσι
τὸ ἀλληλοφάγωμα ἐξακολούθησε ὁ-
ποῦλο καὶ τρομακτικὸ δολοκλήρῃ τὴ
νύχτα!...

Ἐξῆντα πέντε στασιασταὶ καὶ περὶ
ποῦ εἰκοσι ἀπὸ τοὺς ἄλλους θρέθηκαν
νεκροὶ τὴν ἐπομένην.

Τριάντα ἀπόμειναν ὅλοι - ὅλοι στὴ
σχεδία. Ἡ τετάρτη νύχτα πέρασε μέ-
σα σὲ μακάθριες σκηνές. Μισοτρέλλοι
οἱ περισσότεροι ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ
δίψα, ρίχτηκαν στοὺς ὀδοτέλα ξετρελ-
λαμένους συντρόφους τῶν - ἕξ ἕως ἐ-
πὶ τὰ περίπου καὶ μὲ λόγους ἢ μὲ χον-
τρά κομμάτια εὐλῶν τοὺς ἔρριχναν νε-
κρούς.

Κι' ὅταν ἐξημέρωσε τὸ πρωῒ, ὁ κυ-
βερνήτης ἀπέσπασε μὲ τὸ ζῶρι τέσσερα
πτώματα ἀπὸ τὰ δόντια τῶν πεινα-
σμένων ναυαγῶν, τὰ φύλαξε γι' ἀργό-
τερα καὶ τοὺς ἀφήσε νὰ τελειώσουν
τὰ ἄλλα τρία!...

Χορτασμένοι κάπως ἀπὸ τὴ φρικτὴ
τροφή τους, οἱ 23 αὐτοὶ θρυκόλακες,
ἀρχισαν νὰ ρίχνουν θλέμματα τρέλλας
ἀναμεταξύ τους. Ἐβλεπαν πῶς τὰ φυ-
λαγμένα τέσσαρα πτώματα δὲν τοὺς
ἐπαρκοῦσαν γιὰ τὴν ἄλλη μέρα, κι' οἱ
ρωμαλεώτεροι ἀπ' αὐτοὺς ἀνεκάλω-
σαν κρυφὰ στὸν κυβερνήτη, τὴ σκέψι
(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 66)

Τόδαχτυλίδι Της Βασιλίσσης

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

του
Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

ΤΟΝ
ΣΑΒΑ

3ον

—Οφείλω να σάς πω, έτόνισα στους συντρόφους μου, ότι αν ποτέ κατορθώσουμε να φθάσουμε στην Μούρ, κανείς από σας δεν θα φλερτάρη την Βάλντα Ναγκάστα, κανείς δεν θα την έρωτευθη. Θεωρείται ιερό πρόσωπο και μπορεί μόνο να παντρευθί με μέλος της οικογενείας της. Έκτός πιά αν θέλετε να μας κόψουν τον λαιμό.

—Ακουσες, Όλιβερ; γέλασε ο καθηγητής. Αυτή ή προειδοποίησή του γιατρού είναι για σένα, γιατί για μας τους άλλους, αυτά τα πράγματα είναι περασμένα.

—Τό καταλαβαίνω, Έκανε ο λοχαγός, κοκκινίζοντας κατά τον δικό του τρόπο. Για να πω όμως την αλήθεια, νομίζω ότι και για μένα αυτά τα πράγματα είναι περασμένα και έτσι ποτέ δεν πιστεύω να άσκηση καμιά γοητεία επάνω μου αυτή ή μαύρη γυναίκα.

—Μην κορδώνεσαι, λοχαγέ μου, σε παρακαλώ, μη κορδώνεσαι, είπε ο λοχίας Κουϊκ με βραχνό ψιθυρισμό. Ή γυναίκα είναι ένα πράγμα για το οποίο δεν μπορεί να είναι ποτέ κανείς βεβαιοσ. Σήμερα είναι δηλητήριο και αύριο μέλι... και μόνο ο Θεός και το κλίμα μπορούν να πουν το γιατί... Σε παρακαλώ, λοχαγέ μου, μην κορδώνεσαι γιατί μπορώ να σε ιδώ καμιά ημέρα να σέρνεσαι στα γόνατα μπροστά της και οι άλλοι να σε ακολουθούν, και εγώ, που τις μισώ όλες μαζί, να κλείνω την παράταξη. Αν σου άρέσει, λοχαγέ μου, μπορεί να προκαλέσης τη Θεία Πρόνοια μ' μην προκαλείς ποτέ μι' ά γυναίκα, γιατί μπορεί να γυρίση να σε προκαλέση κι' εκείνη... όπως γίνηκε και άλλοτε.

—Μου κάνεις τη χάρη να σταματήσης τις φλυαρίες και να φωνάξεις ένα άμεί; είπε ο λοχαγός Όρμ ψυχρά. Άλλά ο Χίγκς άρχισε να γελά με το κωμικό ύφος του και εγώ, στην

ανάμνησι του «Μπουμπουκίου του Τριαντάφυλλου» και της γλυκειάς φωνής της, έπεσα σε σκέψεις. «Μαύρη γυναίκα!» έσκέφθηκα. Και διερωτήθηκα τί θα σκεπτόταν γι' αυτήν ο νέος αυτός αν ποτέ κατάρθωνε να φθάση στην Μούρ και να άνικρύψει τη γλυκειά και χαριτωμένη μορφή της. Μου φαινόταν ότι ο λοχίας Κουϊκ δεν ήταν τόσο κουτός όσο ήθελε να τον φαντάζεται ο κύριός του. Ο λοχαγός ήταν το πιο κατάλληλο πρόσωπο για να λάβη μέρος, σε ένα τέτοιο έγχειρημα. Ωστόσο, θα έπιθυμούσα να ήταν είτε λιγάκι μεγαλύτερος ή τουλάχιστον ή άρραβωνιαστική του να μην είχε διαλέξει αυτή την περίσταση να διαλύση τον άρραβώνα της. Έχοντας αναλάβει κανείς ένα τέτοιο έγχειρημα με έπικίνδυνες προβλέψεις, έπρεπε να σκεφθί σοβαρά ότι ήταν προτιμότερο ν' αποφυγή τις πιθανότητες έρωτικής περιπέτειας, και είδικώς στην Άνατολή.

II:

Ο ΦΑΡΑΩ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Άπό όλη την κουραστική διαδρομή μας μέσα στην έρημο και έπειτα στις ζουγκλες και πάλι ξανά έπειτα στην άπέραντη έρημο, ως ότου φθάσαμε στις πεδιάδες που περιβάλλουν τα βουνά της Μούρ δεν μένουν παρά άσήμαντα έπεισόδια, που δεν ένδιαφέρουν τον άναγνώστη. Το μόνο που

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

Ο γιατρός Άνταμς, που τον θεωρούσαν πειθαμένο, φθάνει στο σπίτι του φίλου του Αιγυπτιολόγου Πτολεμαίου Χίγκς, στο Λονδίνο, και του προτείνει να πάνε στη βόρειο Κεντρική Άφρική, στα βουνά της Μούρ, στη χώρα των Φούγκ, όπου ζή μια άπόγονος του Σολομάνος και της Βασίλισσας του Σαββά, όνόματι Μακίδα ή Βάλντα Ναγκάστα, ή όποια τού έχει ανθέσει να προμηθευθί έκρηκτικές ύλες για να καταστρέψουν το είδωλο των Φούγκ, που μοιάζει με Σφιγγα, όπότεν θα τον βοηθήση να έλευθερώση το γιο του ο όποιος είναι αιχμάλωτος των Φούγκ. Στο σπίτι του Χίγκς έ βρίσκεται ο λοχαγός Όλιβερ Όρμ και ο λοχίας Σάμουελ Κουϊκ, οι όποιοι δέχονται να λάβουν μέρος στην άποστολή αυτή, Για να τους πείση ότι ή πρότασίς του δεν είναι φαντασία, τούε δείχνει το δαχτυλίδι που τού έδωσε ή Μακίδα ή Βάλντα Ναγκάστα, επάνω στο όποιον είναι χαραγμένα με παλαιά έβραϊκά γράμματα ο τίτλος της Μακίδας ή Βάλντας Ναγκάστα: «Κόρη Βασιλέων» και «Μπουμπουκί Τριαντάφυλλου».

πρέπει να σημειώσω είναι ότι, όταν φθάσαμε στο Άσουάν, βρήκαμε το καραβάνι των Άμπάτι να μάς περιμενί έξω από την πόλι, και τον άρχηγό του καραβανιού, τον Σαντράχ, που, οι σύντροφοί του τόν δώναζαν «Γάτα», άνυπόμονο για άναχώρησι. Στο καραβάνι αυτό προσετέθη σε λίγο και ένα άκόμα ζωντανό πλάσμα, που ποτέ δεν είχαμε σκεφθί πως μπορούσε ν' αποτελέση μέλος της συντροφιάς μας. Το ζωντανό αυτό πλάσμα, ήταν ένας σκύλος, άκαθορίστου ράτσας, ένα μεγάλο λυκόσκυλο, δυνατό και άγριο. Ο Όλιβερ τόν αγόρασε από έναν ίθαγενή για μι' άμποτίλλια ούϊσκου και έναν μικρό σουγιά.

Είχαν περάσει τρεις μήνες από τότε που είχαμε φύγει από το Άσουάν και τώρα ο χαρακτήρ του έδάφους άρχισε ν' αλλάξη. Έπί τέλους, άφήκαμε πίσω μας την άπέραντη άμμόδη έρημο, όπου για μήνες δεν είχαμε συναντήση ψυχής ζώου.

Μιά βραδυά, πέρα στον καθαρό ουρανόν φάνηκαν οι άόριστες γραμμές μι'ας σειράς λόφων, που είχαν τόν σχήμα πετάλου. Ήσαν τα βουνά της Μούρ, πολλά μίλλια μακριά άκόμα, αλλά έπί τέλους εκεί ήταν τόν τέλος του μονότονου ταξιδιού μας. Την άλλη ημέρα τόν πρωί άρχισαμε να άνεβαίνουμε την πλαγιά ενός δασώδους μέρους με κατεύθυνσι προς ένα ποτάμι. Τρεις ημέρες άργότερα, είχαμε φθάσει στις όχθες του ποταμού, ακολουθώντας έναν παλιό δρόμο. Είχαμε κάπως άργήσει στο ταξίδι μας, γιατί τώρα τα βουνά της Μούρ ήσαν σκεπασμένα με βρειδιά σύννεφα και κάτω στις πεδιάδες έβρεχε δυνατά. Ή έποχή των βροχών άρχισε και άν είχαμε άκόμα άργοπορήσει μι'ά εβδομάδα, θα μάς ήταν άδύνατο να περάσουμε τόν ποτάμι, που θα είχε πλημμυρίσει στο άναμεταξύ.

Όταν περάσαμε την άλλη όχθη τιν ποταμού σταθήκαμε να μιλήσουμε και να λάβωμε άποφάσεις, γιατί είχαμε μι'ή πιά στη χώρα των Φούγκ και οι κίνδυνοι του ταξιδιού μας άρχιζαν από την στιγμή αυτή. Πενήντα μίλλια μακριά ύψωνόταν τόν φρούριο της Μούρ, αλλά, όπως έξήγησα στους συντρόφους μου, τόν ζήτημα που έπρεπε να μάς άπασχολήση ήταν με ποιόν τρόπο θ' άπενούσαμε αυτά τ' άπενήντα μίλλια εν άσφαλεία. Φωνάξαμε τόν Σαντράχ να λάβη μέρος στη συζήτησι.

Ο Σαντράχ είπε ότι εκεί κάτω ύψωνόταν τόν άπρόσβλητο όρεινό καταφύγιο των Άμπάτι, αλλά στις άπέραν

τες πεδιάδες που έβρεχε τόν ποτάμι Έμοϋρ, κατοικούσε ή φυλή των Φούγκ, της όποιας οι πολεμιστάι άριθμούντο σε χιλιάδες και των όποιων ή πρωτεύουσα, ή Χαρμάκ, ήταν χτισμένη άκριβώς άπέναντι από τόν λίθινο είδωλο, που τόν έλεγαν έπίσης Χαρμάκ.

—Χαρμάκ... δηλαδή Χαρμακίς, ξεφώνισε ένθουσιασμένος ο Χίγκς, θεός της Αύγης...

—Μου φαίνεται πως μάς τόν έλipes αυτό, στο Λονδίνο, διέκοψε ο Όρμ. Άφήσε την άρχαιολογία για άργότερα κι' άς άκούσωμε τί άλλο θα πη ό Σαντράχ.

—Ή πρωτεύουσα αυτή, που περιλαμβάνει πενήντα χιλιάδες κατοίκων, είναι χτισμένη σε θέσι δεσποζούσα του στομίου των βράχων που οδηγεί στη Μούρ, έξήγησε ο Σαντράχ.

Ο Όρμ ρώτησε άν υπήρχε κανένας άλλος δρόμος στο όρεινό εκείνο φρούριο, γιατί ήταν άδύνατο να μην υπάρχη, αφού είχαν μι'ά φορά φύγει από κάποιον κρημνό. Ο Σαντράχ άπήντησε ότι τόν κατέβασμα από τόν κρημνό, άν και δύσκολο κι' έπικίνδυνο, ήταν κατορθωτό, δεν θα ήταν όμως ποτέ δυνατόν τόν άνέβασμα από τούς άπόκρημνους βράχους. Φυσικά, θα μπορούσαν να άνεβάσουν τούς άνθρώπους, αλλά ποιά τόν όφελος αφού δεν θα μπορούσαν να κάνουν τόν ίδιο και για τ' άζωα και τις προμήθειες;

Ο Σαντράχ έξακολουθήσε να έξηγή ότι ο μόνος τρόπος που θα κατάρθωναν να φθάσουν στο στόμιο του στενού των βουνών, που οδηγούσε στη Μούρ θα ήταν να ταξιδεύουν τη νύχτα και να κρύβονται την ημέρα. Την έποχή εκείνη οι Φούγκ γνώριζαν τις ημέρες των νεφών, πηγαίνοντας την αύγή να προσκυνήσουν τόν είδωλό τους. Όταν όμως ο ήλιος βασιλευε, άρχιζαν να τρώνε και να πίνουν και να διασκεδάζουν.

—Έπειτα, έπρόσθεσε, οι φρουροί έγκαταλείπουν τις θέσεις τους για να ειασκεδάσουν μαζί με τούς άλλους. Για τόν λόγο αυτόν κανόνισ. να φθάσμε αυτή την έποχή και με τη βοήθεια του σκοταδιού να κατορθώσουμε να περάσουμε άπαρατήρητοι κοντά από την Χαρμάκ και να φθάσουμε τα ξεμερώματα στο στόμιο, του βράχου. Έπειτα θα στείλω μήνυμα στη Μούρ ότι φθάσαμε για να είναι έτοιμοι να μάς στείλουν βοήθεια, άν την χρειασθούμε.

—Με ποιόν τρόπο; ρώτησε ο Όρμ. —Θα βάλω φωτιά στα καλάμια, όπως κανόνισα πριν φύγω από την Μούρ έδώ και μήνες. Αν οι Φούγκ έουνε τη φωτιά, θα νομίσουν πως την έβαλε κάποιος άπρόσεχτος ψαράς.

—Πολύ καλά, φίλε Σαντράχ, έσύ ξέρεις τόν μέρος και τούς ανθρώπους και πρέπει να κάνωμε ό,τι λές. Ωστόσο φαντάζομαι ότι τόν σχέδιό σου είναι έπικίνδυνο.

—Είναι έπικίνδυνο, είπε ο Σαντράχ, και έπρόσθεσε με ειρωνεία: Άλλά εγώ νομίζω ότι σεις οι Άγγλοι δεν είσαστε δειλοί.

—Δειλοί! Γιε της Σκύλας! ξεφώνισε ο Χίγκς. Πώς τολμάς να μιλάς έτσι; Τόν βλέπεις αυτόν εκεί;

Έδειξε τόν Κουϊκ.

—Αί, λοιπόν, είναι ο κατώτερος άπ' όλους μας... υπηρέτης μας. Και όμως στο μικρό του δαχτυλό υπάρχει τ'όση άνδρεία, όση δεν υπάρχει σ' όλο σου τόν κορμί, σε όλα τα κορμιά όλων των Άμπάτι.

—Λέτε μεγάλα λόγια, Χίγκς, άπήντησε ο Σαντράχ, με άναίδεια, γιατί μι

τούσε τόν καθηγητή, αλλά αν σας συλλάβουν οι Φούγκ, τότε θα μάθωμε την αλήθεια.

—Να τού δώσω μι'ά κατακεφαλιά, κύριε; ρώτησε ο Κουϊκ.

—Κάθισε φρόνιμα, διέκοψε ο Όρμ. Έχωμε άρκετές σκοτούρες μπροστά μας, για να μην τις αύξήσωμε. Έχομε καιρό να τα ξεκαθαρίσωμε άργότερα.

Έπειτα έγύρισε στον Σαντράχ.

—Ακουσε, φίλε μου. Αυτή δεν είναι ώρα για τσακώματα. Είσαι ο οδηγός του καραβανιού. Όδήγησέ μας όπως θέλεις, χωρίς να ξεχνάς όμως ότι, αν πρόκειται να πολεμήσωμε, εγώ είμαι ο άρχηγός. Και ένα άλλο άκόμα, που δεν πρέπει να ξεχνάς, δηλαδή, όπως και να έλθουν τα πράγματα, στο τέλος θα έχης να δώσεις λόγο στην Βασίλισσα σου, ή όποια, καθώς μαθαίνω από τόν γιατρό, λέγεται Βάλντα Ναγκάστα, Κόρη Βασιλέων. Και τώρα, όχι άλλα λόγια. Προχωρούμε όπως θέλεις και όπου θέλεις. Τόν κρίμα στο λαιμό σου!

Ο Άμπάτι κούνησε τόν κεφάλι του μουντωμένος. Έπειτα, ρίχνοντας ένα βλέμμα μίσους στον Χίγκς έγύρισε και άπομακρυνήκε.

—Θα ήταν καλύτερο να μ' αφήσουν να τού δώσω μι'ά κατακεφαλιά, μολούγησε ο λοχίας Κουϊκ. Θα τού έκανε καλό, γιατί, να σου πω την αλήθεια, δεν έχω καθόλου έμπιστοσύνη σ' αυτό τόν έβραϊκό άπομεινάδι.

★

Άμέσως μετά τόν ήλιοβασιλευε, ο Κουϊκ ήλθε να με βρή για να μου άναφέρη ότι οι καμήλες είχαν φορτωθή.

—Σκούρα μου φαίνονται τα πράγματα, γιατρέ, είπε βοηθώντας με να φορτώσω τα λίγα πράγματά μου, γιατί δεν έχω έμπιστοσύνη σ' αυτόν τόν Σαντράχ. Οι άνθρωποι του τόν λένε

«Γάτα» και τόν δνομα αυτό του παίρουν. Ήδη άρχισε να μάς δείχνη τ'ά νύχια του. Καλά τόν έλεγα εγώ να τόν σπάσω τόν κεφάλι!

Ήταν όμως μοιραίο να τού σπάση άλλος τόν κεφάλι τού Σαντράχ. Τα πράγματα συνέβησαν ως έξης: Τα καλάμια είχαν πιάσει φωτιά, για να τ'ά δούν οι Άμπάτι από τόν άπρόσιτο βουνό τους, όπως είχε πη ό Σαντοάχ. Και όμως ύποπτευόμουν ότι ο Σαντράχ είχε βάλει φωτιά για να την ιδούν και άλλοι. Όλη εκείνη τη νύχτα προχωρούσαμε οδηγούμενοι από τ'ά άστρα, σ' έναν παλιό δρόμο. Την αύγή άφήσαμε τόν δρόμο και κατασκηνώσαμε στα έρείπια μι'ας έρημης πόλεως, που ήταν χτισμένη σχεδόν κάτω από τούς άπόκρημνους βράχους της Μούρ, χωρίς να συναντήσωμε ψυχή.

Όταν ο ήλιος άνέβηκε άρκετά στον δρίζοντα, παρητήρησα ότι είχαμε μι'ή σε μι'ά πυκνοκατοικημένη χώρα, που δεν ήταν όλος διόλου άπολίτιστη. Κάτω μας, σε άπόσταση δεκαέντε περίπου μιλίων άπλωνόταν ή πόλις Χαρμάκ, που έβλεπα καθαρά με τ'ά καλάμια μου για πρώτη φορά, γιατί όταν περνούσα την τελευταία φορά ήταν νύχτα. Ήταν μι'ά πόλις τού τύπου των πόλεων, που συναντά κανείς στην Δυτική Κεντρώα Άφρική, με πλατείς δρόμους και εύρύχωρες άγορές, με κάτασπρα σπίτια, με ταρατσες, και τριγυρισμένα από αύλες και περιβολία. Γύρω από την πόλι υπήρχε ένα ψηλό τείχος και επάνω από τις κεντρικές πύλες ύψωνόταν τετράγωνοι πύργοι.

Κατά τις ένδεκα τόν πρωί, ο Όρμ ήλθε να με άντικαταστήση στη θάρδια μου και άποσύρθηκα για να κοιμηθώ. Άλλά δεν με έπιασε καθόλου ύπνος. Σκεπτόμουνά ότι τόν έρχόμενο βράδυ έπρεπε να γλυστήρωμε άνάμεσα από

Ο καθηγητής Χίγκς είχε άρπάξει τόν Σαντράχ και τόν χτυπούσε με γροθιές

τους Φούγκ και κατά το μεσημέρι να έχουμε μπη στην Μούρ, για να δρούμε την Μακίδα, την Βασίλισσα των Άμπάτι, που την ώνόμαζαν Κόρη Βασιλέων.

Και τότε θυμήθηκα ότι πριν φύγω από την Μούρ ή Μακίδα είχε διαλέξει για οδηγό μου τον Σαντράχ, επειδή, όπως μου είχε πη, ήταν ένας τολμηρός κι επιτηδύειος άνθρωπος και στα νειάτα του είχε ξεναπεράσει την έρημο κι ήξερε το δρόμο. Και θυμήθηκα και τα άλλα της τά λόγια:

«Ώστόσο, γιατρέ, πρόσεξέ τον γιατί δεν τον λένε «Γάτα» χωρίς λόγο. Αν δεν κρατούσα δημόρους την γυναίκα και τα παιδιά του κι αν ο ίδιος δεν περιμενε να λάβει ως ανταμοιβή του τα χωράφια που του υποσχέθηκα, δεν θα αποφάσιζα να σ' εμπίστευθώ σ' αυτόν.

Εκείνη την στιγμή μ' έπληθιασε ο Κουίκ, κάπως ανασταμένος.

—Κύτταξε αυτό το έθραϊκό άπομινάδι, είπε ο Κουίκ, δείχνοντας τον Σαντράχ που μιλούσε κρυφά με δυο από τους ανθρώπους του, κάτω από τη σκιά ενός δένδρου. Έχω την ιδέα, γιατρέ, ότι ετοιμάζει κάποια θρωμοδουλειά, όπως τότε που είμαστε στην δασί Ζεού, που είχε προσπαθήσει να μ' ας κλέψει τις προμήθειες και να το σκάσει. Ακόμα κι' ο σκύλος δεν τον χωνεύει.

Πριν προφθάσω ν' απαντήσω, έλαβα απόδειξη των τελευταίων λόγων του λοχία Κουίκ, γιατί το μεγάλο κίτρινο σκυλί, ο Φαραώ, που τον είχε αγοράσει ο Όρμ στο Άσουάν, βγήκε από κάποια γωνιά, όπου ήταν κρυμμένο και μ' ας πλησίασε κουνώντας την ουρά του. Καθώς περνούσε κοντά από τον Σαντράχ, σταμάτησε και έμουγκρισε, με τις τρεις της ράχης σηκωμένες. Ο Σαντράχ του πέταξε μια πέτρα, που θώρηκε τον Φαραώ στο πόδι. Την ίδια όμως στιγμή ο Φαραώ, ώρμωσε επάνω του και παρά λίγο θα του έσχιζε το λαιμό.

Κατωρθώσαμε να απομακρυνώμε το σκυλί χωρίς να πειράξη τον Σαντράχ, του οποίου το πρόσωπο με τις τρεις κατακόρυφες ούλες, είχε γίνει χλωμό σαν πεθαμένου, από λύσσα και φόβο. Φαινόταν σαν τον ίδιο τον διάβολο. Αλήθεια, έχασα να πω ότι ο Σαντράχ, ο επιλεγόμενος «Γάτα», είχε στο πρόσωπό του τρεις κατακόρυφες ούλες που του είχαν προξενήσει τα νύχια ενός λεονταριού.

Παρ' όλες τις ανήσυχες σκέψεις μου με πήρε επί τέλους ο ύπνος. Πόσο κοιμήθηκα, δεν μπορώ να ξέρω. Αλλά ξαφνικά ξύπνησα από έναν τρομερό θόρυβο μέσα στον οποίο ανανγνώρισα την δειξία φωνή του Χίγκς, τα γαυγίσματα του Φαραώ και τις πνιγμένες κραυγές και θλαστήμιες ενός Άμπάτι.

Είχε θραυδάσει. Είδα τον καθηγητή να έξη τον σθέρκο του Σαντράχ κάτω από τη μασχάλη του και να χτυπά τη μύτη του με γροθιές. Δίπλα τους κρατώντας τον Φαραώ από το λουρί του, στεκόταν ο λοχίας Κουίκ, μ' ένα εύθυμο χαμόγελο στο άπαθές πρόσωπό του, και γύρω ήταν μαζεμένοι μερικοί Άμπάτι που χειρονομούσαν και μουρμούριζαν.

—Τί κάνεις εκεί, Χίγκς; φώναξα.

—Δεν τον βλέπεις; Ξεφάνισε κατά τη συνήθειά του ο Χίγκς. Προσπαθώ

να του μαλακώσω τη μύτη. Ώστε η-θελες να δαγκώσης, αϊ; Πάρε και τούτη, πάρε και την άλλη! Νά πάρη ή όργη, μά αυτός, μάτια μου, έχει γερά δόντια! Ας είνε. Έφαγε αρκετές...

Και ξαφνικά, άφησε τον Σαντράχ, που παρουσίαζε λυπηρό θέαμα, καθώς έπεφτε χάμα τασκισμένος, αναπνέοντας θαθεία. Οι σύντροφοί του, θάλεποντας την κατάστασι του άρχηγού των, έκαναν να όρμησουν επάνω στον καθηγητή, ενώ ένας απ' αυτούς έβγαλε μαχαίρι.

—Βάλε αυτό το κολοκothi στη θέσι του, φιλαράκο μου, είπε ο λοχίας. Αλλιώς λύνω το σκύλο και σε κανονίζει. Έχεις πρόχειρο το περιστροφό σου, γιατρέ;

Την ίδια στιγμή έφθασε και ο λοχαγός Όρμ, στη σκηνή, τεντώνοντας τα χέρια από χασμουρητό.

—Τί διάβολο συμβαίνει εδώ πέρα; ρώτησε.

—Θά έδινα ένα είκοσάρικο αν μπορούσα να είχα μια παγωμένη λεμονάδα, απήντησε ο Χίγκς χωρίς να προσέξη τα λόγια του Όρμ.

Και σήκωσε και ήπτε μονορροφί ένα μικρό δοχείο με ζεστό, θολό νερό που του προσέφερε ο λοχίας Κουίκ.

—Ευχαριστώ, λοχία, καλύτερα αυτό το ζεστό νερόπλυμα, παρά μια παγωμένη λεμονάδα μ' αυτό το ιδρώμα που έχω. Τί διάβολο συμβαίνει εδώ πέρα, αϊ; Νά, έπιασα αυτό το γουρούνι τον Σαντράχ που ήθελε να δηλητηριάση τον Φαραώ. Τίποτε άλλο. Δόσε μου κι' άλλο νερό, λοχία! Το έσπασα τα μούτρα και ήσυχασε.

—Τό ίδιο θα έκανα κι' εγώ, γέρο μου, είπε ο Όρμ χαϊδεύοντας μαλακά το κεφάλι του Φαραώ, αν τον έβλεπα να θέλη να φαρμακώση το σκυλί. Ώστόσο, γιατρέ, καλύτερα να διορθώσης τα πράγματα. Δεν πρέπει να υπάρχουν μιση άναμεταξύ μας αυτή τη στιγμή. Πήγαινε να θώρη τον Σαντράχ και υποσχέσου του ότι θάτο χαρίσωμε ένα άπλο... όταν φθάσωμε στην Μούρ. Κάνε ότι μπορείς για να μαλακώσης τα πράγματα.

Πραγματικά έπηγα και θώρηκα τον Σαντράχ, ο οποίος άμολόγησε ότι ήθελε να δηλητηριάση τον Φαραώ, γιατί του είχε επιτεθή να τον δαγκώση αλλά κυρίως για να μην διατρέχη τον κίνδυνο να μ' ας προδώση στους Φούγκ, αν γαυγίζε τη νύχτα που θα έθαδιζαμε.

—Άκουσε, εδώ, Σαντράχ, του είπα, αν δεν π' ας να ζητήσης συγγνώμη και να κανονίσης τη θέσι σου, θά αναγκασθώμε να σε δέσωμε και σε δικάσωμε. Ίσως να θρώμε καλύτερη ευκαιρία να ξεφύγωμε από τους Φούγκ αν σε αφήσωμε πίσω νεκρό, παρά αν θρίσκεσαι μαζί μας και είσαι έχθρός μας.

Ακούγοντας αυτά τα λόγια ο Σαντράχ, άλλαξε διαγωγή και παραδέχθη ότι είχε άδικο και, όταν του έδεσα τις πληγές του, πήγε και θώρηκε τον Χίγκς, του οποίου φίλησε το χέρι με χίλια λόγια δικαιολογητικά, όρκιζόμενος ότι τα είχε ξεχάσει όλα.

—Νά άνθρωπος, να μάλαμα, είπε σαρκαστικά ο λοχίας Κουίκ. Έχασε όμέσως το έθραϊκό «όφθαλμόν» αντί «όφθαλμού» και «όδόντα» αντί «δόντος» και φίλαει το χέρι, που του έσπασε τα μούτρα. Ότι και να είνε, γιατρέ μου, εγώ δεν τον εμπίστεύομαι και θά του

δώσω κάποτε την κλωτσιά στα σκοτεινά... κι' απόψε μάλιστα.

★

Είχε άρχισει να σκοτεινιάζει. Η νύχτα θά ήταν θυελλώδης αν μπορούσε κανείς να κρίνη από τα σκοτεινά σύννεφα, που είχαν καλύψει τον ουρανό και από τον άνεμο, που είχε σηκωθεί. Είχαμε κανονίσει να ξεκινήσουμε άμέσως ύστερα από το ήλιοβασίλεμα. Έθώθησα τον Χίγκς να ετοιμάση τα πράγματά του κι' έπειτα πήγαμε να συναντήσουμε τον Όρμ και τον Κουίκ, που ήσαν άπασχολημένοι μέσα σ' ένα από τα χωρίς στέγη έρειπώμένα σπίτια. Ο Κουίκ φαινόταν να είνε άπασχολημένος να γεμίζει μερικά τενεκεδένια κουτιά με καπνό και άλεκτρική μπαταρία και μερικές κουλούρες ηλεκτρικό σύρμα.

—Τί κάνετε αυτού; ρώτησε ο καθηγητής.

—Κάτι καλλίτερο, από σένα, που πήγες να πρίξης το μάτι του Σαντράχ απάντησε ο Όρμ. Αλλά σε συμβούλεύω να σβύσης την πίπα σου. Αυτό που φαίνεται γά καπνός, παίρνουν φωτιά γρηγορώτερα από τα κάρ-

Ο Χίγκς άποτραβήχθηκε τρομαγμένος καμμία πενηνταρά μέτρα, έσβυσε την πίπα του και ξεαναγύρισε.

—Άκουσε, αγαπητέ μου Χίγκς, χωρίς να υποβάλλη έρωτήσεις. Απόψε ξεκίναμε για μια πολύ παράξενη έκδρομή, έμεις οι τέσσερις λευκοί με μιση ιτουζίνα από αυτούς τους ίθα-μια έμπιστοσύνη. Επομένως, εγώ κι' ο Κουίκ σκεφθήκαμε να έχωμε πρόχειρα μερικά από αυτά τα άθώα ύθολα, αλλά κανείς δεν ξέρει τί μπορεί να συμβή. Αυτά τα δέκα πακετάκια φθάνουν για ν' άνατινάσουν τους μισούς Φούγκ, αν θελήσουν να καθήσουν επάνω. Πάρε έού, Κουίκ, πέντε απ' αυτά, μια μπαταρία και άρκετό σύρμα. Έγώ θά πάρω τα υπόλοιπα.

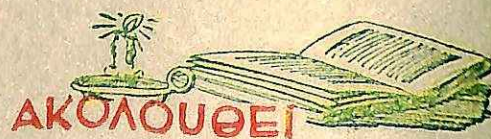
Έτοποθέτησαν, καθένας τα δικά του, σ' ένα ξύλινο πουτί και τα φόρτωσαν στις καμήλες.

IV

ΓΙΩΣ ΞΕΦΥΓΑΜΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΦΟΥΓΚ

Η συνοδεία κανονίσθηκε με τον άκλόουθο τρόπο:

Πρώτα πήγαινε ένας οδηγός Άμπάτι, που έλεγε πως ήξερε το έδαφος σπιθαμή με σπιθαμή. Έπειτα έρχονταν ο Όρμ κι' ο Κουίκ, οδηγώντας τις καμήλες με τις έκρηκτικές ύλες. Εγώ ακολουθούσα, για να προσέχω το πολύτιμο φορτίο. Κατόπιν προχωρούσαν μερικές καμήλες φορτωμένες με τις άποσκευές μας τις προμήθειες κι' άλλα πράγματα και τέλος, την συνοδεία έκλεινε ο καθηγητής με τον Σαντράχ και δυο άλλους Άμπάτι.

Πέντε Συμβουλές

ΝΑ ΖΗΤΕ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

Άνοίγεται το παράθυρό σας κάθε πρωί, μα όχι το παράθυρο που βλέπει μέσα σε αούλη ή στα γειτονικά σπίτια, αλλά στην έξοχη. Αυτό χαρίζει υγεία όχι μόνον σε σας, αλλά και στην οικογένειά σας: δόκιμη, στον άντρα σας, το παιδί σας, τους γονείς σας. Σε παλαιότερη εποχή οι εγγενείς περνούσαν έξη μήνες στην πόλη και έξη μήνες στην έξοχη. Αν δεν μπορούτε να κάνετε το ίδιο, άπολαύστε το υπαίθρο όσο το δυνατόν περισσότερο.

ΠΕΖΟΠΟΡΗΤΕ, ΚΑΝΕΤΕ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑ ΚΑΙ ΤΡΕΧΕΤΕ

Η πεζοπορία είναι καλό πράγμα... Η ορειβάσια καλύτερο και το να τρέχη κανείς ακόμα καλύτερο. Όταν σκορφαλώνετε σ' ένα ύψωμα, καταβάλλετε τέσσερις φορές μεγαλύτερες δυνάμεις παρ' ό,τι όταν περπατάτε και τουλάχιστον δέκα φορές περισσότερο όταν τρέχετε. Άρα αυτό που ενδιαφέρει είνε η προσπάθεια, άσχετα πό φυσική άσκησι, άνάγκη από κίνησι, για να συντελεσθή η εσωτερική καύσις, να κρατηθή την κανονική φόρμα το σώμα, δηλ. να ζήση. Η άκίνησια φέρνει την άτροφία...

ΤΡΩΤΕ ΦΡΟΥΤΑ

Τρώτε κάθε πρωί, νηστικές, φερικές φρούτες, κεράσια ή άλλα φρούτα της εποχής. Τίποτε δεν είνε υγιεινότερο απ' αυτή την εποχή που ο οργανισμός απ' τις δηλητηριάσεις. Πρέπει, για λητηριάσεις, να διατηρήτε καλά το σώμα σας. Υγεία και όμορφη είνε στενά συνδεδεμένες. Μετά από άσχημα ή άδυνα, δεν πρόκειται ν' άδυνατίσετε, μα να διατηρηθήτε καλά.

ΒΟΥΡΤΣΙΖΕΤΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

Πρέπει η βούρτσισμα, που θα χρησιμοποιήσετε για το δέρμα σας, να είνε μαλακή και το σαπούνι να κήνη πυκνό άφρό. Μετά το προσεκτικό βούρτσισμα — που θά το κάνετε με τέτοιον τρόπο ώστε να έρεθίση το δέρμα σας — πλύνετε με πολύ νερό. Μετά το βούρτσισμα θ' αντιληφθήτε και χωρίς κανένα φτιασίδι, πως το δέρμα σας θά είνε άφρό, όχι πλαστικό, φρέσκο, γεμάτο υγεία...

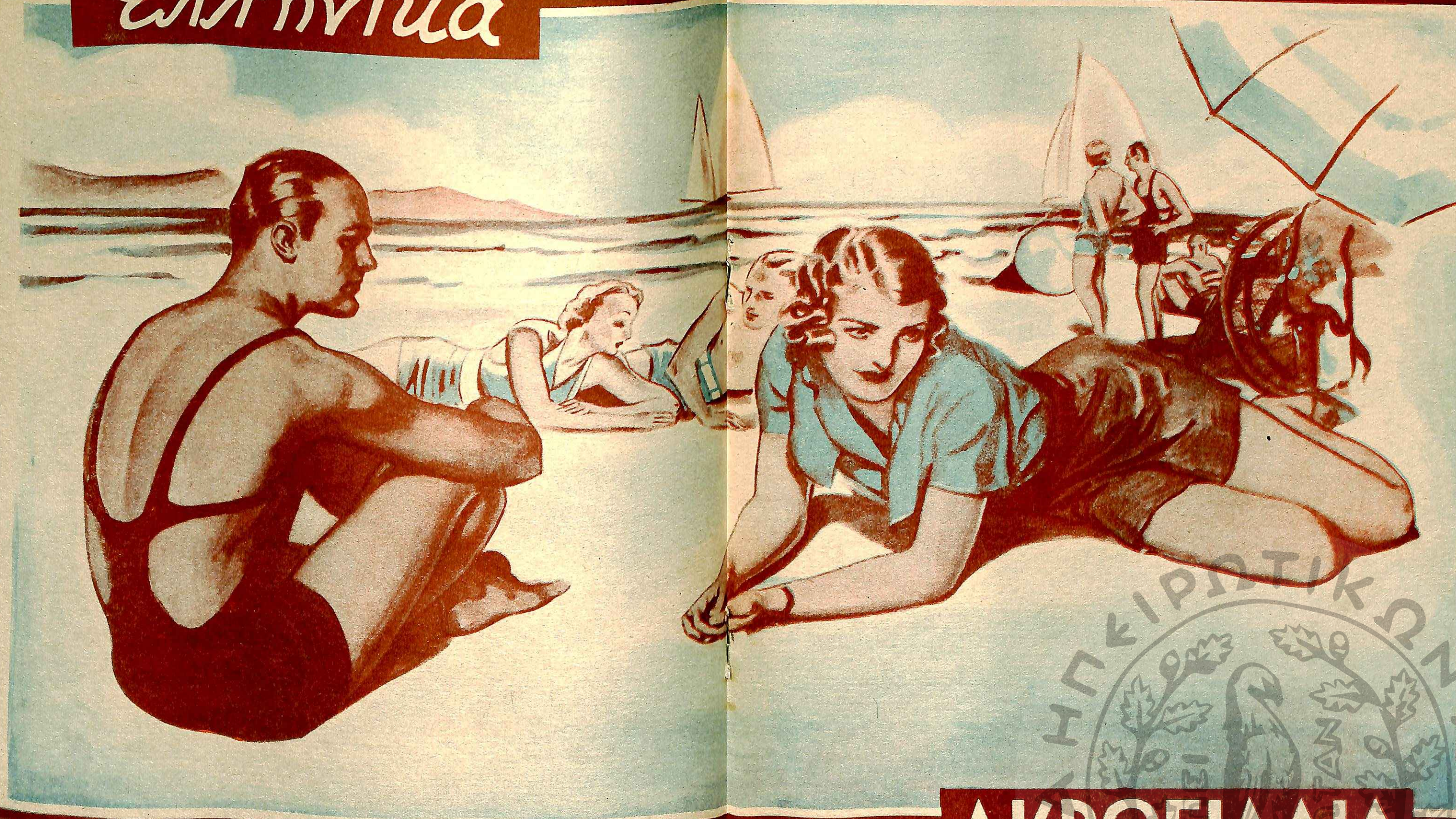

ΑΝΑΝΕΩΝΕΤΕ ΤΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΣΑΣ

Πρέπει ο κοιμωτής σας να είνε άληθινός άρτίστας για να δώση στα μαλλιά σας μια νέα κατεύθυνσι, που να πηγαίνει καλά στο πρόσωπό γαίνη. Αυτό πρέπει να σας βοηθήσει κι' έσεις, τον μόνο έσειε μπορεί να μελετήσετε καλά το πρόσωπό σας και να έξερετε τι χτένισμα θά πάει. Αυτό, μετά, θά εκτελέση το γούστο σας και θά προσέχη την τέχνη του. Ένα καλό χτένισμα είνε άποτέλεσμα της ως άνω συνεργασίας.

ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Πρωτότυπη έρευνα του
Κ. Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Παιγνίδια με την θάλασσα

Έλληνικά ακρογιάλια. Χρυσές αμμουδιές που λούζονται στα κύματα. Γαλάζια κι' ολοκάθαρα νερά που σβύνουν τους... καυμούς των Αθηναίων. Είσατε τα θέματα της επικαιρότητας. Οι Έθες με το φύλλον της συκής, οι Νάρκισσοι με την κοκεταρίαν της εμφάνισής των κι' οι Απολλώνιοι νέοι Έλληνες με τα γερά και μελαμιά κορμιά κίνησαν το δημοσιογραφικόν ενδιαφέρον μας κι' ανέθηκαν στις στήλες του περιοδικού μας. Τι ήθελαν; Όλγην κοσμικήν φλυαρίαν. Μερικά σκανδαλάκια, δυά λόγια για τις γραφικές ακρογιαλιές που συγκεντρώνουν όλη την νεότητά, όλη την μαρτυρήθηκαν κι' όλος που ο Έρωσ εγκατέλειψε την φάρμα του κι' έβγαλε παραγάδι επάνω στην αφρόλευκη κόμη των ιαμάτων. Το δόλωμά του; Τα ήμίγυμνα σώματα των γυναικών.

Μά ας επανέλθωμε στο θέμα μας. Έλατε να κάνωμε μιὰ βόλτα στα ελληνικά ακρογιάλια, να ιδούμε τις όμορφιές τους και να θαυμάσωμε τις αναδυόμενες Αφροδίτες τους. Οι Έλληνες κολυμπούν; Χμ! Έδώ τα πράγματα είναι μπερδεμένα. Παίζουν μάλλον με τα κύματα και φλερτάρουν στην αμμουδιά. Από τα μπάνια του Παρασκευά ως τη Βουλιαγμένη σ' όλη την διατεταμένη ακτή του Σαρωνικού υπάρχουν ένα σωρό αμμουδιές που φιλοξενούν τους λουόμενους σ' όλες τις... αποχρώσεις των νερών τους. Μά η άριστοκρατία εξακολουθεί Τετάρτη και Παρασκευή να συγκεντρώνεται στον Άλιμο. Η Γλυφάδα μαζεύει επίσης ένα άλλοποδάσκαλο πλήθος κόσμου. Από την συμπαθητική τσαχπίνια μοδιτρούλα με τον φίλο της ως στην «εντέττω» του ελαφρού θεάτρου. Ο Άγιος Κοσμάς, στο γήπεδο του «γκόλφ» συγκεντρώνει το διπλωματικόν Σώμα και τις κυρίες του. Επίσης τις οικογένειες των πλουσίων άλλοδασιών. Μά ε

κεί για να γδυθής και να κολυμπήσης πρέπει να έχεις... μπάρμπα στην Κορώνη.

Όσοι τις Κυριακές οι αμαξάδες κατεβαίνουν όλο το σόι τους σ' αυτή την αμμουδιά και το πλένουν μαζί με τ' έλογά τους προς μεγάλην δυσφορίαν της κοσμικής Αθήνας...

Μιά από τις πιο όμορφες αμμουδιές είναι η παραλία της Λούτσας, ή Κυανή Ακτή, το Καθούρι κι' η Βάρκιζα.

Το Μεγάλο Πεύκο με την υπέροχη τοποθεσία του και την γαλάζια του θάλασσα συγκεντρώνει επίσης, πρό πάντων τα Σαββατοκύριακα, πάρα πολλούς Αθηναίους.

Μά κι' η παραλία του Ξυλόκαστρου έχει να επιδείξη άπειρες όμορφιές.

Αλλά οι Αθηναίοι και γενικώς οι άνθρωποι που αγαπούν την θάλασσα έχουν μιάν ιδιαίτερη αδυναμία για τα

νησιά μας. Η Μύκονος όμως εξακολουθεί να προσελκύει τον πιο εκλεκτό κόσμο που ζει μιάν ελεύθερη ζωή και χαίρεται απόλυτα τον έρωτα.

Από τις θαυμαστές ακρογιαλιές επίσης είναι η αμμουδιά της Αίγινης, του Πόρου και του Σικαμαγκιά.

Μά τι περίεργο! Κάθε ακρογιαλιά έχει τον δικό της κόσμο, τις δικές της διασκεδάσεις κι' έναν ιδιαίτερο τρόπο απολαύσεως των παιγνιδιών της θάλασσας.

Όταν ακόμη ο ήλιος βροσίση το φλογισμένο δίσκο του στα νερά της κι' η νύχτα επάνω στον ουρανό κρεμάση τα περιβέραια των άστρων, το θερμό φεγγάρι, σαν μιὰ καλή μάγισσα, στέλνει επάνω σ' αυτό τον κόσμο τις άκτινες του να τον μαγέμουν με την όμορφιά τους και να τον κάμουν να δημιουργήση χίλια όνειρα. Χίλια όνειρα... θερμής νικτιάς!..

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

1.— Σκαπτόζυγο μάλλινο ελαστικό κοστούμι μπάνιου χρώματος μπλέ σκούρου με κίτρινες και άσπρες ρίγες. 2.— Το κλασσικό κοστούμι μπάνιου που διακρίνεται μόνο από το χαριτωμένο κόψιμο του. 3.— Ένα τολμηρό κοστούμι μπάνιου, που

απεκρίνει το κάτω ήμισυ μέρος του σώματος, ενώ το στήθος προφυλάσσεται μ' ένα σουτιέν γκόρζ. 4.— Μπαγιαντέρ από ελαστικό χτυπητού χρώματος μπρονζοχρωμένο με σειρήνια. 5.— Μαγιώ κόκκινο και άσπρο. Η κυλότητα, μάλλον στενή, συγκρατείται με ζώνη.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΖ

1.— Έπιανεφόρι για την πλαζ από κόκκινο ύφασμα με σταυρωτή πράσινη και μπλέ ζώνη και μεγάλο πράσινο καπέλο. 2.— Ριγωτό πανταλόνι με κουμπιά και μπλούζα από ύφασμα με μικρά τριγωνικά καρέ και κοντά μανίκια.

3.— Πανταλόνι σπόρ συγκρατούμενο με μπρετέλλες από λεπτό μάλλινο μπλουζάκι χρώματος λιλιά. 4.— Άσπρο φόρεμα από ζέρσεϋ, ανοιχτό εμπρός ως τη μέση. Κορσάζ με κοντά μανίκια.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

1.— Φόρεμα μπλέ και άσπρο. Έσφραξη ροζ πικέ. 2.— Φόρεμα μαρόν με άσπρες πίκες, με κυλότητα και σουτιέν εφαρμοστό στη μέση και στο στήθος. 3.— Κοντό φουστάνι μονοκόμματο με το κορσάζ, που είναι τελείως κλειστό. 4.— Ίδιόρυθμο κοστούμι, που επιτρέπει να ηλιάζεται όλο το στήθος, με σκούρο φουστάνι και ανοιχτόχρωμες λουρίδες. 5.— Κορσάζ από ύφασμα έμπριμέ με γκρενά σχεδιάσματα σε φόντο άσπρο. Πανταλόνι σκούρου χρώματος.

ΜΙΑ ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ
ΝΟΥΒΕΛΛΑ
ΤΗΣ ΔΗΜΟΦΙΛΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΜΑΞ ΝΤΥ ΒΕΖΥ?

Μετάφρασις: Δίδος Μ. Κρανάκη.
Εικονογράφησης: Δίδος Γ. Σκορδύλη

Μία απρόοπτος συνάντησις

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι κάνουν σὰν λυσσασμένοι, φώναζε ο νευρισμένος ὁ Μπλόσκο ντ' Ἀλύπ, πού ἀπὸ μιὰ ὥρα τώρα, ἀγριοξυπνημένος καταριώταν τοὺς θορυβώδεις ἑβραίους πὺν πηγαινοέρχονταν ἀπάνω στὸ κατὰστρώμα φανάζοντας καὶ συζητώντας μὲ ζωηρότητα. Τέλος, μὴ μπορώντας νὰ ἡσυχάσῃ ὁ δημοσιογράφος ντύθηκε καὶ ἀνέβηκε στὴν γέφυρα γιὰ νὰ καμάρῃ λίγο τὰ νεῦρα του. Τὸ ἐξησκημένο βλέμμα του πὺν προσανατολιζόταν ἀμέσως, διέκρινε στὴν πλώρη τοῦ βαποριοῦ ἕνα νέον ἄνθρωπο πὺν φαίνόταν νι' αὐτὸς ξένος στὴ ζωερὴ κίνησι τῶν ἄλλων ἐπιβατιῶν.

—Τορρέζ! φώναζε μὲ χαρούμενη ἐκπληξή.
—Ὁ ντ' Ἀλύπ ἐδῶ!
Ἀγκαλιάστηκαν μὲ διάχνουσι.
—Ἀπὸ πὺν ἔρχεσαι; ρώτησε ὁ Μπλόσκο.

—'Ανέβηκα στο Πόρτ Σάιντ.

Ο Ρενέ Τορρέζ, ο φίλος του δημοσιογράφου ήταν ψηλός, λεπτός, με φωτεινά μάτια που είχαν μια έκφραση θλιμμένης γλυκύτητας που έδινε στο πρόσωπό του μια άοριστη μελαγχολία. Αντιθέτως ο φίλος του ήταν μάλλον κοντός μ' ένα γελαστό, ξευπνο κι' αγαθότατο μούτρο παιδιού.

Ο Ρενέ άνοιξε την τσιγαροθήκη του και πρόσφερε στον Μπλάσκο.

—Πάω! Πάω, λούσα, είπε εκείνος, θαυμάζοντας το κομψό κουτί. Πλατίνα και χρυσάφι! Δεν μου λές, που είνε ή καμπίνα σου; Ο Ρενέ έδειξε την πάνω γέφυρα όπου βρισκόταν οι καμπίνες πολυτελείας.

—Κατάλαβα! φώναξε ο δημοσιογράφος. Συμφιλιώθηκες με τους γέροντά σου. Α! Είμαι πολύ ευχαριστημένος που έβαλες μυαλό, επί τέλους, ύστερα από τόσα χρόνια. Όστε λοιπόν για τρεύτερες έντελως;

Ο Ρενέ έρριξε ένα βλέμμα στη θάλασσα μακριά και άποκριθηκε άργα.

—Όχι, Μπλάσκο.

Σώπααν. Στο μυαλό και των δύο γύριζε ή ίδια σκέψη: ο ξυτχος παλιός εκείνος έρωτας του Ρενέ Τορρέζ με την δεσποινίδα ντε Ρεμουάν. Μόνο ο Μπλάσκο είχε παρακολουθήσει όλες τις φάσεις αυτού του δράματος. Και είχε νοιώσει όλο τον πόνο του φίλου του. Ο Ρενέ Τορρέζ είχε αγαπήσει τρελλά την εξαδέλφη του, την όμορφη κ. Κλώντ ντε Ρεμουάν που ανταποκρίθηκε στην άρχη στο αίσημά του. Παρ' όλες τις αusterότητες των γονέων της Κλώντ, που δεν την άφηναν να βγή έξω από τον πύργο τους, οι δυο έρωτευμένοι εύρισκαν ευκαιρίες να βλέπονται και να περνούν μαζί όλόκληρες ώρες. Σ' αυτό τους βοηθούσε πολύ και ή ανεξάντλητη έφευρετική του Μπλάσκο ντ' Άλλυπ που είχε πάντοτε τα μέσα να τους δημιουργή ευκαιρίες να βλέπονται και να επικοινωνούν. Κάποτε έφτασε και να ντυθθ Κινέζος παραμυθευτής για να μπορούσε να μη στύν πύργο, δίδην για να δείξη, τα κομψοτεχνήματά του και στην πραγματικότητα για να δώσει ένα γράμμα του Ρενέ στην Κλώντ. Φαίνεται όμως πως ή δεσποινίς ντε Ρεμουάν δεν αγάπησε ποτέ πραγματικά τον εξαδέλφό της, γιατί ύστερα από ένα χρόνο τον εγκατέλειψε. Έφτασε να αντικρύση για πρώτη φορά τον Ούίλλιαμ Χάρσπουρ για να λομονήση το τρυφερό κι' άγνό αίσημά του δύστιχου Ρενέ. Του τό δήλωσε καθαρά στο τελευταίο τους ραντεβού με μια ήρεμία που άγγιζε τα όρια του κυνικού. Στο έξης δεν άνηκε παρά στον Ούίλλιαμ Χάρσπουρ. Αυτός ο ψηλόλιγνος Άγγλος που δεν της είχε φιλήσει ποτέ ούτε το χέρι, την είχε μαγνητίσει. Τρείς μήνες αργότερα τον παντρεύτηκε. Άλλά ή πληγή του Ρενέ δεν έκλεισε. Ύστερα από τρία όλόκληρα χρόνια πονούσε ακόμα όπως και τότε.

Ο ντ' Άλλυπ δέκονε πρώτος την σιωπή που τους έφερενε τόσα χρόνια πίσω.

—Και πού πγαίνεις τώρα; ρώτησε τον φίλο του.

—Πηγαίνω στη Συρία, του άπάντησε μ' ένα συγκρατημένο θυμό. Και ξέρεις γιατί; Για να ιδώ τον Χάρσπουρ και να του πάρω την γυναίκα του, αν μπορώ. Δηλαδή να του την ξαναπαρώ.

—Μά τί κάνει ο Χάρσπουρ στη Συρία; ρώτησε έκπληκτος ο Μπλάσκο.

—Κλέβει τους συνταξίους του, άπάντησε ξερά ο Ρενέ.

—Δεν καταλαβαίνω.

—Άκουσε και θα καταλάβης. Πρό δύο ετών, δηλ. ένα χρόνο μετά τον γάμο της Κλώντ, ο πατέρας μου με τον θετό μου Ρεμουάν και μερικούς άλλους έκαναν μια έταιρία με μεγάλα κεφάλαια και μεγάλες βλέψεις για την καλλιέργεια του άμβακος γύρω από την περιοχή του Εύφρατου. Η δουλειά φαινόταν πολύ καλή και με τα γερά κεφάλαια που διέθεταν θα πήγαιναν άσφαλώς καλά. Άλλά τους έλειπε ο άνθρωπος που θ' αναλάμβανε την διεύθυνση της επιχειρήσεως και την έποπτεία της παραγωγής. Τέλος τον βρήκαν κι' αυτόν, —κατάλαβες βέβαια, έδωσαν τον Χάρσπουρ— και άρχισαν την σπορά. Είχα παρακαλέσει τον πατέρα μου να με πάρη στην έταιρία και ρίχτηκα με τα μούτρα στη δουλειά, ώστε κατάφερα να γίνω το δεξί χέρι του πατέρα μου. Κι' όλα αυτά τα έκανα με την έλπίδα να μου δοθ ή κάποια ή ελπίδα να έρθω σ' έπαφή με τον άντρα της Κλώντ, να πλησιάσω τη γυναίκα του. Άλλά ή τύχη έπεράσε τις προσδοκίες μου. Απτή τη φορά θα έχω την χαρά όχι μόνο να γνωρίσω τον κύριον αυτόν, αλλά και να έλέξω την διαχείριση των οικονομικών που έκανε και, καθώς πιστεύω, να φανερώσω τις κλεψίες και τις άτιμιές του...

Τό ίδιο βράδυ κατά τις πέντε έφτασαν στο Μπεϋρουτ και κατέλυσαν σ' ένα από τα λίγα ξενοδοχεία που διέθετε ή πόλις, το πολυτελέστερο απ' όσα ύπρχαν. Ο ξενοδόχος τους είδωσπου και ή κ. Μάργκαρετ Κέρν ή ώραίτερη χήρα της Συρίας, καθώς έλεγε.

—Μά, δέκονε ο Ρενέ που με δυσκολία κράτησε την άπάθειά

του, ή γυναίκα του Χάρσπουρ δεν είνε μαζί του; Την είχα γνωρίσει άλλοτε όταν ήταν δεσποινίς.

—Νομίζω πως ή σύζυγος του πελάτου μου, άπάντησε ο ξενοδόχος είνε σέ ταξίδι.

Την ίδια στιγμή ένα μακριό πολυτελές αυτοκίνητο στάθηκε απ' έξω από την πόρτα του ξενοδοχείου. Ένας άντρας, καμ' μια σαρανταριά χρονών, πήδησε από μέσα και πρόσφερε το χέρι του σέ μια νέα γυναίκα που κατέβαινε. Προχώρησαν και οι δυο χωρίς να ιδούν τους νεοφερμένους. Ο άντρας ήταν ψηλός και ξερακιανός. Το πρόσωπό του, όλο γωνίες, εξέφραζε ενεργητικότητα και σιδερένια θέληση και τα μάτια του τόνιζαν αυτή την έντύπωση που είχε κανείς όταν τον πρωτοέβλεπε. Η γυναίκα ήταν από τις σπάνιες μελαγχολικές όμορφιές. Το σκούρο χρώμα των μαλλιών της που είχε ανταύγειες μπλε έδειχναν ακόμα πιδ χτυπητά την χιονάτη λευκότητα της επιδερμίδος της. Το βάδισμά της ήταν όλόκληρο τραγούδι. Οι δυο φίλοι παρακολούθησαν το ζευγάρι με το βλέμμα, ώσπου εξαφανίστηκε κι' ύστερα σιωπηλοί ανέβηκαν στο δωμάτιό τους για να ντυθούνε για το δείπνο που τους παρέθετε ο πρόξενος της Γαλλίας.

Στό χορό του Προξενείου

Σ τις 8 έμπαιναν στο μεγάλο κτίριο του προξενείου του όποιου τα σαλόνια ήταν φωτισμένα και όρθάνοιχτα. Ο πρόξενος, γνωρίζοντας την θέσι και την άποστολή του Ρενέ, τον είχε αναλάβει υπό την προστασία του. Σε λίγα λεπτά έφτασε και ο Χάρσπουρ. Πλησίασε τον οικοδεσπότη που μιλούσε με μια προσοχή στο νέο.

—Έκπληκτος ο πρόξενος γι' αυτό, ρώτησε.

—Μά δεν γνωριστήκατε προηγουμένως στο ξενοδοχείο;

—Όχι, άπάντησε ο Χάρσπουρ. Πρώτη φορά βλέπω τον κύριο, δεν τον γνωρίζω.

—Μά ακριβώς ήρθα για να με γνωρίσετε, είπε με μια ήσυχη, άδίαφορη φωνή ο Τορρέζ.

—Νά, λοιπόν, που έγινε ή επιθυμία σας, είπε ο πρόξενος και μ' ένα διπλωματικό χαμόγελο εγκατέλειψε τους δυο άντρες για να ασχοληθ με τους άλλους καλεσμένους του.

Τα σαλόνια τώρα ήταν γεμάτα από άνθισμένες πολυτελείς τουαλέτες κι' από σοβαρά έπισημα φράκα. Τα ναζιάρικα γέλια των κυριών ανακατεύονταν με τους κοότους των κυσταλ-στιγμή άκριβώς που ή κ. Μάργκαρετ Κέρν, καθυστατημένη και έξαίσια όμορφη έμπαινε στην αίθουσα.

Μετά το γεύμα ο Χάρσπουρ άγ ήκε στην βεράντα ν' ανάψη ένα τσιγάρο και ο Ρενέ τον μιμήθηκε. Σιωπηλά, είχαν συνενονηθή. Ήξεραν πως θα έπρεπε να μετρηθούν και μάλιστα το γρηγορώτερο.

—Δεν ήλιζα να σάς συναντήσω τόσο γρήγορα, κύριε Χάρσπουρ, είπε ο Τορρέζ. Νόμιζα πως βρισκόσαστε στο Χαλέπ και εκεί διευθυνόμουν.

—Δεν είνε ανάγκη να αλλάξετε δρομολόγιο. Μπορώ να σάς δώσω εκεί ένα ραντεβού, αν και είμαι πολύ άπσηοκλημένος.

—Ελπίζω, συνέχισε ο Τορρέζ, πως το γραφείο σας μες χωρεί και τους δυο, γιατί για μερικές ήμέρες θα δουλέψουμε μαζί.

Ο Χάρσπουρ ρούφηξε βαθεία το άρωματισμένο πούρο που κάπνιζε και είπε άργά-άργά τονίζοντας τις λέξεις:

—Κύριε Τορρέζ, αν ήρθατε στη Συρία με τον σκοπό να με στενοχωρήσετε, σάς προειδοποιώ πως δεν έχω ματε καλά τον λογαριασμό σας. Ξέρω πως με μισείτε γιατί σάς πήρα την γυναίκα που αγαπούσατε. Η εξαδέλφη σας μου διηγήθηκε την ιστορία. Δυστυχώς όμως δεν έχω καθόλου καιρό για ν' ασχολούμαι μ' αυτές τις μπαγκατέλες. Σας δίνω μάλιστα μια καλή συμβουλή: Γυρίστε πάλι στην Εύρώπη.

—Που είνε ή Κλώντ; ρώτησε ο Τορρέζ, τρέμοντας από θυμό και από πόνο.

—Η κ. Χάρσπουρ είνε στην Ίερουσαλήμ. Δεν σάς άπαγορεύω να την ιδήτε, αν θέλετε, αφού είνε εξαδέλφη σας.

Μια μακριά σιωπή έπese ανάμεσα στους δυο άντρες. Μερικοί προσκεκλημένοι είχαν άρχισει κιόλας να φεύγουν και τ' αυτοκίνητα άπομακρύνονταν σαρώνοντας τον δρόμο με τις φωτεινές τους δέσμες.

—Εχόμε τίποτε άλλο να πούμε; ρώτησε ο Χάρσπουρ.

—Πολλά πράγματα, άπάντησε ο Ρενέ. Και εν πρώτοις αυτό: Έρχομαι ως έπιθεωρητής της έταιρίας εκ μέρους του έλεγκτικού συμβουλίου. Ένα γράμμα του πατέρα μου που δεν θ' άρ-γήση να φτάση θα σάς δώση περισσότερες πληροφορίες. Ξοδεύετε μεγάλα ποσά για την χήρα του ταγματάρχου Κέρν. Είμαι επιφορτισμένος να σάς υποδείξω πως ή κυρία αυτή πρέπει να εγκαταλείψη την Συρία, γιατί αλλιώς...

—Άλλιώς;

—...Ο θεός μου ντε Ρεμουάν θα κανονίση τδ παρακάτω, σ' μόνο υπό την ιδιότητά του ως διευθυντής της Έταιρίας αλλά και ως πεθερός σας...

Τό άτσάλινο βλέμμα του Χάρσπουρ έλαμψε. Για μια στιγμή ο Ρενέ νόμιζε πως θα ώμουσε άπάνω του, αλλά την ίδια στιγμή τα γκριζα του μάτια πήραν τη συνθισμένη τους έκφραση. Ο νέος γύρισε τις πλάτες και έτρεξε στο φίλο του ντ' Άλλυπ που κάπνιζε πιδ πέρα.

—Έλα, του είπε. Φεύγομε.

Και την στιγμή που οι ύπηρέτες τους κρατούσαν στην πόρτα τα παλιά τους, ψιθύρισε στον Μπλάσκο, κατακόκκινος από την έξαψη.

—Ξέρεις, κέρδισα...

Βγαίνοντας έξω, είδαν ένα αυτοκίνητο που ανέβαινε άργά τον δρόμο. Ο Ρενέ τό σταμάτησε και ρώτησε τον σωφέρ που δεν είχε προστάσει καλά-καλά να κρατήση τα φρένα.

—Είσαι ελεύθερος; Έχεις βενζίνη;

—Μάλιστα, κύριε.

—Μπορώ να βρίσκομαι αύριο τό άπόγευμα στην Ίερουσαλήμ;

Ξαναείπε ο Ρενέ.

—Ναι, αν δεν σάς άρπάξουν στο δρόμο οι άραπάδες, πράγμα πολύ άπίθανο. Άλλά έχετε διαβατήριο για την Παλαιστίνη;

—Ναι, διπλωματικό.

—Θά πάμε να ιδούμε τον Άγιό Τάφο; δέκονε μισοειρωνικά ο Μπλάσκο.

—Αυτή την φορά πεύγω μόνος μου, Μπλάσκο. Έχω άνάγκη να βρεθώ λίγο μόνος μου με τον έαυτό μου. Έπειτα θα ήθελα, κατά την άπορία μου να παρακολουθήσω τον Χάρσπουρ.

—Πότε θα ξαναγυρίσης; ρώτησε ο ντ' Άλλυπ, που δεν είχε άκούσει την συνομιλία των δυο αντιπάλων και δεν ήξερε πως ή Κλώντ βρισκόταν στην Ίερουσαλήμ. Νόμιζε πως ο Ρενέ πήγαινε εκεί για δουλειές πάλι της Έταιρίας.

—Ελπίζω σε δυο-τρείς μέρες, είπε ο Ρενέ. Τό νού σου στον Ένγλεξ.

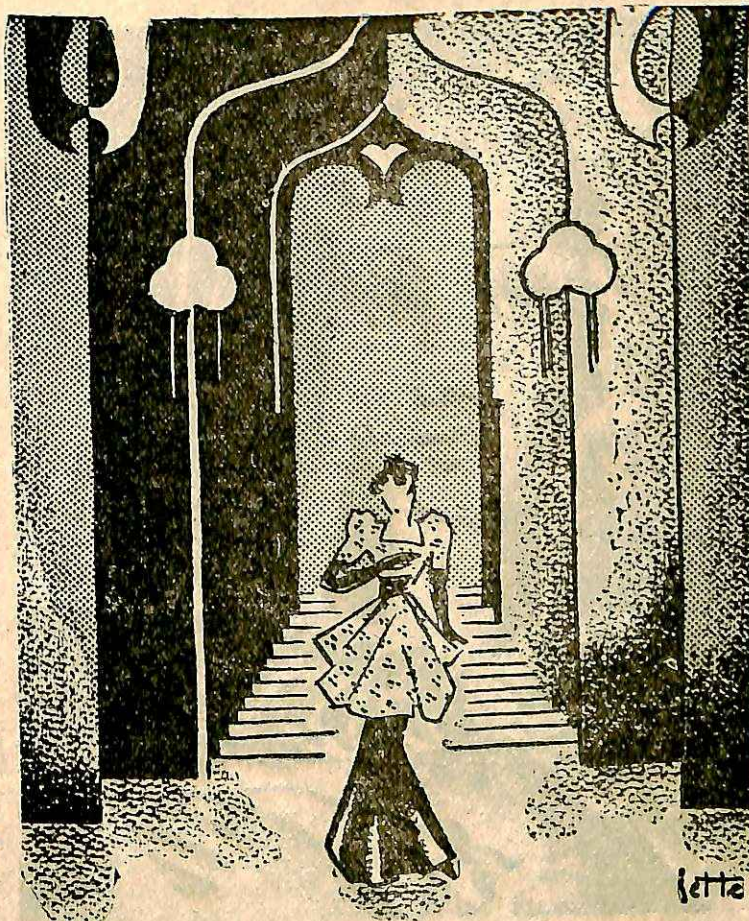
Χαϊρέτησε τον φίλο του και πήδησε σ' αυτοκίνητο που άπομακρύνθηκε προς το δρόμο της Σιδωνος μέσα στα μεθυστικά άρώματα της άνοιξιάντικης νύχτας...

Μιά συνομιλία στο σκοτάδι

Ο Μπλάσκο ντ' Άλλυπ γύρισε μόνος του στο ξενοδοχείο. Καθώς έστριβε στη γωνιά του δρόμου πρόφτασε να διακρίνη την ψηλή σιλουέτα της κ. Κέρν τυλιγμένη μέσα στην χιονάτη της κάπα, όπως την είχε ντυθεί τέλος... Μά την είχε συναντήσει πριν, κάπου την είχε γνωρίσει τέλος... Μά βέβαια, ο ταγματάρχης Κέρν... Με την συνήθεια του επαγγέλματος, ο δημοσιογράφος δεν δυσκολεύτηκε να θυμηθ όλες τις λεπτομέρειες της παλιάς εκείνης ιστορίας. Δεν είνε γνωρίσει τον Ίρλανδό, αλλά είχε παραστή στην κηδεία του και είχε γράψει στην έφημερίδα του μια μεγάλη ανταπόκρισι. Ο ταγματάρχης είχε πεθάνει από άτυα στην φυλακή όπου τον είχαν ρίξει οι Άγγλοι. Έως την τελευταία στιγμή άρνήθηκε έπιμονα να δάλη κάτι στο στόμα του. Οι συμπατριώτες του τον έλαψαν θερμά και έθρήνησαν μαζί με την χήρα του, την όμορφη Μάργκαρετ με τα ζασιερμένα μάτια. Ο Μπλάσκο με μια τελευταία προσπαθία θυμήθηκε και κάτι άλλο που τον έκανε να σταματήση στη μέση του δρόμου κατάπληκτος. Θυμήθηκε πως ο άξιωματικός που είχε προδώσει, καταδιώξει και συλλάβει, τον Ίρλανδό, ήταν ο Όλιβερ Χάρσπουρ, ο πατέρας αυτού του ίδιου του Ούίλλιαμ...

Έπεσε στο κρεβάτι του αναπολώντας αυτές τις άπίθανες συμπτώσεις, αλλά δεν κοιμήθηκε πολύ. Θά ήταν δύο ή ώρα όταν τον ξύπνησαν κάτι φωνές που άκούγονταν πνιγμένες από τό διπλανό δωμάτιο. Φαίνεται πως ή κ. Κέρν θα είχε έπισκεφθεί. Ο Μπλάσκο χαμογέλασε γιατί φαντάστηκε πως ο Χάρσπουρ θα κρατούσε συνομιλία στη χήρα. Άλλά δεν μπόρεσε ν' άκούση παρά ένα συγχεχμένο μουρμούρισμα. Δεν θέλησε να δώση προσοχή, γιατί ή διακριτικότητα του του άπηγόρευε να έμπευθαιη στις ένικές υποθέσεις. Θυμήθηκε όμως την ύπόσχεσι που είχε δώσει στο φίλο του και ύστερα από μικρό δισταγμό φόρεσε την ρόμπα του και περπατώντας στα νύχια των ποδιών του, πήγε εως την πόρτα που συνέδεε τα δύο δωμάτια και κόλλησε τ' αυτί του στο ξύλο. Είχε την έντύπωση πως έκανε κάτι κακό και τραβήχτηκε για να φύγη. Άλλά αυτά που άκουσε από το θείο στόμα της Μάργκαρετ ήταν τόσο έκπληκτικά, ώστε έμεινε εκεί κολλημένος άκούοντας με κλειστά μάτια την κ. Κέρν μεσα στην νύχτα.

Ο Ρενέ Τορρέζ, ύστερα από ένα ταξίδι με φρενιτώδη ταχύτητα πάνω στους ξεστούς κάτασπρους κι' άτέλειωτους δρόμους της Συρίας έφτασε τέλος την άλλη μέρα στην Ίερουσαλήμ.

*Η κ. Μάργκαρετ Κέρν, καθυστατημένη, ήλθεν έξαίσια όμορφη

Μέσα στο μυαλό του τριγύριζε μια μοναδική σκέψη: ή Κλώντ, ή μεγάλη του αγάπη, που θα ξαναβλέπε ύστερα από τόσον καιρό, ύστερα από εκείνο τον καιρό... Μόλις έφτασε στο ξενοδοχείο, ένα παλιό αφιλόξενο κτίριο, έγραψε άμέσως στην εξαδέλφη του παρακαλώντας την να τον δεχτή. Του άπάντησε πως θα τον έβλεπε μετά το γεύμα.

Οι ώρες ήταν άτέλειωτες, σωστό μαρτύριο. Επί τέλους κά-ποια στιγμή πήρε τον δρόμο για τό μοναστήρι της Άγίας Μαγδαληνής που ήταν ένα είδος ξενάδος, τό όποιο διατηρούσαν καλογριές. Είχε μια άτμόσφαιρα θερμής φιλοξενίας κι' άκόμη μια πλούσια βιβλιοθήκη παλιών χειρογράφων και εκκλησιαστικών βιβλίων σ' όλες τις γλώσσες, πράγμα που τραβούσε τους σοφούς ταξιδιώτες. Η γαλήνη και ή άπορόνοσι του ήταν κατάλληλο καταφύγιο για μερικές πονεμένες καρδιές που κλείνονταν ευχαρίστως για λίγο καιρό εκεί μέσα. Σ' αυτές άνήκε και ή κ. Χάρσπουρ.

Από την ώρα που έλαβε το γράμμα του νέου, έως την ώρα που τον είδε, ή Κλώντ δοκίμασε ένα είδος τύψεως, μια άνησυχία. Τον πρώτο καιρό του γάμου της, μεθυσμένη από ευνυχία και άφωστωμένη στον άντρα της δεν θυμόταν ποτέ τον άν-θρακο που της είχε άφιερώσει όλη του την ζωή. Αργότερα όταν ο Χάρσπουρ άπομακρύνθηκε από κοντά της κι' άρχισε να σποφείρη και να πονάη, περνούσε που και που από τό μυαλό της ή εικόνα του Ρενέ και σκεπτόταν πως τώρα πλήρωνε με την σειρά της τον πόνο που της είχε προσέξει. Άλλά ή εικόνα ήταν πολύ άσχημη και έσθηνε γρήγορα. Η τυφλή λατρεία που είχε για τον Χάρσπουρ δεν την άφηνε να σκεφθ τίποτα άλλο. Μέσα στην άεελπισία της φανταζόταν πως ο άντρας της μπό-ρουσε να ξαναγυρίση κοντά της μετανοημένος και ν' άρχίσουν μια νέα ζωή, να συνεχίσουν δική την παλιά. Άλλοτε πάλι σκεπτόταν να έκδικηθ και περνούσαν από τό μυαλό της ένα σωρό τρομερές εικόνες. Η, όταν λάβαινε γράμμα από τους γονείς της από την Γαλλία, που την έξωρούσαν να φύγη και να ζητήση της διαζύγιο, έλεγε να εγκαταλείψη τον άπιστο και να δοκιμάση να φτιάση από την άρχη την ζωή της.

Σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση βρισκόταν όταν έλαβε τό γράμμα του Ρενέ, πλημμυρισμένο από θρησκευτική λατρεία...

Ένώ την προηγουμένη νύχτα ο φίλος του ταξίδευε προς την Ίερουσαλήμ, ο Μπλάσκο, σύμφωνα με την ύπόσχεσι που έ-δωσε στον φίλο του παρακολουθούσε την συνομιλία αυτών που όλη ή Συρία έχαρakterίριζε ως εύτυχισμένους έραστές. Σκυμμέ-

«Μορφή καθώς ήταν, δεν ήταν δυνατόν να φαντασθώ κανείς πώς μπορούσε να υποφέρει από εγκατάλειψη...»

νος ο δημοσιογράφος στην πόρτα, είχε κολλήσει το μάτι του σε μια μικρή χαραμάδα και ένιωθε τ' ατύχημα να μη χάσει τίποτα από την περιέργη κουβέντα. Ο Χάρσπουρ πηγαινοερχόταν μέσα στο δωμάτιο νευριασμένος σαν λιοντάρι στο κλουβί του και με σφιγμένα δόντια έλεγε με σφριχτή απειλητική φωνή:

—Πρόσθεσε πολύ, γιατί κάποτε θα κουραστώ.
—Από τί θα κουρασθώ; είπε με μια θλιμμένη γλυκύτητα η κ. Κέρν. Μήπως δεν είμαι πάντοτε στην διάθεσί σας;
—Επικολούθησε μια σιωπή γεμάτη πόνο, έρωτα και θλίψη. Ο Χάρσπουρ, χωρίς να διακόψει τις βόλτες του είπε νευρικά και γρήγορα.

—Τα θυσιάζα όλα για σένα. Σ' έβγαλα από την μιζέρια, από την αθλιότητα. Έκλεψα. Ναι, έκλεψα για σένα. Απόψε με ήπειλσαν να ελέγξουν τους λογαριασμούς μου. Δυό εκατομμύρια, τουλάχιστον, πέρασαν από τα χέρια σου.

—Μα δεν σ'αξίζει τίποτα, είπε με την ίδια γλυκειά φωνή η Μάργκαρετ.

—Δεν ζητήσεις, αλλά τα δέχτηκες όλα.
—Μια σκέψη δεν μπορεί να αρνηθώ τίποτα.
—Ποιος από τους δυό μας είναι ο σκληρός;
—Εγώ...

Πάλι ξανάπεσε στο δωμάτιο μια βαρειά σιωπή, γεμάτη συγκρατημένο μίσος. Τέλος η Μάργκαρετ είπε:

—Δεν σ'αξίζει ποτέ αντίκρισής. Πάντοτε είμαι έτοιμη. Άλλα τί κούρασι, Θεέ μου.

—Θα ήθελα να σε σκοτώσω, είπε ο Χάρσπουρ.

—Μα γιατί δεν το κάνετε; απάντησε χαμογελώντας η κ. Κέρν. Έγινε μια λιγδιστή σιωπή πάλι που την διέκοψε ένας λυγμός. «Ο ντ' Άλμπ έσκυψε από την χαρμάδα και είδε τον Χάρσπουρ γονατισμένο εμπρός στο κρεβάτι της Μάργκαρετ να κλαίει.

«Αγάπες που δεν ανταποδίδονται

Α π' εδώ, κύριε, ή δεσποινίς ντ' Ρεμουάν έρχεται άμέσως. Η κ. Χάρσπουρ, θέλεις να πής, είπε έκπληκτος ο Τορρέξ.

—Δεν ξέρω παρά το όνομα που έγραψε στο βιβλίο των ξένων, απάντησε αδιάφορα ο μικρός και έφυγε, αφήνοντας μόνο

τον νέο στο μικρό σαλόνι που χρησίμευε για έντευκτήριο των επισκεπτών. Σε λίγα λεπτά ήρθε η Κλώντ. Ο Ρενέ δεν ταράχτηκε, δεν έτρεξε παράφορα να την συναντήσει. Την κτύπησε μόνο έκστατος και, μη πιστεύοντας στα μάτια του, στεκόταν εμπρός της σαν σε πολύτιμο είκονοστάσι. Αυτά αυτά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του ενώ ψιθύριζε.

—Εσύ;... είσαι εσύ;
Η Κλώντ ήσυχασε. Νόμιζε πως θα έρχόταν σαρκαστικός να της φωνάξει όλη την χαρά που έννοιθε για τα τωρινά της μαρτύρια, να εκδιπλώη. Άλλά ένα βλέμμα ήρκεσε για να δεβαιωθεί πως ήταν ακόμα η αταρχεική βασίλισσα στην καρδιά του νέου. Δεν συνέβαινε όμως δυστυχώς το ίδιο και με τον άντρα της.

Ομορφή καθώς ήταν, δεν ήταν δυνατόν να φαντασθώ κανείς πως μπορούσε να υποφέρει από εγκατάλειψη. Τό ψηλό, λεπτό της σώμα με τους μακρείς μύς, είχε φτάσει στο τέλει άνθος του. Τα ξανθά μαλλιά της, με τις άσημένιες ανταύγειες πλαισίωναν ένα πρόσωπο που έμοιαζε με λουλούδι καμέλιας ωχροκόκκινου. Δυό σαρκώδη κόκκινα χείλια κ' ένα απαλό γαλάζιο βλέμμα έκαναν σωστό καλλιτέχνημα εκείνο το κεφάλι. Άν η κ. Κέρν έμοιαζε καμωμένη από την σμίλη κάποιου γλύπτου, η Κλώντ ντ' Ρεμουάν φαινόταν ζωγραφισμένη από κάποιο περίτεγνο πινέλο.

Με μια συγκίνησι η κ. Χάρσπουρ κάλεσε τον Ρενέ να καθίση κοντά της.

—Βλέπεις, λοιπόν, του είχε χαμογελώντας θλιβερά, που με κατάντησε! Πές μου όμως, ο πατέρας μου σ' έστειλε εδώ, ή ήρθε από ολκτο;

—Ναι! Κλώντ, ο πατέρας σου με στέλνει. Δεν ξαναϊδωθήκαμε από τον καιρό που... που μου έκανε τόσο κακό. Ξέρεις, κόντευα να πεθάνω. Ζούσα σαν γέρος, με τις αναμνήσεις, σε ηλικία 25 χρονών.

—Άς μη μιλούμε πια γι' αυτό, του απάντησε σκύβοντας το κεφάλι.

Ο Τορρέξ σηκώθηκε κ' άρχισε να δηματιίζει μέσα στο δωμάτιο. Διηγήθηκε πως είχε ριχτεί με τα μούτρα στη δουλειά και πως τώρα έρχόταν στην Συρία ως επιθεωρητής της Έταιρείας.

—Άλως τε, πρόσθεσε, ύπρχε κ' άλλος λόγος. Ούτε ο πατέρας σου, ούτε ο πατέρας μου ήξεραν την αγάπη μας. Γι' αυτό τους βλέπεις, ένας ξάδελφος είναι σαν αδελφός. Όταν έμαθαν την άπιστία του Χάρσπουρ που θονάει από το ταμείο της Έταιρείας για να κάνει δώρα στην έρωμένη του, μ' έστειλαν εδώ με την εντολή να επιτύχω την διακοπή των σχέσεών τους ή να σε πάρω και να φύγω.

Η Κλώντ του έριξε ένα βλέμμα τόσο τρομαγμένο, ώστε ο Ρενέ δεν τόλμησε να προσθήση τίποτα άλλο.

—Τον αγαπάς λοιπόν ακόμα, Κλώντ, παρ' όλη την προσβολή που σου έκανε; ρώτησε με φωνή ραγισμένη από το πόνο.

—Μήπως εσύ, Ρενέ, δεν μ' αγαπάς πάντοτε;

Δεν είπαν τίποτα άλλο, μόνο σιωπηλοί έσκυψαν και οι δυό το κεφάλι, κάτω από το βάρος του πόνου της περιφρονημένης αγάπης και αποχαιρετίστηκαν.

Ύστερα από την συνομιλία αυτή με την εξαδέλφη του ο Ρενέ, αφού γύρισε άσκοπα στην πόλη κανά-δυό ώρες, έπείσθησε στο ξενοδοχείο του και κάθισε κ' έγραφε ένα γράμμα στην Κλώντ, όπου προσπαθούσε με τις θεριμές του ίκεσίες να την πείσει για μια ακόμα φορά να ξεχάση τον άπιστο.

«Δεν ήθελα, της έγραφε, με τον μοναδικό σκοπό να σε ξαναπάρω. Άν ήσουν ευτυχισμένη θα ξαναφύγα μακριά, να μην σκιάζω ούτε στο παραμικρό την ετυχία σου. Άλλά ο πόνος σου είναι μεγάλος. Είδα τον άντρα σου, του μίλησα. Ούτε συμβουλές, ούτε απειλές μπορούν ν' αποτρέψουν αυτόν τον άνθρωπο από την τρέλλα του. Είπε αποφασισμένος να θυσιάση το π'άν γι' αυτό τον σύνδεσμο με την κ. Κέρν που έχει γίνει γενικό θέμα συζητήσεως. Έλα, άς αφήσουμε αυτό τον τόπο. Εί-σαι ώραία, ή ζωή μόλις αρχίζει, θ' αγαπηθής όσο καμιά γυναίκα στον κόσμο. Έλα και ή μεγάλη μου αγάπη θα γιατρέψη την πληγωμένη σου καρδιά».

Την άλλη μέρα το πρωί ή κ. Χάρσπουρ τον κάλεσε. Την δοξκε ντυμένη μ' ένα μπλε ταγιέρ, με τα χρυσαφένια της μαλλιά δεμένα μ' ένα μαντίλι, έτοιμη για ταξίδι. Ο πυρετός που την έκαιγε έδινε μια λάμψη άπίστευτη στα μάτια της.

—Διάβασα το γράμμα σου και σκέφτηκα αυτά που μου προτείνεις, του είπε. Θα σ' ακολουθήσω, Ρενέ. Είμαι κούλας καθώς βλέπεις έτοιμη. Όχι όμως για την Γαλλία, διάστηκε να προσθήση καθώς είδε την χρούμενη έκπληξη του νέου. Θα πάω με πρώτα στο Μπεύρουτ, στους φίλους μου τους Χουάνι. Θα ιδούν τον Ουίλλιαμ και θα του δώσουν εκ μέρους μου προθεσμία δυό ωρών για να έρθη κοντά μου. Έσύ μη τον αγριεύσεις πια. Να ξέρη μόνο πως έχεις διαταγή από τον πατέρα μου να με φέρεις πίσω αν δεν χωριστή από την κ. Κέρν. Αυτός θα κανονίση την μοίρα μου. Άν αρνηθ ή σ' ακολουθήσω.

Μιλούσε ήσυχα σαν να είχε φουμάσει μέσα της ή απόφασι.

—Πήγαινε τώρα να φέρεις το άμάξι, είπε τέλος, γιατί ο δρό-

μος είναι μακριός. Και, καθώς ο Ρενέ έσκυβε για να της φιλήση το χέρι, πρόσθεσε:

—Τον αγαπώ, Ρενέ, κ' έλπίζω πως θα ξαναγυρίση.
Έτσι αιχμάλωτος του τυφλού μικρού Θεού ο Ρενέ Τορρέξ έπέρασε για την Κλώντ που λάτρευε τον Ουίλλιαμ, ο οποίος πάλι δεν ζούσε παρά για την κ. Κέρν. Κι' αυτή που τον αγαπούσε άρα γε; Μια ανήρνησι, μια εκιά και μια έλπίδα. Τον πεθαμένο άντρα της και τον μικρό γυιό της που ήταν όχτώ ετών και του οποίου ή ντελικάτη ύγεια είχε άρchiσει να κλονίζεται από μια μυστηριώδη άρρώστεια.

Το χρέος μιας μητέρας

Ε νώ ο Τορρέξ, ξεχνώντας για μια μέρα τον πόνο του και την άβεσθαιότητα του μέλλοντος, απέλαμβανε μέσα στο αυτοκίνητο την ετυχία του να βρίσκεται κοντά στην αγαπημένη του, όφίλος του δημοσιογράφος περπατούσε στην άκρογιαλιά σκεπτικός με την συντροφιά του Χάρσπουρ και της κ. Κέρν. Πραγματικός ήταν μόνος, αλλά αυτά τα δυό πρόσωπα άπασχολούσαν ζωηρά την σκέψη του. Τους είχε ξαναϊδ ή άλλη μια φορά στο προξενείο και κατάλαβε πως όλος ο κόσμος ήξερε τις σχέσεις τους και τους μακάριζε. Άλλά ωστόσο το δημοσιογραφικό του ένστικτο του έλεγε πως κάτω από την συνομιλία που είχε άκούσει, κρύβονταν κάποιο μυστικό δράμα, που άδικα όμως προστάθηκε να μαντέψη. Ο ντ' Άλμπ δεν ήξερε τίποτα από την ιστορία των έραστών που όλη ή Δαμασκός θεωρούσε ευτυχισμένους.

Ο Ουίλλιαμ Χάρσπουρ γνώρισε την κ. Κέρν μετά την χηρεία της και την αγάπησε άμέσως. Η δυστυχισμένη γυναίκα είχε άναγκασθ ή να εκπαιρευθ ή, μη επιθυμώντας παρά να βρη δουλειά και να ξεχάση. Η μοιραία συνάντησις έγινε στην Άλεξάνδρεια όπου ή χήρα, βασισμένη στην τέλεια γνώσι τριών γλωσσών, γύρευε μια θέσι στενογράφου. Ο Χάρσπουρ την προσέλαβε για την μεγάλη της διορασία. Στην αρχή δεν τόλμησε να της έκφράση τίποτα. Μια μέρα όμως επί τέλους της μίλησε. Η σεμνή Ίρλανδή τον άπέκρυψε με ευγενική και ψυχρή άρνησι. Θέλησε μάλιστα να φύγη για να μη τον ένοχλή με την παρουσία της. Άλλά έτεσε στα πόδια της και την παρακάλεσε ταπεινά να μείνι, με την ύποσχεσι πως δεν θα είχε να φοβηθ ή πια στο έξής τίποτα απ' αυτόν. Πέρασαν μήνες. Ο Χάρσπουρ κράτησε την ύποσχεσί του. Όχι βέβαια γιατί ο έρωσ του είχε σβήσει—ίσως ίσα είχε φούντωσει πιο πολύ— αλλά γιατί καραδοκούσε την κατάλληλη ευκαιρία που δεν άργησε να φανή. Μια μέρα στο Χαλέπ ένας όμιλος νομάδων της έρημου άρπαξε τον μικρό γυιό της κ. Κέρν. Οι ληστές άπευθύθηκαν στον Χάρσπουρ ζητώντας να λύτρα διακόσιες χιλ. φράγκα. Στις άτελειαιμένες ίκεσίες της μητέρας, ο Χάρσπουρ ύποσχεθηκε να της φέρη τον μικρό της, αλλά συγκρόνως ή φλόγα που τον σιγόκαιε φούντωνε άπειλητική κ' άγρια.

Της είπε πως θα κινδύνευε την ζωή του, πως θ'α τα θυσιάζε όλα για να της φέρη το παιδί της. Αυτή δεν θ'έκανε τίποτα; Της μίλησε για τα μαρτύρια που υπέφερε, για την βαθεία αγάπη που έννοιθε γι' αυτόν. Μέσα στην άπελπισία της ή δυστυχισμένη γυναίκα ύποσχεθηκε.

Έφυγε μόνος μ' ένα γέρο Έβραίο ύπηρέτη και σε λίγες ήμέρες της έφερε σ'όλο το γυιό της. Άμέσως άρχισε να ζητά ή την άμοιβή του.

Η ώραία χήρα, τώρα που το παιδί της δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο, αντίκρυζε με φρίκη την έκπληρωσι της ύποσχεσεώς της. Προσπάθησε να την αναβάλ ή και τέλος παρακάλεσε τον Χάρσπουρ να την άπαλλάξη από το χρέος της. Τότε επενέβη ο Έβραίος ύπηρέτης του Χάρσπουρ που τον ήξερε από μικρό παιδί και που καθώς έλεγαν, ήξερε από μάγια και κατείχε τις άπόκρυφες επιστήμες της Άνατολής, μάντευε τον κρυφό πόνο του κυρίου του και σκέφθηκε να τον βοηθήση.

Η Κλώντ ντ' Ρεμουάν δεν ήξερε μ' άκριβεια όλες τις λεπτομέρειες της ιστορίας. Νόμιζε πως ο σφοδρός έρωσ του συζύγου της είχε εκδηλώθ ή ξαφνικά.

Η Κλώντ ντ' Ρεμουάν δεν ήξερε μ' άκριβεια όλες τις λεπτομέρειες της ιστορίας. Νόμιζε πως ο σφοδρός έρωσ του συζύγου της είχε εκδηλώθ ή ξαφνικά.

Η Κλώντ ντ' Ρεμουάν δεν ήξερε μ' άκριβεια όλες τις λεπτομέρειες της ιστορίας. Νόμιζε πως ο σφοδρός έρωσ του συζύγου της είχε εκδηλώθ ή ξαφνικά.

Η Κλώντ ντ' Ρεμουάν δεν ήξερε μ' άκριβεια όλες τις λεπτομέρειες της ιστορίας. Νόμιζε πως ο σφοδρός έρωσ του συζύγου της είχε εκδηλώθ ή ξαφνικά.

—Ξέρω πως συνέβη, έλεγε στον εξαδέλφο της, ενώ ταξίδευαν προς το Μπεύρουτ. Ο άντρας μου άντελήφθηκε την ύπαρξ ή αυτής της γυναίκας, όταν οι νομάδες της έκλεψαν τον γυιό της. Ο Ουίλλιαμ πλήρωσε τα λύτρα και συμπάθησε το παιδί. Θυμάμαι πολύ καλά πως λίγο καιρό ύστερα από την άρπαγή ο μικρός έπεσε άρρωστος. Είχε κρίσεις ξαφνικές, παραπονιζόταν πως τον πονούσε το στήθος και τα κόκκαλα. Πολλές φορές μάλιστα ίδρωνε αίμα. Ο Ουίλλιαμ το περιποιήθηκε με την δοήθεια ενός γέρου Έβραίου ύπηρέτη. Τότε για πρώτη φορά ή μητέρα δόθηκε και δεν έπαψε έκτοτε να συνεχίση.

Η κ. Χάρσπουρ αν και δεν ύποπτευόταν την σατανική πλοκή των πραγμάτων, δεν έκανε λάθος στην ήμερομηνία. Πραγματικός ή κ. Κέρν έγινε ματρεσσα του Χάρσπουρ ύστερα από μια άρρώστεια του παιδιού της. Τρομοκρατήθηκε γιατί ήξερε πως οι Έβραίοι ξερνουν φοβερά μυστικά και κάνουν μάγια.

Η πρώτη φορά που άρχισε να ύποπτεται πως ο γυιός της διέτρεχε κάποιο άόρατο κίνδυνο ήταν ένα άπόγευμα που ο μικρός είχε βγή περίπατο με τον Έβραίο ύπηρέτη και λιποθύμισε στη μέση του δρόμου χωρίς λόγο. Ο γέρος με το πρόσωπο να τον άνεκουφίση του πήρε λίγο αίμα από τ' ατί. Την νύχτα το παιδί δεν έκλεισε μάτι και πονούσε φρικτά σ' όλο του το σώμα. Η Μάργκαρετ νόμισε πως ή θελόνα που είχε χησιμποιήσει ο Έβραίος ήταν μολυσμένη και ζήτησε να την ιδ ή, αλλά της άπάντησε πως την είχε χάσει. Ύστερα από λίγες μέρες εξαφανίστηκε μυστηριωδώς από το σπίτι ένα πορτραίτο του παιδιού, ενώ ο άρρωστος χειροτέρευε. Έξαφνα ή κ. Κέρν θυμήθηκε πως οι Έβραίοι χρησιμοποιούσαν την μαγεία. Συνεδύασε στο μυαλό της την άφοσίωσι που είχε ο γέρος στον άφέντη του, το θυμό του Χάρσπουρ για την άρνησί της και κατάλαβε πως την ξεδιέκλειτο με τον άργό θάνατο του παιδιού της. Έτρεξε σαν τρελή στο σπίτι του, βλέποντας πια καθαρά το σατανικό του σχέδιο.

Έτσι έκδικολογούντο τα λόγια της Κλώντ στον εξαδέλφο της. «Τότε του δόθηκε για πρώτη φορά... όταν άρρώστησε το παιδί της».

Και αν όλα αυτά τα ήξερε και ο Μπλάσκο ντ' Άλμπ, θ' άξηγούσε την σκηνή που είχε παρακολουθήσει στο ξενοδοχείο.

Πραγματικός ή κ. Κέρν σαν γνήσια Ίρλανδή πίστευε στην έπίδρασι των μυστικών δυνάμεων που κάτω από μια κακή ή καλή θέλησι μπορούσαν να δράσουν άνάλογο. Από την άλλη μεριά ο Ουίλλιαμ δεν πίστεψε ούτε στιγμή στις μαγικές του γερο Έβραίου, αλλά θέλησε να έπωφεληθ ή από την πλάνη της Μάργκαρετ. Δέχτηκε την προσφορά της που ήξερε πως ώφειλόταν άποκλειστικά στον φόβο. Άλλά πολύ γρήγορα πλήρωσε το τρελλό του πάθος. Ένώ αυτός καταστρεφόταν για την γυναίκα που λάτρευε, αυτή τον μισούσε και τον άνέχονταν μόνο και μόνο με την έλπίδα πως θα της δινόταν κάποτε ή ευκαιρία να εκδικηθ ή τον φόνο του άντρός της. Κι' αυτό την έκανε να δέχεται τα δώρα του Χάρσπουρ με μια άγρια χαρά που δεν μπορούσε να κρύψη.

«Η ανέλπιστη άπόφασις του Χάρσπουρ

Ρενέ Τορρέξ και ή αδελφή του έφτασαν στο Μπεύρουτ ύστερα από ένα ξαντελικό ταξίδι 48 ωρών. Η Κλώντ πήγε άμέσως στο σπίτι των φίλων της των Χουάνι. Τό ξέγυος κατοικούσε σε μια πολυτελή βίλλα, κοντά στο ξενοδοχείο όπου είχε καταλύσει ο Χάρσπουρ με την κ. Κέρν. Την είχαν έπιπλώσει μ' ένα εξαίσιο γούστο που άναμάτευε τον άνατολικό με τον ευρωπαϊκό ρυθμό. Η οικοδόσωντα ύποδεχτηκε μ' αγάπη την φίλη της και ο κ. Χουάνι έπιφορτίστηκε άμέσως να διαβιβάση στον κ. Χάρσπουρ το νελεσίγραφο της συζύγου του. Ο άγαθος άνθρωπος που δεν ήταν κακόλου συνθησιμένος σε τέτοιες λεπτεργασίες, έφυγε λίγο άνήσυχος και ο Ρενέ τον άκολούθησε. Ήταν γεμάτος χαρά γιατί ήταν σχεδόν βέβαιος πως ο Έγγλέζος θ'έδινε άρνητική άπάντησι. Στο δρόμο συμπόνησαν πως ο Τορρέξ θ'έβλεπε τον Χάρσπουρ ύστερα από τον Χουάνι. Θά του έδινε την χαριστική βολή, εκτελώντας διη. την πατρική διαταγή, να πήρη πίσω

την Κλώντ αν δ άντρας της δέν διέκοπτε τις σχέσεις του με την χήρα. Χωρίστηκε λοιπόν από τον κ. Χουάνι και διευθύνθηκε σ' ένα καφενείο όπου ήξερε πως θα εύρισκε τον Μπλάσκο. Πραγματικώς ο δημοσιογράφος έμπρός σ' ένα ποτήρι πορτό αναπολούσε τον μυστηριώδη διάλογο του Χάρσπουρ με την κ. Κέρν.

—Τελείωσε, φώναζε με μια νευρική χαρά. Αύριο φεύγω με την Κλώντ.

—Είσαι βέβαιος; ρώτησε ήσυχα ο Μπλάσκο.

—Απολύτως, απάντησε ο Ρενέ. Η ώραία Μάργκαρετ κρατάει πολύ σφιχτά τον Έγγλέζο. "Ας είνε εύλογημένη αυτή ή γυναίκα που μου έδωσε την εύκαιρία να αρπάξω την Κλώντ από τον αντίπαλό μου. Σε πέντε λεπτά θα είνε δική μου.

"Έβαλε το χέρι του άπάνω στομπράτσο του ντ' Άλμπ και συνέχισε πνιγμένος από την συγκίνηση, λαχανιασμένος από την ταραχή του.

—Έζησα τέσσερα χρόνια φοικτά, Μπλάσκο. Σου εύχομαι να μη γνωρίσης ποτέ σου τέτοιο μαρτύριο. Οι σοδαροί άνθρωποι γελούν για τα δάκρυα ενός έρωτευμένου. Μά δέν ξε- ρεις τί πόνος είνε, τί βάρος άδάσταχτο...

Σταμάτησε μια στιγμή κι' εξακολούθησε με όλο πυρετό νευ- ρικότητα.

—Ξέρω πως μά πρέπει να την γιατρέψω, ξέρω πως θα είνε δύσκολο. Η Κλώντ περιφρόνησε στην αρχή τόν έρωτά μου αλλά κάποια μέρα... "Ω! Είμαι βέβαιος γι' αυτό — θα συγκινηθώ από την έπιμονή μου, από την λατρεία μου.

"Εσφιγγε τόσο δυνατά το μπράτσο του φίλου του, ώστε τόν πονούσε. Την στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ο κ. Χουάνι.

—Λοιπόν; ρώτησε ο Τορρεξ.

—Ο Χάρσπουρ σάς περιμένει, απάντησε ήσυχα ο φίλος της Κλώντ, χωρίς να δείξη τίποτα.

Ο Ρενέ σηκώθηκε και έφυγε τρέχοντας προς τα γραφεία της "Εταιρίας, ενώ ο Χουάνι έλεγε στον Μπλάσκο:

—Ο Χάρσπουρ μου έκανε κατάπληξη! Δήλωσε πως διακό- πτει τις σχέσεις του με την κ. Κέρν και σ' ένα τέταρτο θα είνε κοντά στην γυναίκα του για να της ζητήσει συγγνώμη.

—Μά είνε φοβερό! φώναξε ο ντ' Άλμπ.

—"Ω! το ξέρω, είπε ο Χουάνι κουνώντας το κεφάλι του.

Κι' όμως μέσα του δέν ένοιωθε τέτοια έκπληξη ο Μπλάσκο. Τό αντίθετο θα του φαινόταν περίεργο. Θυμώταν τις λεπτο- μέρειες της νυχτερινής σκηνης στο δωμάτιο της Μάργκαρετ, τα δάκρυα του Ουίλλιαμ και είχε σχηματίσει άμυδρά την έν- τυπωση πως ένας τέτοιος σύνδεσμος δέν μπορούσε να κρατή- ση πολύ άκονα. Αυτό όμως που δέν είχε παρακολουθήσει ή- ταν ή συνέχεια του δράματος εκείνης της βραδυάς. Ο Χάρ- σπουρ έφυγε από το δωμάτιο της κ. Κέρν και ανέβηκε στο δικό του. Ο Έβραϊός ύπνρέτης του έτρεξε να τόν βοηθήση να γδυθώ.

—Είμαι διστυχισμένος, αναστέναξε ο Ουίλλιαμ.

—Τό ξέρω, απάντησε ο γέρος και πρόσθεσε:

—Τό παιδί είνε εδώ κοντά, στο κολλέγιο της Άντουρα.

—Φόβναι; φώναξε ο Έγγλέζος. Γδύσε με.

Ο Έβραϊός άπάκουσε. "Υστερα από λίγα λεπτά ο Ουίλλιαμ έπανελάβε:

—Δέν πιστεύω στις μαγείες σου.

—Μπορώ να τις επαναλάβω και να σάς κάνω να πιστέψετε.

Έξαλλος ο Χάρσπουρ ώρησε στο γέρο και του έσφιξε τα χέρια τόσο δυνατά, ώστε λίγο έλειψε να του τιά σάση. "Ήσυ- χα ο Έβραϊός άποσπάστηκε και βγήκε έξω με σκυμμένο κε- φάλι και με μια παράξενη λάμψη στα μάτια. Ο Ουίλλιαμ έ- μεινε μόνος.

★

Είχαν περάσει τρείς μέρες από τότε. Ο Τορρεξ και ο Χάρ- σπουρ θρίσκονταν πάλιν αντιμετώποι και ο Ρενέ άγνοούσε αυτό που είχε πη πρό όλίγου στο φίλο του ο Χουάνι.

—Καθώστε, κύριε, είπε ο Έγγλέζος.

Φαινόταν κουρασμένος και γερασμένος σαν να είχαν περά- σει χρόνια από την ήμερα που ο Ρενέ τόν είχε συναντήσει στο προξενείο. Ο έπισκεπτής άρνήθηκε τό κάθισμα που του προσέφεραν.

—Περιστό, κύριε. Έρχομαι να σάς διαβιβάσω τις διατα- γές του θείου μου ντ'ε Ρεμουάν και να σάς άπαγορεύσω να προσβάλλετε την εξαδέλφη μου και να την πάρω πάλι στην Γαλλία.

—Πώς; έκανε έκπληκτος ο Χάρσπουρ. Δέν είδατε τόν κ. Χουάνι;

—Τόν είδα κάτω.

—Λοιπόν; Του τό έδήλωσα. Η σχέσεις μου με την κ. Κέρν διακόπτεται.

Ο Ρενέ χλόμιασε. Ο Χάρσπουρ δέν άντελήφθηκε τίποτα και συνέχισε.

—Η γυναίκα μου είνε στο σπίτι των Χουάνι. Θα πάω άμέ-

σως να της εκφράσω την μεϊάνοιά μου και να της ζητήσω συγγνώμη.

Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του. Ο Ρενέ έκαφνα ξαλί- στηκε και πιάστηκε από ένα κάθισμα για να μη πέση.

—Υποφέρετε, κύριε; ρώτησε εύγενικά ο σύζυγος της Κλώντ.

Έσπρωξε μια πολυθρόνα στον αντίπαλό του που είχε μπή τόσο περήφανος πρό όλίγου στο γραφείο και ξανάπε:

—Σας λυπούμαι, ελικρινά, κύριε. Υποφέρω πολύ κι' έχω και καταλαβαίνω τόν πόνο σας. Χάνουμε κι' οι δυο την γυναί- κα που είχαμε την δυστυχία ν' αγαπήσουμε. Βλέπετε, σάς μι- λώ από την καρδιά μου όπως σε μια μάχη ο ένας πληγωμένος στον άλλο. Θάσρος. Είμαστε κι' οι δυο δυστυχισμένοι, έχω όμως εμένα πη άξιολύπητος, γιατί πρέπει και να ζητήσω συγ- γνώμη. Μη σηκώνεσθε, κύριε. Είστε στο σπίτι σας, έδώ μέσα.

Πήρε μια βαθείά άναπνοή, γιατί είχε λαχανιάσει, και συνέ- χισε:

—Σας εύχομαι να μπορέσετε να ξεχάσετε. Εύχηθήτε μου και έσεις να μπορέσω να κάνω την γυναίκα μου εύτυχισημένη.

Κι' αφήνοντας τόν Τορρεξ βυθισμένο στη λύπη του βγήκε έξω σκυφτός.

Στόν δρόμο του ο Ουίλλιαμ συνάντησε τόν ντ' Άλμπ. Τόν ρώτησε αν ο κ. Χουάνι είχε φύγει για να μεταδώση στην Κλώντ την απάντησή του κι' από τόν τόνο του νέου κατάλαβε πως ήταν έν γνώσει όλης της περιπέτειας. Τόν συμβούλεψε να πάη να κρατήσει συντροφιά στο φίλο του.

—Μήν τόν αφήνεται μόνο, του είπε. Έχασε μια μεγάλη έλ- πίδα.

Ο Χάρσπουρ τό είπε αυτό χωρίς κανένα σαρκασμό. Δέν κρατούσε κομμά μνησικακία για τόν άνθρωπο που ήρθε να του πάρη την γυναίκα του. Τώρα δέν μισούσε στον κόσμο πα- ρά την Μάργκαρετ Κέρν. Αυτός ο δυνατός άντρας που είχε συνηθίσει να βλέπη όλους και όλα να λυγίζουν μπροστά του, είχε έκπληξη από την αντίστασι αυτής της γυναίκας. Η ανά- μνησι της περιφρόνησας και της προκλητικής άδιαφορίας με την όποία είχε γίνει έρωμένη του τόν έκαιγε σαν καυτό σί- δερο.

—Έτσι θα μπορούσε να γίνη και μαϊτρέσσα του Έβραϊού, σκεπτόταν και, ουσιαστικά, σ' αυτόν δόθηκε άφού αυτός την άνάγκασε να ύποκύνη.

Καθώς περπατούσε στο στενά σοκάκια της πόλεως έφερνε στη μνήμη του τό κίτρινο, μακρουλό πρόσωπο του Έβραϊού με τα σκοτεινά μάτια. Κι' έκαφνα γεμάτος μίσος, αυτός ο πο- λιτισμένος τζέντλεμαν, άρχισε να εύχεται να ήταν άληθινά τα μάγια.

—"Ω! Πώς θα τό ήθελα! έλεγε μέσα του. Άφού πιστεύει στη μαγεία θα διατάξω τόν Έβραϊο να ξαναρχίσω τα μυστι- κά του και θα της πω να ζητήσει έλεος από τόν ύπνρέτη μου.

Είχε φτάσει στο σπίτι των Χουάνι. Και χαμογελώντας θλι- βερά σκέφτηκε πόσο άδιάφορη του ήταν ή γυναίκα του άφού δέν είχε άπασχολήσει τη σκέψη του ούτε μια στιγμή.

Τρέλλες μιάς πληγω- μένης καρδιάς

Μ έσα στα γραφεία της "Εταιρίας γαλλικού βάμβακος ο Μπλάσκο πήρε από τό χέρι τόν φίλο του και τόν πήγε στο ξενοδοχείο. Έμειναν εκεί μόνοι επί δυο ήμέρες. Η κ. Κέρν είχε γίνει άθεατη. Ο Ουίλλιαμ και ή Κλώντ ζού- σαν μαζί τώρα. Η έπιστροφή του Χάρσπουρ στην γυναίκα του είχε συντρίψει τόν Ρενέ. Ο ντ' Άλμπ δέν θυμώταν ποτέ να είχε ιδώ τόσο καταβεβλημένο τόν φίλο του, ούτε όταν είχε χάσει άλλοτε την Κλώντ για πρώτη φορά. Είχε μια τέτοια βεβαιότητα πως ήταν πιά δική του ώστε ο κλονισμός από την διάψευσι των ελπίδων του ήταν τρομερός.

Την δεύτερη μέρα ύστερα από την συνάντησι με τόν σύζυγο της εξαδέλφης του, ο Τορρεξ έκαφανίστηκε. Πέρασαν τρείς μέρες χωρίς να δώση σημεία ζωής και ο Μπλάσκο τόν νόμιζε πεθαμένο, όταν κάποιο πρωί παρουσιάστηκε πάλι στο ξενοδο- χείο.

—Όλα είνε έτοιμα, είπε στον φίλο του. Θ' άπαγάω την Κλώντ μεθαύριο. Βρήκα ένα ελληνικό καράβι με πλήρωμα πέν- τε ανθρώπων γερών που θα κάνη εύκολα τό ταξίδι από την Τρίπολι έως την Κύπρο.

—Είσαι τρελλός, είπε ο Μπλάσκο.

—Ναι, τρελλός, μουμούρισε σιγά ο Ρενέ. Τρελλός για μιό γυναίκα. Και ξέρεις τί επικίνδυνο είδος παραφροσύνης είνε αυτό; Η Κλώντ, τυφή καθώς είνε, δέν βλέπει τόν κίνδυνο που διατρέχει με τό να μείνη άπροσάτευτη στα χέρια ενός άπιστου σύζυγου. Θέλω να την προφυλάξω άπ' αυτό τόν κίν- δυνο. Κατάλαβε;

—Κατάλαβα, είπε ο ντ' Άλμπ. Και νομίζεις πως άμα άνε- δάσης στο πλοίο την κ. Χάρσπουρ θα δεχτής τις θερμές της

εύχαριστίες για τις φροντίδες σου; Είσαι τρελλός για δέσιμο και μένε μου.

—Πήρα πιά την άπόφασι, Μπλάσκο, άπήντησε ήρεμα ο Ρε- νέ. Άν χρειαστή θα μείνω καιρό άπάνω στο πλοίο. Και έ- πειτα, μικρέ μου ή θάλασσα δέν είνε μόνο πλατεϊά. Έχει και βάθος...

Άναψε ήσυχα ένα τσιγάρο. Ο ντ' Άλμπ σιωπηλός κύττα- ζε τόν φίλο του και συλλογιζόταν πως αυτά που έλεγε ήταν ικανός να τά κάνει. Ήξερε τις ξαφνικές έκρήξεις θάρρους και θελήσεως που είχε και καταλάβαινε πως τίποτα δέν μπο- ρούσε να τόν σταματήσει. Έβαλε τό χέρι στον ώμο του φίλου του κι' είπε με άποφασιστικότητα:

—Θά είμαι κοντά σου, Ρενέ.

★

Την άλλη ήμερα ή Κλώντ δέχτηκε στο σπίτι των Χουάνι την έπίσκεψι του εξαδέλφου της. Άπό τότε που είχε ξαναγενέ- σει ο άντρας της της φαινόταν πως όλα ήταν χαρούμενα γύ- ρω της. Αυτή ή εξαίσια όμορφιά που μπορούσε να δείχνεται τόσο σκληρή στους άλλους, στα χέρια του Ουίλλιαμ έκμηδενι- ζόταν. Κι' αυτή άκόμη ή ύπερηφάνειά της είχε έκφανισθή. Φανταζόταν πως ο Χάρσπουρ την αγαπούσε άφού είχε ύπακού- σει με τόση σπουδή στο κάλεσμά της.

Η κ. Χουάνι της άνήγγειλε την άφιξι του Τορρεξ και την συμβούλεψε να μη παρατείνη πολύ την συνομιλία.

—Μείνετε, την παρακάλεσε ή κ. Χάρσπουρ και της έξηγήσε πως πριν παντρευτή ο εξαδέλφός της τόν είχε αγαπήσει, κα- θώς φανταζόταν.

—Μά τό ξέρει όλη ή πόλις, είπε πονηρά ή φίλη της Κλώντ. Ποιός δέν καταλαβαίνει, βλέποντας την φρεσγυνομία του κ. Τορρεξ πως ήποφέρει από μια αγιάτρευτη αρρώστεια;

Έλάσαν τη στιγμή άκριβώς που έμπαινε στο σαλόνι ο Ρε- νέ. Δέν είχε καθόλου λυπημένο ύφος. Ντυμένος κομψά, είπε πως έρχόταν να εύχαριστήση τόν κ. Χουάνι που είχε την κα- λωσύνη να τόν βοηθήση να έκπληρώση την άποστολή του που ήτο τόσο λεπτή. Είχε την εύτυχία να ιδώ την εξαδέλφη του εύτυχισημένη και έτοιμαζόνταν τώρα να φύγη. Η κ. Χάρσπουρ γελάστηκε και πίστεψε τα λόγια του. Δέν πέρασε ούτε στιγμή από τού νοού της τό μαρτύριο που μπορούσε να τραβά ή Ρενέ.

—Θά ξαναδώσουμε τό φθινόπωρο, του είπε. Πραγματικά

Ο Έβραϊός ύπνρέτης του Χάρσπουρ, έφερε σε δυο μέρες τό παιδί της Μάργκαρετ

είμαι εύτυχισημένη. Ο Ουίλλιαμ μου άνήκει και χαίρομαι ποδ αυτή την φορά θα χωριστούμε έσύ κι' έχω σαν καλοί φίλοι.

—Σάν καλοί φίλοι, άλήθεια, επανέλαβε ο Τορρεξ και κά- νοντας μια τεράστια προσπάθεια για να διατηρήση τό χαμό- γελό του, συνέχισε.

—Έχω κάτι δουλειές άκόμη να τελειώσω του πατέρα σου και φεύγω μεθαύριο. Θέλεις να κάνωμε αύριο τ' άπόγευμα έ- ναν περίπατο οι δυο μας; Θα πάμε προς την Τζουνέ. Ο Ρενάν λέγει κάπου πως είνε τό ωραιότερο τοπίο του κόσμου.

—Μπορούμε, μάλιστα, είπε ή Κλώντ χαμογελώντας, να έπι- σκεφθούμε και το σπίτι του εκεί κοντά. Σύμφωνοι λοιπόν. Θα κάνωμε αυτόν τόν περίπατο.

Του έδωσε τό χέρι της και ο Ρενέ έφυγε πλημμυρισμένος από μια τρελλή και άγρια χαρά. Χρειάστηκε μεγάλη προσπά- θεια για να κρύψη άπ' την Κλώντ, τήν ώρα που έφυγε, την συγκίνησι που έλαμπε στα μάτια του.

Άπό τό δρόμο έβλεπε την θάλασσα που μέσα στο άχνό φως του δειλινού έμοιαζε σπαρμένη με μενεξέδες. Και σκέφτηκε πως την άλλη μέρα θα ταξίδευε σ' αυτόν τόν μενεξεδένιο δρόμο σφίγγοντας στην άγκαλιά του την γυναίκα που λά- τρευε.

Σχέσεις που ξα- ναρχίζουν

Η Μάργκαρετ δέν είχε ξαναϊδω τόν Ουίλλιαμ από τότε που γύρισε στην γυναίκα του.

«Άντιο, της είχε γράψει ο πρώην φίλος της. Κου- ράστηκα ν' αγαπώ ένα πλάσμα που δέν νοιώθει παρά μίσος για μένα. Φύλαξε αυτά που σου έχω δώσει. Πήγαινε στο Χα- λέρ και έκταφίσου. Να θυμάσαι μόνο πως σου έδωσα πιασ τόν γυιό σου».

Γιατί αυτή ή τελευταία φράσι να κρύβη κάτι σαν άπειλή; Ούτε ο Χάρσπουρ δέν ήξερε καλά-καλά γιατί την έγραψε.

Η κ. Κέρν βρισκόταν σ' ένα φοικτό άδιέξοδο. Τό να μην ύφίσταται βέβαια πια τις ταπεινώσεις και τούς έξευτελισμούς του Χάρσπουρ ήταν ένα κέρδος όχι εύκαταφρόνητο. Είχε ό- μως την έντύπωσι πως ο Άγγλος έβγαине κερδισμένος άπ' αυτήν την ιστορία. Είχε σχεδιάσει να τόν καταστρέψη, να τόν ατιμάση, να προκαλέση τόν θάνατό του. Κάποια φορά μάλι- στα είχε σκεφθή να τόν δολοφονήση, όταν θα μεγάλωνε ο γυιός της και θάφευγε για την Εύρώπη έκασφαλισμένος και δέν θα είχε πιά την άνάγκη της. Τώρα όμως μ' αυτό τό άνέλ- πιστο τέλος, ή πραγματοποίησης των σχεδίων της φαινόταν πολύ άπίθανη. Κι' όμως ή τελευταία άπειλητική φράσι του γράμματος δέν την άφηνε ήσυχη μ' όλη την άνακούφισι που ένοιωθε από τόν χωρισμό τους. Τί να σήμαινε άρά γε; Άπο- φάσισε να πάη να ιδώ τόν γυιό της στο Κολλέγιο της Άντού- ρα που άπέιχε δυο ώρες με τό αυτοκίνητο από τό Μπεύρουτ.

Εκεί ένα τάγμα καλογήρων είχε αναλάβει την μόρφωσι των παιδιών της πόλεως, άνεξαρτήτως φυλής, θρησκείματος και έθνικότητας. Οι μικροί Άραβες και οι Πέρσαι εκπαιδεύον- ταν μαζί με τα Έγγλεζόπουλα, μεταξύ των οποίων βρισκόταν και ο μικρός Κέρν. Ένας από τούς κληρικούς που διδασκαν, ήξερε την ιστορία της κ. Κέρν από τις έκμολογήσεις της ί- διας και χωρίς βέβαια να επιδοκιμάη την διαγωγή της προσ- παθούσε να την παρηγορή και να της δίνη θάρρος. Κάθε φορά που ή δυστυχισημένη μητέρα έρχόταν να ιδώ τό παιδί της προσ- παθούσε να βρή λίγα λόγια που θα την άνακούφιζαν και που θα έδιωχναν τούς άσχημους φόβους της για τα μάγια του Έβραϊού. Έτσι κι' αυτή την φορά την δέχτηκε με τό συνηθι- σμένο άγαθό χαμόγελο και όταν άκουσε πως ο Χάρσπουρ επί- τέλους της απέδιδε την έλευθερία της, φάνηκε πολύ εύχαρι- σμένος.

—Τώρα οι δοκιμασίες σας τελείωσαν, κυρία. Πρέπει όμως να σκεφθήτε να εξαγοράσετε τα σφάλματά σας και να ζητή- σετε την συγχώρεσι του Υψίστου, της είπε.

Η Μάργκαρετ ρώτησε για τόν γυιό της και δοκίμασε την όδυνηρή έκπληξη να τόν βρή πάλι στο νοσοκομείο. Ο κληρι- κός στενοχωρημένος από την κακή αυτή σύμπτωσι που θα προσ- παθούσε να την παρηγορή, έξηγήσε πως ο μικρός είχε αρ- ρωστήσει τό πρωί και πως τού πονούσε τό στήθος. Η κ. Κέρν άπελπισμένη και βέβαιη πως κι' αυτό όφείλετο στην έκδίκησι του Χάρσπουρ παρακάλεσε τόν κληρικό να προσέχη ιδιαίτερα τό παιδί της.

—Μήν κάνετε έτοιμυρία, της είπε ο άγαθός άνθρωπος. Δέν υπάρχει κανείς λόγος ν' άνησυχήτε. Ο μαθητής μου ήποφέ- ρει από ένα περαστικό πόνο. Δέν είνε τίποτα σπουδαίο που να δικαιολογή την ταραχή σας.

Την συνόδευσε έως τό αυτοκίνητο, προσπαθώντας διαρκώς να την καθησυχάση. Άλλ' όταν όμως ή κ. Κέρν βρέθηκε μόνη της άρχισε πάλι να φοβάται. Και τότε άποφάσισε να κάνει έ- να άπελπισμένο τελευταίο διάδημα.

Εκείνο το βράδυ καθόταν στον κήπο

—Πρέπει να την δεχθώ, συμβούλεψε, ή κ. Χουάνι.
—Την χήρα Κέρν; Α! Ποτέ! απάντησε σκληρά ή Κλώντ.

Η Μάργκαρετ έρχόταν από το κολλέγιο της Άντουρας. Μέσα στην απελπισία της είχε σκεφθεί ένα σωρό άπαιθνα μέσα για να σώσει το παιδί της. Πρώτα-πρώτα αποφάσισε να πείσει στα πόδια της κ. Χάρσπουρ και να ζητήσει την βοήθειά της έναντι της σκληρότητας των ανδρών. Θα της φώναζε την αλήθεια, θα της έλεγε με δάκρυα πως δεν υπήρχε ποτέ αντίπαλος της παρά μόνο μια σκιά, μια δυστυχισμένη ύπαρξη. Πώς μπορούσε ή Κλώντ να μη συγκινηθεί; Η Μάργκαρετ κτύπησε το κουδούνι της βίλλας με την βεβαιότητα πως ή Κλώντ θα έπειθε τον άντρα της να απαλλάξει τον γιου της από τα μάγια του γέρου υπηρέτητου. Ένας πορτιέρης όμως της διαβίβασε ότι είχε διαταγή να μη την δεχθεί και ή πόρτα έκλεισε. Καθώς έβγαине από την βίλλα αντίκρυσε τον Έβραίο που καθάλλικνε ένα γαϊδουράκι και πού την κύτταζε με τα φοβερά του μάτια. Η Μάργκαρετ έξανιλημένη από την άσκητη προσπάθεια άρχισε να κλαίη. Έξαφνα άκουσε ένα βήμα πίσω της και γνώρισε το βήμα του Χάρσπουρ. Την πλησίασε και σταμάτησε δίπλα της. Κυττάζονταν χωρίς να μιλούνε, με την ίδια έκφραση πόνου κι οι δύο, στα μάτια. Τέλος ή Μάργκαρετ είπε με μια φωνή που ράγιζε από τα δάκρυα.

Γιατί με βασανίζεις έτσι; Θέλεις να με σκοτώσεις; Τόν κύτταζε με τέτοια έκφραση οδύνης στα σκούρα σμαραγδένια μάτια της, ώστε ο Χάρσπουρ δεν μύρεσε ν' άνθεξη. Και καθώς ή δυστυχισμένη γυναίκα λυγίζοντας κάτω από το βάρος της οδύνης, κλονίστηκε, έτοιμη να σωριαστεί στο δρόμο, την έπιασε στα στιβάρά του μπράτσα και την μετέφερε στο ξενοδοχείο.

Όταν ή Μάργκαρετ ξανάνοιξε τα μάτια της βρισκόταν στο δωμάτιό της και το πρώτο πράγμα που αντίκρυσε ήταν το πρόσωπο του Ουίλλιαμ άνησυχου και ταραγμένου. Δεν είχε καταλάβει πως την μετέφερε στα χέρια του, πως την είχε περιποιηθεί, την είχε συνεφέρει. Σηκώθηκε και τον κύτταζε τρομαγμένη. Μισόγυμνη και αναστατωμένη έμενε ώστόσο άγνη και άμορφη.

Πώς μπορείς να μου κάνης τόσο κακό; του είπε μ' ένα στεναγμό. Δεν είναι άσκητη ίκανοποίησις για σένα που βλέπεις σ' αυτά τα χάλια τη χήρα του ταγματάρχου Κέρν; Ανατράφηκα μέσα σ' αίστηρες άρχές, δεν έπαφα ούτε στιγμή να είμαι πιστή μέσα στην καρδιά μου, στην μνήμη του συζύγου μου. Γιατί να βρεθής εδώ στον δρόμο μου;

—Σ' αγαπώ, φώναξε απελπισμένα ο Χάρσπουρ. Δεν καταλαβαίνεις πόσο σ' αγαπώ; Μη με κατηγορής για αίτιον της δυστυχίας σου, γιατί δεν θέλω παρά την χαρά σου. Ο γιός να μου τόν δώσης; Σου τόν έφερα μέσα από τα βάθη της έρεϊς να τόν σκοτώσης. Κι όλα αυτά γίνονται από την πίστι σου στα μάγια. Αν δεν πιστεύεις, θα είμασταν τόσο εύτυχοι σ' έναντι... Αν πάλι πιστεύεις, από σένα εξαρτάται να μου δώσης την εύτυχία και να άποσπής τον Έβραίο.

Είχε πέσει στα πόδια της κι' άγκάλιασε τις γάμπες της κλαίγοντας. Η Μάργκαρετ κατάλαβε πως έλεγε αλήθεια, πως ήταν ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να την προστατέψη έναντι του μάγου. Τόν κύτταζε με καλωσύνη και του είπα.

—Μα κλαίς, Ουίλλιαμ.

Σήκωσε τα μάτια του στο ύπεροχο πρόσωπό της και την είδε να χαμογελά, πρώτη φορά από τότε που την γνώριζε.

Κατά τις 11 το βράδυ την ίδια μέρα ο Άγγλος δγαίνοντας από το δωμάτιό του νόμισε πως είδε μια σκιά να γλιστρήει έξω από την πόρτα της κ. Κέρν και να φεύγει στο διάδρομο. Έτρεξε σβέλτος και πρόφτασε τόν Έβραίο που έτοιμαζόταν να φύγει.

—Τί έκανες εκεί; τόν ρώτησε άπότομα.
—Παραφύλαγα την κ. Κέρν, είπε ο γέρος.

Ο Χάρσπουρ εξαλλος, χάνοντας για μια στιγμή το βρεττανικό του φλέγμα σήκωσε το χέρι του και τó κατέβασε μ' όρμη στο κεφάλι του υπηρέτη. Ύστερα διευθύνθηκε στο βάθος του διαδρόμου, άνέβηκε μερικά σκαλοπάτια και μπήκε σε μια σοφίτα που έμενε ο Έβραίος. Άνοιξε ένα ντουλάπι που έπαινε μια πλευρά της κάμαρας και βρήκε μέσα τó χαμένο πορτραίτο του παιδιού, μερικά ρούχα του κι' ένα κεφάλι ζώου που είχε άρχισει ν' άποσυντίθεται. Την στιγμή εκείνη φάνηκε στην πόρτα ο γέρος. Έξω φρενών ο Ουίλλιαμ ώρησε άπάνω του, τόν έρριξε άπάνω στο κρεβάτι του και παίρνοντας ένα παληό σκονι που βρισκόταν εκεί τόν έδεσε γερά στα σίδερα. Ύστερα, παίρνοντας από τó ντουλάπι ό,τι άνήκε στον μικρό Κέρν, γύρισε στον Έβραίο και του είπε.

—Πρόσεξε καλά! Δεν πιστεύω τίποτα από τις ήλιθιότητες αυτές. Άν όμως τις συνεχίσεις είσαι χαμένος. Άν ξαναρωστήση το παιδί, θα σε σκοτώσω. Άπό δώ και στο έξής να προσεύχαις γι' αυτό.

Βγήκε έξω χτυπώντας την πόρτα πίσω του, χωρίς να ιδή τó έχθρικό βλέμμα που τó έρριξε ο υπηρέτης του, ο τόσο πιστός έως χθές άκόμα.

«Θέλω τόν θάνατο του συζύγου μου»

Την στιγμή ακριβώς που ο Χάρσπουρ έδειχνε με την γροθιά του στον Έβραίο την καταθλιπτική ύπεροχή της Μ. Βρετανίας, ο Τορρεξ με τόν ντ' Άλμπ κατέστρωσαν στο ξενοδοχείο τους τó σχέδιο της άπαγωγής που θα γινόταν την επομένη και έπεξεργάζονταν και τις τελευταίες άκόμα λεπτομέρειές του. Έτσι πέρασε ή ώρα και θα ήταν μεσάνυχτα σχεδόν, όταν κάποιος χτύπησε στην πόρτα του μικρού σαλονιού. Ο Τορρεξ έτρεξε ν' άνοιξη και είδε τόν Χάρσπουρ.

—Σας ζητώ συγγνώμη για την ενόχλησι, κύριε Τορρεξ, είδα όμως τα παράθυρα φωτισμένα...

Φαινόταν ήρεμος, αλλά μάντευε κανείς τόν ψυχικό του σάλο. Ο Ρενέ νόμισε πως είχε ανακαλύψει τó σχέδιο της άπαγωγής και έτοιμάστηκε για τόν άγώνα.

—Ο φίλος μου ντ' Άλμπ περισυένει; ρώτησε.
—Όχι, αντίθετως, ο κύριος μπορεί να σάς χρησιμεύση για μάρτυς.

—Α! Όστε πρόκειται για μονομαχία;
—Ω! Με παρεξηγήσατε. Μπορεί κανείς να είνε και μάρτυς μιας συνωμίας απλώς.

—Σας άκούω λοιπόν, κύριε.
—Ο Άγγλος κάθισε σε μια πολυθρόνα και άρχισε:

—Θα σάς παρακαλέσω, κύριε, άφού είσθε συγγενής της γυναίκας μου να της δώσετε ένα γράμμα.

—Μα δεν την βλέπετε; είπε έκπληκτος ο Ρενέ;
—Δεν θα την ξαναδώ πιά.

Έτεινε ένα γράμμα άνοιχτό. Για λίγα λεπτά κανείς δεν μιλούσε. Ο Χάρσπουρ διέκοψε την σιωπή.

—Δεν θέλω να σάς δώσω ένα γράμμα που δεν ξέρετε τί περιέχει. Λοιπόν, θα μεταφέρετε μια κακή είδησι στην καλή σας εξαδέλφη. Ελπίζω πως θα βοηθή μερικά μέρα την εύτυχία της έξω από μένα και θα καταλάβη πως ή ζωή έχει πάντοτε δυό όψεις. Όποσδήποτε στο γράμμα μου της καθιστώ γνωστή την άπόφυσί μου να χωριστούμε.

Σταμάτησε μια στιγμή κι' ύστερα συνέχισε:

—Προσάθησα να συνέλθω, αλλά δεν τó κατάρθωσα. Προσέβατο ότι υπό τó κράτος τού πάθους μου, διηύθυνα άσχημα τó συμφέροντα της εταιρίας μέχρι σημείου ώστε να ζητώ μια προθεσμία για να έξοφλήσω τα χρέη μου.

—Τις κλειψίς σας... φώναξε ο Ρενέ.
—Ο Έγγλέζος τόν κύτταζε μ' ένα άχρωμο βλέμμα και άπάντησε:

—Κύριε, αν αγαπήσατε ποτέ, αν αγαπάτε, ξέρετε βέβαια που μπορεί να φέρη αυτό τó αίσθημα. Και τώρα, νομίζω, δεν έχωμε τίποτα άλλο να πούμε.

Χαϊρέτησε τούς δυό φίλους και βγήκε έξω.

Λοιπόν, είπεν ο Μπλάσκο, αντίο Κύπρος. Να σου πώ, δεν είμαι δυσχεστημένος, γιατί αυτό τó ταξίδι δεν μου έλεγε και σπουδαία πράγματα.

—Κι' όμως θα τó κάνωμε.
—Τρελλάθηκες είπε ο ντ' Άλμπ. Για ποιό λόγο;

—Γιατί δεν έχω καμιά πεποίθησι ούτε στον Χάρσπουρ,

ούτε στην Κλώντ. Θα ξεγελάση πάλι τόν εαυτό της με την ελπίδα πως μπορεί να ξαναγυρίση ο άντρας της και δεν θα δεχτή να φύγωμε για την Εύρώπη. Έπειτα σκέφτηκε πως τó γράμμα αυτό μπορεί να είνε κόλπο τού Χάρσπουρ για να δικαιολογήση καμιά όλιγοήμερη άπουσία. Γι' αυτό πάντως θα άπαγάω την Κλώντ αύριο. Θα της δώσω τó γράμμα όταν θα βρισκόμαστε στη θάλασσα και τότε θα της εξηγήσω την πράξι μου. Άν όμως σύ φοβάσαι μπορείς να μ' αφήσης μόνο.

Ο Μπλάσκο σήκωσε τούς ώμους, καληνύχτησε τόν φίλο του και χωρίς άλλη κουβέντα πήγε να κοιμηθεί.

Την άλλη μέρα τó πρωί συνάντησε τόν Χουάνι.

—Τί κάνει ή κ. Χάρσπουρ; ρώτησε. Ξέρω πως από χτες δεν ξαναείδε τόν σύζυγό της.

—Δεν μάς είπε τίποτα ή φίλη μας, είπε διστακτικά ο γέρος. Είνε πολύ ήσυχη και μάς άνήγγειλε πως τ' άπόγευμα έπρόκειται να βγή περίπατο με τόν εξαδέλφό της.

Τό παρατηρητικό βλέμμα τού Μπλάσκο έπεσε άπάνω στην φτωχογονιμία τού γέρου και κατάλαβε πως ο Χουάνι ήξερε περισσότερα πράγματα, αλλά δεν ήθελε να τά άνακοινώση.

Τό αυτοκίνητο έτρεχε προς τó Λατακίε. Στο δολάν καθόταν ο Μπλάσκο, άγνώριστος κάτω από τα μεγάλα μαύρα γυαλιά και τόν κούκο του. Στο πίσω κάθισμα ήταν ή Κλώντ με τόν Ρενέ.

—Εως εδώ πάμε καλά, σκεπτόταν ο δημοσιογράφος. Άλλά να ιδούμε άργότερα.

Κανείς τους δεν μιλούσε και αυτή ή σιωπή έρχινε μια στενοχώρια που άδικα προσπαθούσε να διαλύση ο Ρενέ. Έξαφνα φάνηκε από μακριά ένα σύννεφο σκόνης που πλησίαζε με ίλιγγιώδη ταχύτητα. Ένα αυτοκίνητο πέρασε δίπλα τους και λίγο έλειψε να πέση άπάνω τους. Τά διαπεραστικά μάτια τού Μπλάσκο διέκριναν στο πίσω μέρος τó τραγικά όμορφο πρόσωπο της κ. Κέρν με τó παιδί της και την άύστηρη μορφή τού Χάρσπουρ. Ο Τορρεξ κύτταξε την εξαδέλφη του. Είχε σκημαθεί από τó κάθισμά της και τα μάτια της πετούσαν σπίθες.

—Πολύ άργά, ψιθύρισε.

Έκανε ένα κίνημα τόσο θυμωμένο που ο σάκκος της έπεσε κάτω μ' ένα ξερό κρότο. Ο Ρενέ τόν σήκωσε και είδε μέσα ένα ρεβόλβερ.

—Τρελλάθηκες; είπε κατάπληκτος.

—Κι' εσύ; τού απάντησε περιφρονητικά. Σταμάτησε τόν ύωφέρο σου. Δεν πρόκειται να φύγωμε σήμερα για την Κύπρο. Κεραινός αν έλεπτε δεν θα έξέπλητε

τε περισσότερο τόν νέο.

—Μά... ήξερες τó σχέδιό μου; ψιθύρισε άποκαωμένος.

—Ναί, τó ήξερα μ' όλες του τις λεπτομέρειες. Μου τó είπε ο Χουάνι. Ηξερε όλα τα σχετικά με τις προετοιμασίες σου. Μου έδωσε άκόμα και μερικάς πληροφορίες για τόν άντρα μου και την κ. Κέρν. Σήμερα τó άπόγευμα έπρόκειται να πάνε στο Κολλέγιο της Άντουρας για να πάρουν τόν μικρόν και να φύγουν. Θα πήγαιναν στην Περσία και από κεί στις Ινδίες. Έως ότου να διοργανώσουν την φυγή τους άποφάσισαν να μείνουν στη Δαμασκό. Λογάριασα να τούς προφτάσω κοντά στην Άντούρα και να τόν σκοτώσω μπροστά στα μάτια της. Άλλά καθυστερήσαμε ένα τέταρτο. Και τώρα πάμε πίσω.

Ο Μπλάσκο έξακολούθησε να διευθύνη κάνοντας πως δεν άκούει.

—Ρενέ, ξαναείπε ή Κλώντ. Θα σ' άκολοιθήσω, αλλά με τη θέλησί μου.

Άν με πάρης με την βία θα με χάσης.

Σταμάτησε κι' ύστερα συνέχισε κυτταζόντας τον κατάματα και ζυγίζοντας ένα ένα πιά τα λόγια της:

—Θέλω να δοκιμάσω αν μ' αγαπάς.

—Μίλησε! φώναξε ο δυστυχισμένος Ρενέ με βραχνή φωνή.

—Θέλω να μου ύποσχεθής, πως θα κάνης αυτό που θέλω... Θέλω τόν θάνατο τού συζύγου μου.

★

Ο Ρενέ Τορρεξ άπό την στιγμή εκείνη δεν βρήκε ήσυχία. Διαρκώς γύριζε στο νού του ή ιδέα τού να σκοτώσση τόν αντίπαλό του. Δεν σκεπτό-

ταν βέβαια να δολοφονήση, αλλά προσπαθούσε να βοηθή τó μέσον της μονομαχίας.

Τό βράδυ οι δύο φίλοι δειπνήσαν σ' ένα καζίνο. Ο Μπλάσκο δεν ήξερε τίποτα από την συμφωνία που είχε κάνει ο φίλος του με την Κλώντ, γι' αυτό δεν ύποψιάστηκε τίποτα όταν είπε έξαφνα ο Τορρεξ.

—Ξέρεις, αύριο φεύγουμε για την Δαμασκό.

Δέχτηκε να συνοδέψη τόν φίλο του χωρίς να δώση καμιά ιδιαίτερη σημασία σ' αυτό τó ταξίδι. Φαντάστηκε πως θα ήταν για καμιά δουλειά τού πατέρα του.

Ο Ρενέ όμως είχε πάρει λεπτομερείς πληροφορίες για την διαμονή τού Χάρσπουρ κι' έτσι εύκολα προσανατολίστηκε την άλλη μέρα όταν έφτασαν στην όμορφη άνθισμένη πόλι.

Τό ξενοδοχείο τους ήταν μέτριο, περισσότερο άνατολίτικο παρά εύρωπαϊκό. Τό ίδιο βράδυ ύστερα από ένα γεύμα βαρύ, ο Ρενέ πρότεινε στον φίλο του.

—Δεν βγαίνωμε λίγο έξω;

Επίτηδες τόν παρέσυρε μέσα από τα στενά σοκάκια της πόλεως προς τó μέρος που έμενε ο Χάρσπουρ με την κ. Κέρν.

Ήταν ένα σωστό παλατάκι που άνήκε σ' ένα Άραβα φίλο τού Άγγλου που έλειπε σε ταξίδι και τó παραχώρησε εύχαρίστως στο φίλο του. Οι δυό νέοι πλησίαζαν στο δρόμο που βρισκόταν τó σπίτι, όταν είδαν κοντά τους ένα άνθρωπο να τρέχη σκυμμένος κρατώντας στα χέρια του ένα πακέτο που έμοιαζε σ' ζώο, γιατί κινιόταν και σαπαράριζε σαν να είχε σπασμούς.

—Μπα! είπε έξαφνα ο Μπλάσκο. Αυτός είνε ο Έβραίος τού Χάρσπουρ.

Εκείνο το βράδυ ο Άγγλος και ή Μάργκαρετ καθόνταν στον κήπο τού μικρού παλατιού που είχε θέσει στη διάθεσί τους ο Άραβας και κύταζαν σιωπηλοί τó παιχνίδια του νερού στο συντριβάνι. Πέρασε κάμποση ώρα έτσι, όταν έ-

ξαφνα ή κ. Κέρν είπε:

—Κάνει ψύχρα εδώ πέρα. Άς πάμε μέσα καλύτερα.

Άμέσως ο Ουίλλιαμ σηκώθηκε να πάη να της φέρη μια εσάρτα. Η Μάργκαρετ έμεινε μόνη της, θυσιωμένη στη λύπη της, άκούοντας τó μονότονο τραγούδι τού νερού.

Η ώρα όμως περνούσε και ο Ουίλλιαμ δεν φαινόταν. Τέλος κάποις στιγμή παρουσιάστηκε στην σκάλα. Τα χέρια του ήταν άδεια και τó πρόσωπό του ταραγμένο. Την στιγμή που άνοιγε τó στόμα του να μιλήση, ή Μάργκαρετ άκουσε τόν δρόμο τή φωνή τού γιου της και άμέσως φάνηκαν στην έξωπορτα δυό άνθρωποι.

Σαν λείαινα ή μητέρα πετάχτηκε από τη θέσι της κι' έτρεξε στο παιδί της και τ' άγκάλιασε σφιχτά με τα δυό της χέρια.

—Μη φοβάστε τίποτα, κυρία, της είπε ο ντ' Άλμπ. Δεν έπαθε τίποτα ο μικρός.

—Δόξα να έχη ο Θεός, είπε με την κομμένη από την συγκίνηση φωνή ο Χάρσπουρ. Είχα άνεβή άπάνω και κα- θώς περνούσα από τó δωμάτιο που κοιμώταν ο μικρός είδα πως δεν ήταν στο κρεβάτι του. Δεν ήξερα τί να ύποθέσω. Χάρις σε σάς, κύριοι, ή μητέρα του είνε ζωντανή τώρα, γιατί άσφαλώς ένα παρόμοιο χτύπημα θα την σκότωνε.

—Άπό πού έρχεσαι, Τζωρτζ; ρώτησε τó παιδί της τρέμοντας δλόκληρη ή κ. Κέρν.

—Ο Έβραίος με άρπαξε, είπε ο μικρός μέσα από τα δάκρυά του.

—Ο Μπλάσκο ντ' Άλμπ εξήγησε:

—Είδαμε στο δρόμο έναν άνθρωπο που έτρεχε, κρατώντας ένα πακέτο που μάς φάνηκε ύποπτο. Τόν παρακολούθησαμε και όταν τόν φτάσαμε είδαμε πως τó φορτίο του ήταν ζωντανό. Στο θυμό του επάνω κατάλαβε πως είχε άνακαλωθεί. Θέλησε να χτυπήση τó παιδί με μαχαίρι, εύτυχώς όμως προφτάσαμε να τόν έμποδίσουμε.

—Ο άτυχός! είπε ο Χάρσπουρ, σφίγγοντας τα δόντια του. Άύριο θα τόν σκοτώσω.

—Δεν θα κάνετε αυτόν τó κόπο. Όταν τού πήραμε τó παιδί, μέσα στην καρδιά του, δεν είδε ένα αυτοκίνητο που έρχόταν και καθώς ώρησε να μάς κινήση, έπεσε άπάνω του και σκοτώθηκε.

«Η κ. Κέρν που κρατούσε σφιχτά το γυνό της, ρώτησε ξαφνα με ζωηρότητα.

—Τόν είδατε πεθαμένο;

—Μάλιστα, κυρία, είπε ο δημοσιογράφος.

«Η Ίρλανδη σηκώθηκε, χαϊρέτησε με μια κλίση τους δύο νέους που της είχαν σώσει τον γυνό της και της χάρισαν την ελευθερία της και ανέβηκε άργα την σκάλα.

«Όταν εξαφανίστηκε ο Τορρέξ που θυμήθηκε τον σκοπό για τον οποίο είχε έρθει, είπε στον Χάρσπουρ.

—Η εξαδέλφη μου με εξουσιοδότησε να υπερασπίσω την τιμή της και νομίζω πως είναι ώρα να κανονίσουμε τους λογαριασμούς μας.

—Οι μονομαχίες είναι πολύ κουτό πράγμα, είπε ο Χάρσπουρ. Θά έρθω έν τούτους αύριο στο ξενοδοχείο σας να τα πούμε.

Βιαζόταν να συναντήσει την Μάργκαρετ, γιατί ο θάνατος του Έβραίου φαινόταν να την απήλλαξε από ένα τρομερό εφιάλτη. Τώρα πια δεν θα τον είχε ανάγκη. Χωρίς ν' ασχοληθή περισσότερο με τους δύο φίλους ώρμησε στη σκάλα διασπαστικός.

«Είσαι ένας δειλός...»

Τήν άλλη μέρα μάταια περίμενε ο Ρενέ τον Χάρσπουρ ξως τις δώδεκα το μεσημέρι. Τέλος μ'ι άντέχοντας άλλο πήρε τον ντ' Άλμπ και πήγαν στο σπίτι που έμενε ο Έγγλέζος. Φαινόταν κλειστό, τελείως άκατοίκητο. Τράβηξαν πολλή ώρα το σχοινί μ'ι κανείς δεν φάνηκε να τους ανοίξει. Τέλος ο Ρενέ χάνοντας την υπομονή του άρχισε να χτυπά με τα πόδια όταν άκουσαν πίσω τους μια φωνή.

—Μην κάνετε έτσι, κύριοι, δεν είναι κανείς μέσα.

«Ήταν ο Χάρσπουρ. Έβγαλε ένα κλειδί από την τσέπη του και άνοιξε την πόρτα. Ανέβασε τους επισκέπτες του στο σαλόνι και ανάβοντας ήσυχα ένα τσιγάρο κάθισε σε μια πολυθρόνα και περίμενε τον Ρενέ να μιλήσει.

—Κύριε, άρχισε ο Τορρέξ, πρέπει να διαστούμε λίγο γιατί μπορεί να έρθη ή κ. Κέρν από στιγμή σε στιγμή.

«Ο Χάρσπουρ του έριξε ένα βλέμμα γεμάτο θλίψη και είπε μ'ι ένα πονεμένο χαμόγελο.

—Η κ. Κέρν δεν πρόκειται να ξανάρθη. Έφυγε με το παιδί της την νύχτα. Ο τόνος του ήταν τόσο συγκινητικός, ώστε ο ντ' Άλμπ τον λυπήθηκε κατάκαρδα. Ο Ρενέ όμως που άνυπομονούσε να χτυπηθή μαζί του, να κερδίση ότο τ'ι δυνατόν νωρίτερα το βραδείο, είπε στον Έγγλέζο με σφυριχτή φωνή, γεμάτη μίσος.

—Κάποτε μου κλέψατε την γυναίκα που αγαπούσα. Θά σ'ας συγχωρούσα ίσως αν την κάνατε ευτυχισμένη, αλλά μου την πήρατε μόνο και μόνο για να την πληγώσετε, να την απατήσετε με μια τυχοδιώκτρια. Είναι καιρός να πληρώσετε. Σ'ας δίνω τρία λεπτά για ν' άμυνθήτε.

—Ν' άμυνθώ; Μά σ'ας είπα, κύριε, πως περιφρονώ τις μονομαχίες.

—Α! Φοβάστε λοιπόν; φώναξε έξαλλος ο Ρενέ.

—Φοβάμαι;

«Ένα χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του Έγγλέζου και ξαφνικά άστραψε στα χέρια του το ρεβόλβερ που τράβηξε από την τσέπη του.

—Επ'ι τέλους! είπε ο Ρενέ κάνοντας το ίδιο.

—Σ'ας παρακαλώ να πείτε στη γυναίκα μου να με συγχωρήση είπε ο Χάρσπουρ. Ήσαν τα τελευταία του λόγια...

—Δέν τον σκότωσα. Αυτόκτόνησε μπροστά στα μάτια μες, πριν προλάβω να τον έμποδίσω, διη γ'ωταν ο Τορρέξ, την άλλη μέρα της συναντήσεώς του με τον Χάρσπουρ στην Κλώντ. Κάθονταν στο σαλόνι της βίλλας του Χουάνι και από το παράθυρο φαινόταν η ζαφειρένια θάλασσα, άπέραντο άτλάζι κεντημένο που και που από άσπρες βαρκούλες.

—Συνέχισε! πρόσταξε απότομα η Κλώντ.

Πειθήνιος ο Ρενέ της είπε όλες τις λεπτομέρειες. Πώς ο Ουίλλιαμ είχε πεθάνει παλληκαρίσια, πως η Μάργκαρετ γύρισε από το προξενείο όπου είχε καταφύγει και τον έκλαψε σαν χήρα του. Η Κλώντ είχε χλωμάσει. Κάτω από τα χρυσάφνια της μαλλιά το δέρμα της φαινόταν σαν μεταξωτό.

—Δειλέ! Δειλέ! ψιθύρισε τέλος με άσυνκράτητη λύσσα. Τ'ον άφησες να πεθάνη! Τ'ον άφησες να σκοτωθ'ι για να ίκα'ι νοποιήσης το μίσος σου!

—Το δικό σου, Κλώντ! φώναξε ο δυστυχισμένος νέος σ'ι ένα λυγμό.

—Ήξερες καλά πως αγαπούσα τον Ουίλλιαμ, άφ'ου σ'ε άφησα για κατήρι του. Είσαι ένας δειλός. Φύγε, δεν θέλω να σ'ε ξαναϊδ'ω. Να μη θρεθ'ες πια στο δρόμο μου...

Βγήκε έξω από το σαλόνι πνιγμένη στον πόνο, λυγίζοντας κάτω από το άβάσταχτο βάρος της οδύνης της. Ο άμοιρος Ρενέ έμεινε καρφωμένος στην ίδια θέση κυττάζοντας την πόρτα απ' όπου είχε βγ'η.

—Εξ'ω κ'ι' ύστερα άρχισε να γελάη σιγά-σιγά, παράφωνα, γιατί τα δάκρυα δεν έφταναν πια.

ΤΕΛΟΣ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Άγγειοπλαστική

ΤΑ ΦΑΓΙΑΝΣ

Τα φαγεντιανά άγγεια ή γνωστότε-ρα με το όνομα φαγιάνς άνωμάσθησαν έτσι από την Ιταλική πόλι Φαϊέντας, όπου στην άρχή κατεσκευάσθησαν.

Τα φαγιάνς κατασκευάζονται από πλαστική άγγιλλο άνάμικτη με άνθρακικό άσβεστιο, δέειδιο σιδήρου και μ'ι μ'ι πούσθητα χαλκ'ι.

Μετά την κατασκευή τους τα άγγεια μεταφέρονται σε ειδικό φούρνο, όπου ψήνονται μέχρις έρυθρώσεως.

Πολλές φορές τα φαγεντιανά άγγεια φέρουν διάφορες χρωματιστές παραστάσεις. Οι παραστάσεις αυτές τυπώνονται έπάνω στο έρυθροπυρωμένο άγγείο ως εξής:

Έπάνω σε μια χαλκ'ινη πλάκα χαράζεται το σχέδιο, που πρόκειται να αναπαρασταθ'ι και απ' αυτή την πλάκα έσθλκ'ινεται σε λεπτό διάφανες χαρτί, που έχει ραντισθ'ι με σκόνη γυαλιού με λινέλαιο και δέειδιο κοβάλτιου.

Αυτό το χαρτί πιέζεται καλά έπάνω στο πυρωμένο άγγείο κι' έπειτα θω-χάρτι μαλακώνει και φεύγει, ενώ το άγγείο έχει ήδη άποτυπωθ'ι. Μετά ξανατυπώνεται πάλι το άγγείο για να φανθ'ι καλλίτερος και στερεωθ'ιν οι διάφορες παραστάσεις, που τυπώθη-

καν με τον τρόπο, που αναφέραμε πα-ρα πάνω.

Αρχαιολογία

ΟΙ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ

Πυραμίδες ονομάζονται οι βασιλικοί τάφοι των Αιγυπτίων, οι όποιοι ήρ-χαν να κατασκευάζονται άπο της 5ης δυναστείας. Ονομαστότεροι των πυραμίδων τούτων είναι οι κατασκευασθέντες επί του Χέοπος και των διαδόχων του Χέφρηνος και Μυκερίνου, οι όποιοι άνευρίσκονται νοτιοδυτικώς της πόλεως Καΐρου. Η μεγαλύτερη έχει ύψος 138 μέτρων και έθεωρείτο ως έν των επτά θαυμάτων του κόσμου.

Χημεία

Η ΑΛΧΗΜΕΙΑ

Η αλχημεία ώνωμάζετο ή χημεία άπο του μεσαίωνα μέχρι του 17ου αιώνα, ή όποια ισχυέται, σχεδ' άποκλει-στικώς, εις την μεταβολή των άζη-δρασγύρου, κ. ά. — εις ευγενή και κυ-ρίως εις χρυσόν.

Ο διά μυστηριωδών μεθόδων παρασκευαζόμενος χρυσός είχε έπίσης την δύναμιν, καθώς διέτεινον οι αλχημιστάι, να γιαιτρεύη όλες τις αρρώ-στειες, να ξαναγενώνη τον άνθρωπο και

να παρατείνη και τη ζωή ακόμα. Η αλχημεία είδε το φ'ος εις την αρχαίαν Αίγυπτον, ο αυτοκράτωρ όμως Διο-κλητιανός διέταξε να καούν όλα τα σχετικά με αυτήν βιβλία.

Κατά τον 4ον αιώνα μ. Χ. ήσυχλήθη εις την αλχημείαν και ή Άλεξανδρινή Σχολή. Κάποιος δέ άγνωστος συνέ-γραψε και σχετικό σύγγραμμα με το όνομα του παλαιού φιλοσόφου Δημο-κρίτου.

Εκ των Έλλήνων παρέλαβον την αλχημείαν οι Άραβες κι' απ' αυτούς οι Έυρωπαίοι, κατά τον 11ον αιώνα.

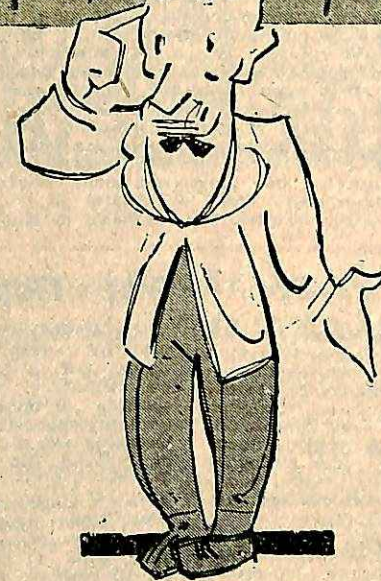
Εκτοτε, άνεφάνησαν αρκετοί, κα-τά τάς διαφόρους εποχές και κράτη, δάσχημοι τυχοδιώκται και τσαρλατ'ανοι οι όποιοι πολλές φορές έξήσκησαν μεγαλήν έπιρροήν και εις τους έσπευμέ-νους, όπως επί του βασιλείως Έρρίκου του 6ου της Άγγλιας, δτε έπλημμύρι-σαν τον κόσμο από κίβληλα χρυσά νο-μίσματα.

Ναυτιλία

Η ΠΥΞΙΣ

Πρώτοι οι Κινέζοι απέπλευσαν κα-τά τον 2' αιώνα μ. Χ. τη βοθηία πυ-ξίδος μακράν των άκτών, και μετά οι Άράβες, οι όποιοι διέδωσαν την χρή-σιν της πυξίδος εις τους Έυρωπαίους κατά τον 11ον αιώνα.

Αιώνία η μνήμη της... μνήμης του!

«Ο κ. Ευθύβουλος Βλήτας, άφ'ου με-τά το δυστύχημα, που του συνέβη, δεν έθυμώταν τίποτε άπό το παρελθόν του, ούτε ποιός ήταν, ούτε πως τον έλεγαν, ούτε αν είχε συγγενείς και φίλους, ά-πεφάσισε να δημιουργήση καινούργια ζωή. Μάλιστα τώρα είχε λόγους να ει-νε ευτυχής. Ήταν έρωτευμένος.

Τρελλά έρωτευμένος!... Ρωτάτε με ποιάν; Μά, με την... γυναίκα του. Την πήρε την περασμένη έβδομάδα τυχαί-ως στο τηλέφωνο, χωρίς να ξέρη, ότι παίρνει το τηλέφωνο του σπιτιού του και άρχισε μαζί της τρυφεράν συνου-λίαν. Της είπε, ότι λέγεται Κοκός Βλι-πικάτος, διότι, όπως είπαμε, δεν θυμώ-τανε το όνομά του.

Εκτοτε την ξαναπήρε στο τηλέφωνο πολλές φορές και μεταξύ των δύο συ-ζύγων είχε άναπτυχθ'ι... ζωηρός έρως. Τί άπίστευτον! Σήμερα ο κ. Ευθύβου-λος εύρίσκει στος ρωμαντισμούς του. Και έσπευσε να τηλεφωνήση εις την καλήν του, δηλαδή στην σύζυ-γόν του.

—Εμπρός! Η κυρία Βλήτα

έκει;

—Μάλιστα. Ποιός τηλεφωνεί;

—Κοκός Βλιπικάτος.

—Καλημέρα σας, κύριε Κοκό. Πώς είσθε;

—Θαυμάσια, κυρία μου. Σ'ας σκέπτο-μαι κάθε ώρα και κάθε στιγμή. Με το όνομά σας ζυπνώ, με το όνομά σας κοιμάμαι, τρώω, ξυρίζομαι και τα λοι-πά. Είσαθε ο προστάτης άγγελός μου, ή μόσας μου, το ίνδαλμά μου. Πρέπει σήμερα να συναντηθ'ω με πάση θυσία και να γνωρισθ'ω και προσωπικώς.

—Και εγώ το έπιθυμώ αυτό, κύριε Κοκό! Άλλά για σκεφθ'ητε, έχω σύζυ-γον.

—Ποιόν; Αυτ'ον τον γελοϊόν Ευθύ-βουλον Βλήταν, για τόν όποιον μου έ-χετε μιλήσει; Την ρώτησε ο... κ. Ευ-θύβουλος Βλήτας. Άφήστε τον αυτ'ον. Ό,τι και αν πάθ'η, του αξίζει...

Η κυρία Βλήτα έγέλασε άπό τηλε-φώνου. Και άπήντησε:

—Εστω. Θά σ'ας περιμένω μετά μια ώρα στο Ταχυδρομείον. Θά φορώ ένα μπλέ - σιέλ φόρεμα, για να με γνωρί-σετε.

—Κι'εγώ θά έχω ένα γαρύφαλλο στο πέτο, είπεν ο κ. Βλήτας.

★

«Ο κ. Ευθύβουλος Βλήτας ηηδούσε άπό την χαρά του. Σε λίγο θά έβλεπε την γυναίκα τ'ον άνέιρ'αν του, οηλαυή την... γυναίκα του. Τί τραγικόν! Μή γνωρίζουν όμως την σκληράν πραγμα-τικότητα, που τ'ον άνέμενεν, άρχισε να υπερηφανεύεται με την ιδέαν ότι θά ά-πατοούσε... έναν σύζυγον.

Φουκαρά Ευθύβουλε Βλήτα, ποία συμφορά σε περιμένει! Έσκέφθη ο... κ. Ευθύβουλος Βλήτας.

Και έξεκίνησε κατακτητικός, αγέρω-χος διά να κάμη άπιστίαν εις τόν... έ-αυτ'ον του.

Πήγε λίγο ένωρίς στο ραντεβού. Άλλά ο κ. Ευθύβουλος δεν θυμώταν, φάνη μια κυρία με μπλέ - σιέλ φόρεμα.

—Αυτή είναι, είπε μέσα του ο κ. Ευ-θύβουλος Βλήτας.

Ήταν πράγματι ή κυρία Βλήτα. Άλλά ο κ. Ευθύβουλος δεν έθυμώταν

Ραντεβού με τη γυναίκα του!

«Τι είναι σύζυγός του. Ήταν σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά.

—Πόσο άρπία είναι! έσκέφθη.

Πρώτη φορά, εις την ιστορίαν της ανθρωπότητας, σύζυγος εύρισκε... θελ-κτικήν την σύζυγόν του! Την έπλησία-σε με συγκίνησιν και της άπηθύνη τον λόγον:

—Μαντάμ, ήλθατε; Πόσο είμαι ευ-τυχής!

Η κυρία Βλήτα έστράφη και είδε.. τόν σύζυγόν της. Άφησε μίαν κραυ-γήν και παρ' όλίγον να πέση λιπόθυμη.

—Συμφορά μου!

—Τι έχετε, κυρία μου; Της είπε με στοργήν κ. Ευθύβουλος. Τι σ'ας συμ-βαίνει;

—Αχ, τί έπαθα! άναστενάξε ή κυ-ρία Βλήτα.

—Πήτε μου, λοιπόν; Τι έχετε;

—Αχ, να και το γαρύφαλλο στο πέτο!... έτραυλίσε ή σύζυγός του. Άχ, αυτός είναι! Αυτός!...

—Ναι, εγώ είμαι, άπήντησε ο κ. Ευ-θύβουλος. Εγώ, ο Κοκός σου, ο Βλι-πικάτος σου.

—Σ'ωπα κακόβρε! Τ'ώκαμες να με δοκιμάσης... άνέκραξε ή σύζυγος.

—Μωρέ τούτη είναι για δέσιμο, έσκέ-φθη ο κ. Ευθύβουλος. Τι να την δοκι-μάσω; Τι λέει;

—Συχώρησέ με, άρχισε να τ'ου λέγη ή κυρία Βλήτα. Συχώρησέ με. Δεν το ξανακάνω.

—Μά γιατί να σε συχωρέσω; Δεν καταλαβαίνω, άπήντησε κατ'απληκτος ο κ. Βλήτας.

—Αχ, γιατί μου τ'ώκαμες αυτό! Γιατί;

—Ποιό βρε παιδάκι μου; Τι σοφ έ-καμα ο φουκαράς;

—Αχ, μη τραβάς πια την κωμωδία!

—Ποιά κωμωδία, κυρία μου; Αυτό είναι τραγωδία, δεν είναι κωμωδία.

—Επρεπε να μου π'ης ποιός είσαι.

—Μά σ'ας είπα, κυρία μου, Κοκός Βλιπικάτος.

—Αχ, τον έλεονό! Ένει ακόμη το κουράγιο, να με τυραννή.

—Μά γιατί με θρίζετε, κυρία μου;

Τι σ'ας έκαμα; Εγώ πρώτη φορά σ'ας έλέπω.

—Σ'ωπα!

—Σ'ας όρκίζομαι, κυρία μου, ότι λέ-γομαι Κοκός Βλιπικάτος.

Η κυρία Βλήτα άρχισε αυτή τώρα να εκπλήσσεται με την τακτικήν του άνδρός της.

—Μου τό όρκίζεσαι, τ'ου είπε, ότι λέ-γεσαι Βλιπικάτος;

—Βεβαίως, άπήντησε ο κ. Ευθύβου-λος.

—Εμένα δεν με ξέρεις;

—Όχι, άπήντησε με ύφος άπολύτου ειλικρινείας ο κ. Βλήτας. Δεν είχα πο-τέ την τιμήν να σ'ας γνωρίσω.

—Πάει, τρελλάθηκε, άνέκραξε ή κ. Βλήτα.

—Ποιός τρελλάθηκε, κυρία μου;

—Εσύ! Είσαι τρελλός!...

—Μά τί λέτε;

—Αχ, εξακολουθεί να μου μιλά... στον πληθυντικό! Τόν έκτύπησε κατα-κέφαλα...

—Δέν σ'ας καταλαβαίνω, κυ-ρία μου.

—Πού να με καταλάβης, δυ-στυχισμένη;... Πάει, είναι για δέσιμο.

«Ο κ. Ευθύβουλος τ'α έχρειάσθη. Έ-χει γούστο, έσκέφθη, ή τρελλή να με θγάλη τρελλό. Και έκρινε σκοπιμώτε-ρον να το στρίψη με τρόπο. Άλλ' ή γυναίκα του έβαλε τις φωνές.

—Μην τόν αφήνεται, να φύγη. Πιάστε τον! Είναι τρελλός...

Κόσμος άρχισε να συγκεντρώνεται.

—Πιάστε τον, ξαναείπε ή κυρία Βλή-τα, δείχνοντας τόν σύζυγόν της. Έτρελ-λάθη...

«Ο καυμένος ο κ. Ευθύβουλος έγινε αλλόφρων. Δεν ήξερε τί να κάμη.

—Κυττάξτε τον. Τό μάτι του γυαλί-ζει. Τόν έπιασε ή τρέλλα...

Μερικοί έπήγαν να τόν πιάσουν.

«Άλλ' ο κ. Ευθύβουλος έτοιμάσθηκε ν' άμυνθ'η.

—Προσέξτε, φώναξε ή γυναίκα του. Είναι επικίνδυνος... Σιγά - σιγά, να τόν καλοπιάσουμε...

Εκείνη την στιγμή έφάνη έρχόμενος ένας αστυφύλας. Μόλις τόν είδε ο κ. Ευθύβουλος τ'ο έβαλε στα πόδια. Κό-σμος πολός, μ'ι επί κεφαλής τόν αστυ-φύλακα, άρχισε να τόν καταδιώκει.

—Πιάστε τον! Έτρελλάθηκε...

Αναστατώνηκαν οι δρόμοι. Φωνές ήκούοντο από παντού.

«Ο τρελλός, ο τρελλός!

—Φύγετε, ο τρελλός.

—Προσέξτε, θά σ'ας κτυπήση.

—Ο τρελλός, ο τρελλός!...

...Και έτρεχε έξαλλος ο κ. Βλήτας, κινδυνεύων... πραγματικώς να τρελλω-θ'η, έτρεχε άσθμαίνων, κ'αθιδρών, έλει-νος και άξιολύπητος, έτρεχε, έτρεχε... κι' ακόμη τρέχει.

ΑΣΗΜΟΣ

Βρεταννικό πνεύμα

«Η πρώτη κυρία: Πρό μιας έ-βδομάδος ήμουν τρελλή για τόν Ουίλ-λιαμ... Σήμερα δεν θέλω ούτε να τόν άντικρύσω...

«Η δεύτερη κυρία: Είναι φοβε-ρό... Πώς αλλάζουν οι άνδρες!...

Πορτραίτα ζωων

Η μέλισσα

Το εύλογημένο και πλουτοπαράγον αυτό έντομο δεν είναι αναγκη να σάς το περιγράψω, γιατί όλοι το γνωρίζετε πολύ καλά και γι' αυτό σ' αυτή τη στήλη θα σάς απασχολήσω λίγο με τα ήθη και έθιμά.

Οι μέλισσες, όπως και πολλά άλλα έντομα, ζουν κατ' αποικίες και τις περισσότερες φορές παρουσιάζουν τέτοια οργάνωση, τάξη και πειθαρχία, που θα την ζηλεύαν ακόμη και οι κοινωνίες των ανθρώπων.

Κάθε αποικία ή μέλισσα αποτελείται από τρία είδη μελισσών: τους κηφήνες (κ. άρσους), τις εργάτιδες (κ. μύγες) και την βασίλισσα (κ. βασίλισσα). Οι εργάτιδες είναι θηλυκά μέλισσες, μά δεν μπορούν να γεννήσουν λόγω ατελείας του οργανισμού τους.

Και τώρα θα σάς παρουσιάσω έναν έναν τους κατοίκους του μελισσιού.

Η βασίλισσα είναι η διευθύνουσα αρχή του ρυθμίζει τα πάντα και η πηγή της ζωής, άρα κυριότερος σκοπός της βασίλισσας είναι να αυξήσει τους κατοίκους της επικράτειας της.

Ο αριθμός των αυγών που γεννά μία καλή βασίλισσα είναι ίλιγ-γιώδες, γιατί συνεχώς επί τρις μήνες γεννά 4.000 αυγά την ημέρα.

Όλοι οι κάτοικοι του μελισσιού υποκούνται και σεβούνται την βασίλισσα κι' αυτό γίνεται γιατί το μελισσιό που δεν έχει βασίλισσα σκορπίζεται και χάνεται. Όταν δε τύχη και την χάσουν όλες οι άλλες μέλισσες πετούν ανήσυχες παντού θάγοντας χαρακτηριστικές ανήσυχες φωνές που μοιάζουν με μοιρολόγια. "Αν κατά τύχη θρεθούν δύο βασίλισσες στο ίδιο μελισσιό τότε αρχίζει μία φοβερή πάλη, κατά την οποία οι δύο βασίλισσες πιάνονται πόδια με πόδια και στήθος με στήθος και προσπαθεί η μία να νικήσει με το φαρμακρό κεντρί της την άλλη. Όποια επικρατήσει γίνεται η βασίλισσα και η άλλη πεθαίνει στην κυψέλη, ενώ όλοι οι υπόλοιποι της τής περικυκλώνουν φτερουγίζοντας γύρω της για να δείξουν τη χαρά τους.

Η παρθένη-βασίλισσα όταν πρόκειται να κάνει τους γάμους της πετά έξω απ' την κυψέλη ενώ την παρακολουθούν πολλοί κηφήνες. Η βασίλισσα πετά όσο μπορεί ψηλότερα και με διαφόρους ελιγμούς, ώστε να διαλέξει για άντρα της τον πιο γερό κηφήνα, που άμα την γονιμοποιήσει πεθαίνει άμέσως από την κορούρα. Τότε η γονιμοποιημένη βασίλισσα πετάει και αναρჩάται στην κυψέλη και δεν θγάνει πια από μέσα παρά όταν πρόκειται να σχηματίσει νέο μελισσιό, δηλαδή να αλλάξει κυψέλη.

Οι άλλοι κάτοικοι της κυψέλης αποτελούνται από εργάτιδες, που φροντίζουν διαρκώς για τις πολλές δουλειές που έχει η κυψέλη και γι' αυτό από τους πολλούς κόπους δεν ζουν περισσότερο από 2-3 μήνες.

Ειδικές εργάτιδες φροντίζουν για την καθαριότητα της κυψέλης, άλλες για την κατασκευή των κηρυθρών κι' άλλες τριφυλίζουν ύψηλη την ημέρα μακριά απ' την κυψέλη για να ρουφήξουν το μέλι απ' τα διάφορα λουλούδια και να το μετακομίσουν στην αποικία τους.

Όταν για ένα διορισμένο λόγο μία εργάτις δεν μπορεί πια να δουλέψει, τότε σκοτώνεται απ' τις άλλες.

Οι κηφήνες τον μόνο προορισμό που έχουν είναι να γονιμοποιούν τη βασίλισσα. Μένουν διαρκώς κλεισμένοι μέσα στην κυψέλη και τρέφονται με μέλι.

Τα ζώα, μικρά ή άσχημα, μικρά ή μεγάλα, επίγεια, υδρόβια ή αερόβια, έχουν τις χαρές τους, τις πίκρες τους, τις αμεμυνηστές τους ή τις φροντίδες της ζωής, άκριβως όπως και οι άνθρωποι. Πολλές φορές ένα τόσο άσχημο, ένα χαριτωμένο πουλάκι, ένα περίεργο ψάρι των βυθών, ένα τερατόμορφο τετράποδο της ζούγκλας έχει τόσα και τόσα ευχάριστα ή δυσάρεστα πράγματα να διηγηθώ, που θα κινούσε τον κόσμο ή το ενδιαφέρον και του πιο άπαθου ανθρώπου. Αυτές όλες τις διδασκαλίες της ζωής, καθώς και τους έρωτές τους, που πολλές φορές είναι άπαλοι, ήρεμοι σαν ναυουριστικό τραγούδι κι' άλλες φορές βίαιοι κι' αίματοδακρυμένοι σαν λάβα ήφαιστείου, σαν τρομακτική σκηνή εντέλειας, θα προσπαθήσω με λίγα λόγια, απλά κι' αληθινά να σάς περιγράψω με κάθε εβδομάδα στην παρούσα σελίδα.

Το λεοντάρι

Πολλοί άνθρωποι ζουν με το να τρέχουν στα διάφορα πανηγύρια και τις αγορές, όπου στήνουν ένα πρόχειρο τραπέζι, τοποθετώντας πάνω ένα τετράγωνο, ευρύχωρο γυάλινο δοχείο και προσκαλούν τους διαβάτες να στοιχηματίσουν πάνω θα νικήσει. Και υπάρχουν πολλοί που χάνουν μεγάλα ποσά, όπως και στις ιπποδρομίες, τις κοκκορομαχίες κ.τ.λ.

Παραμερίστε για να περάσει ο βασίλειος της ζούγκλας, το υπέροχο, παντοδύναμο, ευγενικό, μεγαλοπρεπές λεοντάρι.

Η παρουσία του μέσα στα παράθνα δάση της 'Αμερικής και της 'Ασίας προσελκύει τον πόθο και τον σεβασμό. Στο πέρασμά του οι κάτοικοι της ζούγκλας τρέχουν να κρυφθούν σε ασφαλείς μέρους κι' άλλοι απλώς παραμερίζουν για να περάσει ο παντοδύναμος.

Μπροστά του όλα τρέμουν εκτός από τον ελέφαντα, τον ρινόκερο, τον ιπποπόταμο και την τίγρη, που πολλές φορές όχι μόνον τ' αβάνουν μαζί του μα και τον νικούν. Περνώντας μπροστά απ' τον άνθρωπο, που ρίχνει μία περιφρονητική ματιά κι' εξακολουθεί το δρόμο του, έκτος αν τον περάσει ή αν πεινάει, οπότε τον ξεολοζώνει.

Η εξήμερωσή του λεονταριού δεν είναι νέα προσπάθεια. Πολλοί Ρωμαίοι άρχοντες έβρισαν στο μεγαλοπρεπές του αμάξιαν αντί δόλων λεοντάρια.

Το λεοντάρι εξημερώνεται εύκολα όταν είναι μικρό και δείχνει μεγάλη αφοσίωση κι' αγάπη στον κύριο του. Ο διάσημος Γερμανός φυσιοδίφης Μπρέμ, που συνέγραψε το περίφημο έργο "Ο θάος των ζώων", όταν ταξίδευε στο Σουδάν του χάρισαν μία λέαινα που τόσο πολύ τον ενέπνευσε και τον άγαπησε, που τον άκολουθεσε παντού όπου κι' αν έπαιγε και τη νύχτα κοιμόταν σ' ένα γαμήλο ντιβάνι δίπλα απ' το κρεβάτι του. Όταν έφυγε από την Αίγυπτο για την πατρίδα του, σ' ένα δρόμο διαστήμα του ταξιδιού είχε λυτή τη λέαινα που περιφέρονταν στο κατάστρωμα του ατμοπλοίου και ευχαρίστως έδεχτο τα χάδια και τα φιλοδωρήματα των ταξιδιωτών. Όταν έφθασε στο Βερολίνο ο Μπρέμ χάρισε τη λέαινα στον ζωολογικό κήπο κι' όταν ύστερ' από μακρινό ταξίδι 5 χρόνων ήλθε στον ζωολογικό κήπο, η λέαινα τον γνώρισε, άρχισε να του γλύφει τα χέρια και το πρόσωπο κι' έδειχνε όλη τη χαρά της για την επιστροφή του.

Στον ζωολογικό κήπο του 'Αουθούργου ζούσε πρό ένα έτος ένα μανίο λεοντάρι στο ίδιο κλουβί μ' ένα σκυλάκι. Τόσο συμπαθούσε το λεοντάρι το σκυλάκι που το άφηνε να του τρώει το φαί του, να το γρατσουνάει, να το άνησυχεί με τα παιχνίδια του. Κάποτε φόρησε το σκυλάκι και το λεοντάρι απ' αυτή τη στιγμή τραβήχτηκε σε μία γωνιά του κλουβιού του, μονωρίζοντας διαρκώς. Δεν έτρωγε τίποτε και τέλος ύστερ' από τρεις ημέρες, πέθανε από λύπη για το χαμό του φίλου του.

Τέτοια παραδείγματα φίλας είνε ζήτση αν άπαντώνται μεταξύ των ανθρώπων.

Ψάρι Παραδείσου

Μην άποκαλυφθείτε από σεβασμό γιατί αν υποθέτε πως όλοι οι άνθρωποι και τα ζώα πάνε κάποτε στον παράδεισο, το μόνο που θα τραβήξει για την κόλαση είναι... το ψάρι του παραδείσου, που ζή στην 'Ινδοκίνα και που στην άνωμυτική διδασκαλία ονομάζεται Κού-Τσι-Τά.

Αυτό το μικρούτσικο ψαράκι που μόλις φθάνει τους 6 πόντους κι' έχει το ωραιότερο όνομα του κόσμου, όταν το πετυχαίνετε μόνο του να κινή τον περιστό του στο ύψος περιστόλου, το θαυμάζετε για την ήμερία του, την αξιοπρέπεια του και την μετριοφροσύνη του. Σαν καλός νοικοκύρης τραβάει για στη δουλειά του, χωρίς να κυττάει κανένα στο δρόμο του, ούτε να κοιτομπολέει κανένα. Γοτε θα ρωτήσετε: γιατί λοιπόν δεν θα πάει στον παράδεισο ένα τόσο καλό, φιλόπονο και νοικοκυρεμένο ψαράκι; Μη διαζέσθε να το κρίνετε πριν το παρακολουθήσετε αρκετή ώρα και μέχρις ότου συναντήσει έναν όμοιο του, δηλαδή ένα ψαράκι που να άνηκε στην ίδια οικογένεια. "Εί τότε θ' αλλάξετε άμέσως ιδέα, γιατί δεν θα έχετε συναντήσει πιο καυγατζήδες και πιοματάρικο ζώο. Όταν λοιπόν συναντηθούν στο δρόμο οι δύο αυτοί πατριώτες, άμέσως αλλάζει η φυσιογνωμία τους, κοκκινίζουν από το θυμό τους, αν έπιτρέπεται η έκφραση, σηκώνουν τ' άγκυρία της ουράς τους και των κοιλιακών πτερυγών τους και διά μίας, ως 2-3 μαγείας, το σώμα τους αλλάζει διάφορες, ασύλληπτες σε όμορφιά, μαρμαρυγές. Άρχίζουν να φέρνουν γύρω σαν σούδα και ύστερα από κάμποσους γύρους επιτίθεται το ένα κατ' το άλλο. Τώρα το χρώμα τους μεταβάλλεται, γίνεται άσπρο, σχεδόν άχνουρο, σκεδόν διαφανές. Ο άγων εξακολουθεί μέχρις ότου ο ένας από τους αντίπαλους σκοτωθεί. "Αν τύχη, κατά την ώρα που συνεχίζεται η μονομαχία, κι' άκουσθαι κάποια φωνή ή κάποιο σφύριγμα, τότε άμέσως χωρίζουν κι' αρχίζουν το δρόμο τους πλέοντας το ένα πλάι στο άλλο, ριχνώντας από καιρού σε καιρό άγρια δάμματα μεταξύ τους. "Αν κανένα μεγαλύτερο ψάρι δεν τους έπιτεθεί και φάη το ένα ή τ' άλλο, τότε άμα αντίληφθούν πως το μέτρο είναι κατάλληλο, ξαναρχίζουν τον καυγά τους μέχρις εξοντώσεως.

Τα μικρά αυτά ιδιόρρυθμα ψαράκια ζουν μέσα σε ποταμούς, σε λίμνες και σ' όλα τα τρεχούμενα γλυκά νερά. Στο Σαίγγον τα παιδάκια τ' αίνουν με άποχες σα σε γυάλινα μικρά θάλακια. Μεσα στο θάλακι είνε ήσυχα σαν φραγκοπανηγίες, μα μόλις τ' άποθετήστε σε μεγαλύτερο θάλακο πιδανον άμέσως τον καυγά. "Αν δεν είνε πολεμοχαρές και θέλτετε να σταματήσει η αίματοχυσία, δεν έχετε παρά να σφουρίξετε κι' άμέσως χωρίζονται οι κακοί φίλοι για να τασκαθούν άργότερα. Όταν άπολαύσετε το θέαμα, τότε τ' άωρίζετε και τα θάζετε σε χωριστά θάλαα.

Ο κούκος

Με τον κούκο μου δεν θα σάς φέρω άνοιξη και γιατί πέρασε η άνοιξη και γιατί ένας κούκος, καθώς το λέει και η παροιμία, δεν φέρνει την άνοιξη. "Αν διαλέξα τον κούκο για να συμπληρώσω την στήλη αυτής της εβδομάδας το κάνω για να άνασκουάσω μερικές άδικίες που γίνονται εις θόρος του και ως πορτραίριστας του είμαι άποχρησμένος να άναλάθω την υπεροψία του.

Το άθωοτατο αυτό πουλί που διασχίζει θάλασσες, κάμους, έσωνα, για να μάς φέρη από πολύ μακριά, από την Αίγυπτο, την άνοιξη, δηλαδή την εποχή που ή φύσις νύνηται τα καλοάηη και της και χαίρεται χαρίζοντες τις όμορφίες της και σ' εμάς τους κοινούς υνήτους. "Εί μ' ό-λα ταύτα το άνοιξιακό τραγούδι του κούκου σε πολλά μέρη του τόπου μας θεωρείται γουρ-σουζέκο και προάγγελος κακού. "Ετσι, όσοι πάσχουν από άγία-τρευτες άρρώστειες και πρωτακουσουν την άνοιξη το τραγούδι του κούκου, σημαίνει πως δεν θα τ' άνακουσουν γιατί τ' άπεθάνουν πριν ξαναέρη ο κούκος. "Σ' άλλα μέρη πιστεύουν ότι έκείνος που έτυχε να κρατάει έπάνω του πολλά χρημάτα τη στιγμή που πρωτακουσε το τραγούδι του κούκου, πάντοτε ο τόπος του θα είνε γιομάτος λεπτά. "Άλλο π-στεύουν πως ο κούκος, όταν πι-σάσει το φθινόπωρο γίνεται γε-ράκι που τρώει τα σηκία των πεθαμένων.

Μά ενά ο κούκος ως τραγουδιότης του ξαναγεννημένος της φύσεως και της χαράς της ζωής, υποτίθεται και έπρεπε να έχη λεπτά αισθήματα και έπίγνωνιν δι-αφόρων στοιχειωδών καθηκόντων του, σ' αυτό το ζήτημα είνε ζε-μανφουτίσας και άρείεται σ' ότι του παρουσιάζει η στιγμή, κι' έ-τσι, ως άλλος άταίγηνος, δεν έχει μόνιμο σπίτι για να καθήση και για ν' αναρρήη τα μικρά του παρά γυρίζει σαν την άδικη κατάρρα και γεννά τ' αυγά του μέσα στα ξένα σπίτια-φωλιές.

Το θηλυκό γεννά 4-5 αυγά, που διαφέρουν μεταξύ τους κατ' το χρώμα και το μέγεθος. Τα αυγά του τα γεννά κατά διάφορα χρονικά διαστήματα και για να τα γεννήση όλα χρειάζεται 20-25 μέρες.

Συνήθως γεννά τ' αυγά του σε φωλιές πουλιών που τρέφονται με έντομα και κινούμενα από κάποιο έντομο κατορθώνει να σεί σεί φωλιές μέσα στις οποίες πρό όλην έχουν γεννηθή αυγά άλλου πουλιού.

Όταν οι έβνες φωλιές έρίσκονται σε κοιλότητες δένδρων και ο κούκος δεν μπορεί να τρυπήσει εκεί μέσα, τότε γεννά το αυγό του χάμω στη γη, ύστερα το πιάνει με το ράμφος του, περνάει το λαμό του μέσα στη φωλιά, τοποθετεί τ' αυγό του μέσα και με τον ίδιο τρόπο άφαιρεί το αυγό που έρίσκεται στη φωλιά, για να μην άνακαλύψουν οι ιδιοκτήται της φωλιές το ξένο αυγό από τον μεγαλύτερο άρτίμω τους. Τα πουλιά αυτά κλωσούν μαζί με τ' αυγά τους και τ' αυγό του κούκου. "Αμα έπεταχθή απ' τ' αυγό ο νέος κούκος, βοηθούμενος απ' την ούρα του, που είνε γυμνή από φτερά και τάν περυσινά του, θάζει στη ράχη του έναν-έναν νεοσσό, όπισθοχωρεί, φθάνει ως την άκρη της φωλιές και τον πετάει έξω απ' τη φωλιά. Αυτό δό κανένας που να πετάει μόνο του για να τρέβαι άφθονα απ' τους βεταίους γονείς του. Παρά ταύτα ο μικρός κούκος όχι μόνον δεν χωράται ποτέ, μα για να δείξη την ευγνωμοσύνη του τρώει και τους βεταίους γονείς του.

Οι δύο γκαγκοστερες έκρυψαν τ' άπια τους και έγχηκαν από το δωμάτιό έχοντας στο μέσον τους τον Ντούγκαν.

Μη φωνάζετε και μη κάνετε θόρυβο, τούπαν. "Εξω μάς περιμένει ατόκνητο με μυδραλλιοθόλο και ή άντίστασις σας δεν θάχη ως άποτέλεσμα παρά κι' έσεις να σκοτωθήτε και μεγαλύτερη αίματοχυσία να γίνη. Δεν θά διατάσω με μεταχειρισθούμε και δυναμίτη. "Εμπρός, σηκωθήτε και άκολουθήστε μας.

Ο άστυνομικός έμεινε λίγο διστακτικός. Σκέφθηκε πόσες ψυχές θάπαρ-αν άνώφελα στο λαμό του, αν ζητούσε να δείξη παλληκαριά, γιατί καταλάβαινε πως οι κακούργοι θά έκτελούσαν τις άπειλές τους.

—Καλά, άποκρίθηκε, σάς άκολουθώ.

Οι δύο γκαγκοστερες έκρυψαν τ' άπια τους και έγχηκαν από το δωμάτιό έχοντας στο μέσον τους τον Ντούγκαν.

Η Τράπεζα "Χόουλαντ Λίμιντεντ"δεν ήταν μακριά απ' την Διεύθυνση της 'Αστυνομίας και στον μικρό δρόμο που χωρίζε τα δύο κτίρια, ο άστυνομικός είδε ένα ατόκνητο με έμφανισ φά-

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΟ ΓΡΑΜΜΑ

Αυτότελής άστυνομική νουβέλλα του 'Αμερικανού συγγραφέως ΦΙΛΙΠΣ ΚΑΡ

ΕΝΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ—ΦΟΡΕΙΟ

Η Μετροπόλ Σίτυ, παρ' όλο το πομπώδες όνομά της δεν είναι παρά μία μικρή πόλις 15-16 χιλιάδων κατοίκων και άστυνομικός διευθυντής της ήταν τότε ο Τζαίμς Ντούγκαν, εξηντάρης πιά, πούχε έπανελημμένως έκδηλώσει την έπιθυμία να παραιτηθή.

—Είνε δύσκολο για την ηλικία μου το έπάγγελμά μου, έλεγε.

—Δεν άρκει μόνον ή σωματική ρώμη, του άποκρίνονταν, χρειάζεται έ-ξυπνάδα και εύσυνειδησία, και σ' αυτά λίγοι σου παραδύνουν.

Μία μέρα, ενά βρισκόταν μόνος και άσπλος, κατά τη συνήθειά του, στο γραφείο του, ο υπαρχιφύλαξ της υπηρεσίας ήρθε και του άνήγγειλε πως δυο κύριοι ζητούσαν να τον δούν.

Ο Ντούγκαν διάταξε να τους εισαγάγουν και οι δυο έπισκέπται, άφοι έκλεισαν πίσω τους την πόρτα, ήρθαν κι' έκάθισαν δεξιά και άριστερά του.

—Θέλω με μάς βοηθήσετε; του είπαν.

—Σε τί; —Στην άπαγωγή του Μάκ Χόουλαντ, του τραπέζιτου. "Όταν είστε μαζί μας κανείς δεν θά μάς πειράξη.

Ο άστυνομός τινάχτηκε. —Παληάνθρωποι! φώναξε.

Την ίδια όμως στιγμή είδε να διευθύνονται κατ' έπάνω του οι κάννες δυο περιστρεφών.

—Μη φωνάζετε και μη κάνετε θόρυβο, τούπαν. "Εξω μάς περιμένει ατόκνητο με μυδραλλιοθόλο και ή άντίστασις σας δεν θάχη ως άποτέλεσμα παρά κι' έσεις να σκοτωθήτε και μεγαλύτερη αίματοχυσία να γίνη. Δεν θά διατάσω με μεταχειρισθούμε και δυναμίτη. "Εμπρός, σηκωθήτε και άκολουθήστε μας.

Ο άστυνομικός έμεινε λίγο διστακτικός. Σκέφθηκε πόσες ψυχές θάπαρ-αν άνώφελα στο λαμό του, αν ζητούσε να δείξη παλληκαριά, γιατί καταλάβαινε πως οι κακούργοι θά έκτελούσαν τις άπειλές τους.

—Καλά, άποκρίθηκε, σάς άκολουθώ.

Οι δύο γκαγκοστερες έκρυψαν τ' άπια τους και έγχηκαν από το δωμάτιό έχοντας στο μέσον τους τον Ντούγκαν.

Η Τράπεζα "Χόουλαντ Λίμιντεντ"δεν ήταν μακριά απ' την Διεύθυνση της 'Αστυνομίας και στον μικρό δρόμο που χωρίζε τα δύο κτίρια, ο άστυνομικός είδε ένα ατόκνητο με έμφανισ φά-

Ο άστυνομικός έμεινε λίγο διστακτικός. Σκέφθηκε πόσες ψυχές θάπαρ-αν άνώφελα στο λαμό του, αν ζητούσε να δείξη παλληκαριά, γιατί καταλάβαινε πως οι κακούργοι θά έκτελούσαν τις άπειλές τους.

—Καλά, άποκρίθηκε, σάς άκολουθώ.

Ο άστυνομικός έμεινε λίγο διστακτικός. Σκέφθηκε πόσες ψυχές θάπαρ-αν άνώφελα στο λαμό του, αν ζητούσε να δείξη παλληκαριά, γιατί καταλάβαινε πως οι κακούργοι θά έκτελούσαν τις άπειλές τους.

μένουν οι σύντροφοί μας... ρώτησε και τον άστυνόμο...

—Ο Ντούγκαν κατένευσε.

—Ναι, γόγγυσε ο άστυνομικός, είνε έκτός νόμου και με άνάγκασαν να τους άκολουθήσω για να μ' έχουν ως δέμηρο. Καλύτερα να μην άντισταθώ με για να μη προκαλέσω αίματα χυσιά.

—Μά τί θέλετε από μένα; ρώτησε ο τραπέζιτης. Είμαι πρόθυμος να σάς πληρώσω ό,τι μου ζητήσετε.

—Ο Οδρμπι γέλασε.

—Θέλω διακόσιες πενήντα χιλιάδες, έίπε, είδεμή... Αυτά όμως θά τα κουβεντιάσωμε άργότερα. Τώρα έλάτε κι' έσεις μαζί μας και αν συμμορφωθήτε με τις διαταγές μας μπορεί να ζήσετε πολλά χρόνια άκόμη.

Ο Χόουλαντ είδοποισε το προσω-πικό ότι θά έλειπε και συνοδευόμενος από τον Οδρμπι, ενά ο Στάρν συνάδευε τον Ντούγκαν, έγχη από την Τράπεζα.

Οι δυο κακούργοι έβλεπαν τους αϊχμαλώτους τους στο ατόκνητο που περίμενε, έκλεισαν πίσω τους έρμητη κα την πόρτα και άφοι έκάθισαν κι' εκείνοι δίπλα τους, το ατόκνητο ξεκίνησε με κανονική ταχύτητα για να μη δώση ύπνους.

—Γιά νάμιασε θέβαι οι πως δεν θά μάς προδώσετε, είπαν ο Οδρμπι στον τραπέζιτη, καλύτερα είνε να σάς δώσω με κάποιο δικής μας έφευρέσεως άναισθητικό.

Και λέγοντας αυτά, του κατέφερε με την άνάποδη του όπλου τον ένα δυ-νατό κτύπημα στο κεφάλι. Ο Ντούγκαν αισθήθηκε το αίμα του να βράζει. Παρά την ηλικία του ήταν άποφασισμένος να πεθάνη πολεμώντας. Μ' ένα πήδημα θρέθηκε κοντά στην πόρτα και δοκίμασε να την άνοιξη. Μά μία σφαίρα του Οδρμπι τον βρήκε ξυστά στο πρόσωπο και γέμισε το πρόσωπό του αίματα. Ο άστυνομικός έιχε γίνει έξω φρενών και άρχισε σαν τρελλός να μοιράξη γροθιές δεξιά και άριστερά, μιά απ' τις όποιες στο σά-γωνι του Στάρν τον έκανε να πέση θογγώντας στο κάθισμα. Μά την ίδια στιγμή μία δυνατή ζάλη τον έκρίευσε, όλα γύρω του στριφογύριζαν και ξαφνικά έγειρε στον ώμο ενός κακούργου τελείως άναισθητός.

ΔΥΟ ΚΑΩΤΣΙΕΣ ΓΙΑ ΔΥΟ ΛΟΓΟΥΣ

Όταν συνήλθε, είδε ότι βρισκόταν σ' ένα κατασκοπεύσιμο δωμάτιο και ή-ταν σφιχτά δεμένος χειροπόδαρα.

—Χόουλαντ, ψιθύρισε, έδώ είστε;

—Ναι, έδώ, γόγγυσε ο άλλος.

—Πώς είσθε;

—Πώς νάμαι... "Αχ! γιατί δεν με προειδοποιήσατε για τον κίνδυνο;

—"Αν ήταν δυνατόν χωρίς να χα-θούν τόσες ανθρώπινες ψυχές, θά τ' άκανα... Ποδ είμαστε τώρα; Μετά τον τραυματισμό μου είχα χάσει τις άίσθησεις μου.

—Κι' έγώ τ' ίδιο. Σ' όλα αυτά θα μάς φταίτε σεις. Στην ηλικία αυτή δεν είστε πια κατάλληλος για άστυνόμος. Και ήναι σφάλμα να μέινετε σ' αυτή τη θέσι. Δεν έπρεπε ποτέ να υποκύψετε στις διαταγές τους...

—Υπέκυπα στις διαταγές τους, τον δέικομε με θυμό ο άστυνομικός, γιατί δεν σκέφθηκα μόνο τον έαυτό μου — έξω πως θά με σκοτώσουν — μά τις δεκάδες των υπάλληλων που εργαζό-νται στην Τράπεζά σας και που δεν θά

—Υπέκυπα στις διαταγές τους, τον δέικομε με θυμό ο άστυνομικός, γιατί δεν σκέφθηκα μόνο τον έαυτό μου — έξω πως θά με σκοτώσουν — μά τις δεκάδες των υπάλληλων που εργαζό-νται στην Τράπεζά σας και που δεν θά

—Υπέκυπα στις διαταγές τους, τον δέικομε με θυμό ο άστυνομικός, γιατί δεν σκέφθηκα μόνο τον έαυτό μου — έξω πως θά με σκοτώσουν — μά τις δεκάδες των υπάλληλων που εργαζό-νται στην Τράπεζά σας και που δεν θά

—Υπέκυπα στις διαταγές τους, τον δέικομε με θυμό ο άστυνομικός, γιατί δεν σκέφθηκα μόνο τον έαυτό μου — έξω πως θά με σκοτώσουν — μά τις δεκάδες των υπάλληλων που εργαζό-νται στην Τράπεζά σας και που δεν θά

διέφευγαν τὰ βλήματα τῶν δολοφόνων ἀν' εἰδικά· καὶ τὸ ἐλάχιστο σημεῖο κινδύνου. Ἐκεῖνοι εἶνε νέοι, ἡ ζωὴ τοῦς ἀνέκει, ἐνῶ ἐμεῖς πιά...

—Τί με νοιάζει γιὰ τοὺς ἄλλους; Ἀς σκοτωνόντουσαν δέκα, εἴκοσι ἄλλοι...

Βήματα ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο καὶ οἱ δύο αἰχμάλωτοι, σάπασαν ἀμέσως. Ἡ πόρτα μισάνοιξε καὶ πρόβαλε ὁ Ὁδρμπι μ' ἓνα ηλεκτρικὸ φανάρι στὸ χέρι.

—Εἰ πῶς τὰ καλοπερνάτε; ρώτησε εἰρωνικά. Ἄν ἔχετε παράπονα νὰ μοῦ τὰ πητέ καὶ θὰ τὰ διορθώσω μετὰ τὸ ἐπιστροφὸ μου.

Ὁ Στάρν παραμέρισε τὸ σὺντροφὸ του, μῆκε στὸ δωμάτιο καὶ ἔδωσε μιά κλωτοῖά στὸν Ντούγγκαν πού ἦταν ἐκπαιδευμένος στὸ πιάτωμα.

—Αὐτὴ εἶνε γιὰ τὴ γροθιά πού μοῦ δώσατε.

Τὸν ξανακλότισε κι' ἐπρόσθεσε. —Κι' αὐτὴ εἶνε γιὰτὶ δὲν χωνεύω τοὺς ἀστυνομικούς!

—Ἀσε τὸν, φώναξε ὁ Ὁδρμπι καὶ φέρε μου ἕξω τὸ χρυσοποῦλι μας γιὰ νὰ γράψῃ τὴν ἐπιστολή. Σὲ εἰδοποιῶ, Χόουλαντ, νὰ μὴ φωνάζῃς, ἀν θέλῃς τὴ ζωὴ σου.

—Ὀχι, ὄχι, εἶπε τρέμοντας ὁ τραπεζίτης, δὲν θὰ κάνω θόρυβο. Πόσα θέλετε νὰ σᾶς δώσω γιὰ νὰ μ' ἀφήσετε ἐλεύθερο; Πληρώνω δασοδήποτε...

—Βέβαια καὶ θὰ πληρώσω, εἶπε χαμογελώντας σατανικά ὁ γκάγκστερ. Ἐλα τώρα νὰ γράψῃς μιά ἐπιστολὴ στὴν Τράπεζα. Ὁ γέρος, συνέχισε δείχνοντας τὸν ἀστυνομικὸ, θὰ προσθέσῃ ἔπειτα ἓνα ὑστερόγραφο γιὰ ν' ἀναχαιτίσῃ ἀπὸ τὶς ἐρευνες τὰ μαντρόσκυλά του. Θὰ τοὺς πῇ πῶς ἀν' ἐπιχειρήσουν νὰ μᾶς συλλάβουν, θὰ θροῦν τὸν ἀρχηγὸ τοὺς σκοτωμένο.

ΤΟ ΝΥΧΙ ΠΟΥ ΣΗΜΕΙΩΝΕΙ

Ὅταν ὁ Ντούγγκαν ἔμεινε μόνος στὸ κατασκότεινο δωμάτιο ἄρχισε νὰ σκέπτεται πῶς θὰ κατάρθωνε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀνδρας του. Ὁ Ὁδρμπι καὶ ὁ Στάρν ἦσαν πολὺ ἐπιτήδειοι καὶ χροῖα τοὺς κατεδίωκε ἡ ἀστυνομία. Χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τοὺς συλλάβῃ.

Ὅταν, σὲ λίγο, οἱ γκάγκστερς ξαναγύρισαν στὸ δωμάτιο, σήκωσαν τὸν ἀστυνομικὸ, τὸν ἔστησαν ὀρθὸ καὶ τοῦ χαλάρωσαν λίγο τὰ δεσμά τῶν ποδιῶν του σὲ τρόπο ὥστε νὰ μπορῇ νὰ κἀν μικρά-μικρά βήματα. Ὅταν ὅμως ἐβγήκαν στὸ διάδρομο καὶ ὁ Ντούγγκαν ἔριξε τὸ βλέμμα γύρω του, δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξί του. Βρισκόταν στὸ κεντρικώτερο ξενοδοχεῖο τῆς πόλεως!

—Σοῦ φαίνεται παράξενο, ἔ, γέρο, εἶπε ὁ Στάρν, πού σὲ φέραμε στὸ ξενοδοχεῖο «Κλάρκ», δυὸ τετράγωνα πέρα ἀπ' τὴν Τράπεζα καὶ τὸν ἀστυνομικὸ σταθμὸ; Ἐνῶ τὰ λαγωνικά σου ψάχνουν τίς πύλεις ἀπόμερες γωνιές κι' ὅλα τὰ περίετρα δὲν φαντάζονται ποτέ ὅτι βρισκεσαι τόσο κοντὰ τους... Ἡρῶαν μάλιστα καὶ μὴς ρωτοῦσαν ἀν εἶδαμε τ' αὐτοκίνητο! Χαί! χαί! χαί!

Ὁ Ντούγγκαν δάγκασε τὰ χεῖλη του. —Ὅποτε γι' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἄλλαξε ἰδιοκτητὴ πρὸ τριμήνου; Αὐτὸ σχεδιάζατε!

—Ἀργὰ τὸ κατάλαβες. Κι' ἔχομε μάλιστα ἀπομονώσει τὸν ὄροφο ποὺ βρισκεστε.

Οἱ δύο γκάγκστερς ὠδήγησαν τὸν

ἀστυνομικὸ ὅ' ἓνα δωμάτιο καὶ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ καθήσῃ σ' ἓνα γραφεῖο. Χαλάρωσαν τὸ σχοινὶ τοῦ ἐνὸς χεριοῦ του καὶ τοῦ ἔδωσαν μιά πέννα.

—Γράψε ὅτι ἀν τὰ λύτρα δὲν καταβληθοῦν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν ἡ ἀν ἐπιχειρήσουν νὰ συλλάβουν τὸν ἀντιπρόσωπό μας, θὰ σᾶς κρεμάσωμε, τὸν διέταξε ὁ Ὁδρμπι.

Ὁ Ντούγγκαν πειθήνια ἔγραψε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ μετὰ κόπο ὅτι τοῦ ὑπαγόρευε ὁ ἄλλος. Ἀλλὰ ἐνῶ ἔγραφε εἶχε διπλωμένο τὸ μικρὸ του δάχτυλο κάτω ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ μετὰ τὸ νύχι χάραξε πάνω στὸ χαρτί:

Ξ. ΚΛΑΡΚ

Μολοντοὶ καὶ οἱ δύο κακοποιοὶ στεκόντουσαν πάνω ἀπ' τὸν ὄμο του δὲν ἀντιλήφθησαν τὸ τέχνασμα αὐτό.

—Δίπλωσε τὴν ἐπιστολή, θάλε τὴν στὸ φάκελο καὶ γράψε τὴ διεύθυνσι τῆς Τράπεζας, τοῦ εἶπαν ἀφοῦ τελείωσε. Ἐμεῖς δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀγγιζώμε γιὰ νὰ μὴ βροῦν τὰ δακτυλικά μας ἀποτυπώματα.

—Ἄ! εἶστε πολὺ πονηροί, εἶπε μετὰ θαυμασμὸ ὁ γέρος.

—Ἀφοῦ δὲν ἔφερες ἀντίστασι θὰ σὲ κρεμάσωμε κι' ἓνα καφέ, εἶπε ὁ Ὁδρμπι.

Μὰ ὁ Στάρν γιὰ νὰ κἀν τὸν ἔξυπνο ἄρπαξε τὸ φυτζάνι καὶ τὸ τίναξε γελῶντας, στὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυνομικοῦ μετὰ τὸ καυτό του περιεχόμενο.

Ο ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ ΠΡΟΔΙΔΕΙ...

Ἐκεῖνος δὲν μίλησε καὶ οἱ δύο κακοποιοὶ τὸν μετέφεραν πάλι στὸ δωμάτιο πού ἦταν φυλακισμένος καὶ ὁ Χόουλαντ καὶ τὸν ἄφησαν στὰ σκοτεινὰ σφιχτοδεμένο.

—Υπογράψατε τὸ γράμμα; ρώτησε ὁ τραπεζίτης.

—Ναί, κι' ἐλπίζω, ὅτι, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὅταν θὰ τὸ παραδόσουν στὴν Τράπεζα, θὰ μποροῦν νὰ ἐνεργήσουν καταλήψεις οἱ ἀντρες μου.

—Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε ἀπορώνας ὁ ἄλλος.

—Τὸ γράμμα θὰ πάῃ ἀσφαλῶς στὰ χεῖρα τῶν ἀστυνομικῶν μου καὶ ὅταν τὸ ἐξετάσουν θὰ μάθουν πού εἰμαστε καὶ θά...

—Μήπως γράψατε τίποτε συνθηματικό; Ἀχ! πάμε! χαθήκαμε! θὰ μᾶς σκοτώσουν!... Γιατὶ τὸ κάματε; φώναξε τρομαγμένος ὁ Χόουλαντ.

—Μὴ φωνάζετε. Σὲ δυὸ-τρεις ὥρες τὸ ξενοδοχεῖο θὰ εἴναι περικυκλωμένο ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

—Κι' ἐμεῖς θὰ εἰμαστε σκοτωμένοι! Γιατὶ δὲν περιμένετε νὰ μ' ἐλευθερώσουν πρῶτα; Θὰ τοὺς φωνάξω νὰ τοὺς τὸ πῶ! φώναξε τρελλὸς ἀπ' τὸν φόβο του ὁ Χόουλαντ. Ἐτσι θὰ μοῦ χαρίσουν τὴ ζωὴ. Ὁδρμπι! Ὁδρμπι Στάρν!

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ πρόβαλε ὁ Ὁδρμπι.

—Δὲν εἶπα νὰ μὴ φωνάζετε; Θὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ σᾶς κλείσω μ' αὐτὸ τὸ στόμα, εἶπε δείχνοντας τὸ ὄπλο του.

—Ὀχι... σᾶς παρακαλῶ... περιμένετε... Αὐτὸς σᾶς πρόδωσε... εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία... τοὺς εἶπε, πού κρύβεστε... σᾶς παρακαλῶ...

Ὁ γκάγκστερ προχώρησε ἀπειλητικὸς πρὸς τὸν Ντούγγκαν.

—Πῶς τὸ ἔκαμες; ρώτησε μετὰ σφιγμένα ἀπὸ τὴ λύσσα δόντια.

—Μὰ πῶς μποροῦσα νὰ τὸ κάμω; παρατήρησε ὁ ἀστυνομικὸς. Ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία τὸν ἔχουν τρελλάνει καὶ δὲν ξέρεי τί λέει. Σκεφθῆτε καὶ μόνοι

σας ἂν ἦταν δυνατόν νὰ εἰδοποιήσῃ ἀπὸ δῶ τὴν ἀστυνομία...

Ὁ Ὁδρμπι δίστασε:

—Κι' ἀν ἀκόμη μας ἀνακαλύψῃ ἡ ἀστυνομία, ἔχομε πελεμεφῶδια γιὰ ν' ἀμυνθοῦμε μιά ὁλόκληρη ἑβδομάδα· καὶ οἱ τελευταῖες μας σφαῖρες θὰ νῆ γιὰ σᾶς τοὺς δυὸ, εἶπε τέλος.

Ὅταν οἱ δύο αἰχμάλωτοι ἔμειναν μόνοι, ὁ Χόουλαντ ἄρχισε νὰ γρινιάζῃ.

—Ἡσυχάσε, τοῦπε ὁ ἀστυνομικὸς καὶ προσπάθησε νὰ μὲ βοηθήσῃς...

—Εἶμαι κι' ἐγὼ δεμένος, ὅπως καὶ σὺ...

—Μήπως ἔχῃς κανένα σουγιαδάκι, ἔστω μικρὸ;

—Δὲν ἔχω τίποτε. Μ' ἔψαξαν...

Ὁ Ντούγγκαν μετὰ μεγάλο κόπο ἀνεκάθησε καὶ προσπάθησε μ' ὅλη τὴ δύναμι νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά του. Μὰ τὰ σχοινιά ἦσαν πολὺ γερά καὶ οἱ κόποι του πῆγαν χαμένοι.

—Δὲν μπορῶ, εἶπε τέλος, γέρασα πιά...

ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΦΘΑΝΟΥΝ...

Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα ἓνας πυροβολισμὸς ἀκούσθηκε ἀπ' ἔξω· κι' ἔπειτα δεῦτερος, τρίτος, τέταρτος, ἐνῶ ἄλλοι πυροβολισμοὶ ἀκούονταν μέσα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀποτόμως καὶ ὁ Ὁδρμπι ἀκολουθούμενος ἀπὸ τέσσερις πέντε συμμορίτες μῆκαν μέσα. Τρομαγμένος ὁ Χόουλαντ, ζάρωσε πίσω ἀπ' τὸν ὄμο τοῦ ἀστυνομικοῦ. Μὰ οἱ γκάγκστερς δὲν τοῦδωσαν προσοχή, ἄρπαξαν ἀπ' τὰ πόδια κι' ἀπ' τοὺς ὤμους τὸν Ντούγγκαν καὶ τὸν κατέβασαν σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ ἄλλου πατώματος πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου.

Ἐνῶ ἔμπαιναν μιά σφαῖρα θρυμματίσε ἓνα ἀπ' τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου καὶ τὰ γυαλιά καθὼς σκορπίσθηκαν ἦρθαν καὶ πλήγωσαν τὰ χεῖρα ἐνὸς συμμορίτου πού ἄρχισε νὰ βρίζῃ καὶ νὰ βλαστήμῃ.

Ὁ Ντούγγκαν ἔριξε ἓνα βλέμμα στὰ κοφτερά γυαλιά ποῦχαν γεμίσει τὸ γραφεῖο καὶ ὁ Ὁδρμπι διέταξε τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν σύρουν μπρὸς στὸ ἀνοιγμά τοῦ παραθύρου.

—Ἄν ρίξετε κι' ἓνα ἀκόμη πυροβολισμὸ θὰ σκοτώσω τὸν ἀρχηγὸ σας, φώναξε ὁ ἀρχισυμμορίτης στοὺς πολιορκητὰς του. Τὸ ἴδιο θὰ πάθῃ καὶ ὁ Χόουλαντ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δίστασαν βλέποντας τὸν Ντούγγκαν, πού τοὺς ἦταν τόσο ἀγαπητὸς στὴν οἰκτρά αὐτὴ θέσι καὶ ἔπαυσαν νὰ πυροβολοῦν.

—Τόξερα πῶς εἶσι θὰ ἔπαυαν τὴν ἐπιθεσί τους, εἶπε ὁ Ὁδρμπι. Σβύστε τὸ φῶς νὰ μὴ διξώμε στόχο.

Τὸ φῶς ἐσβύσε ἀμέσως.

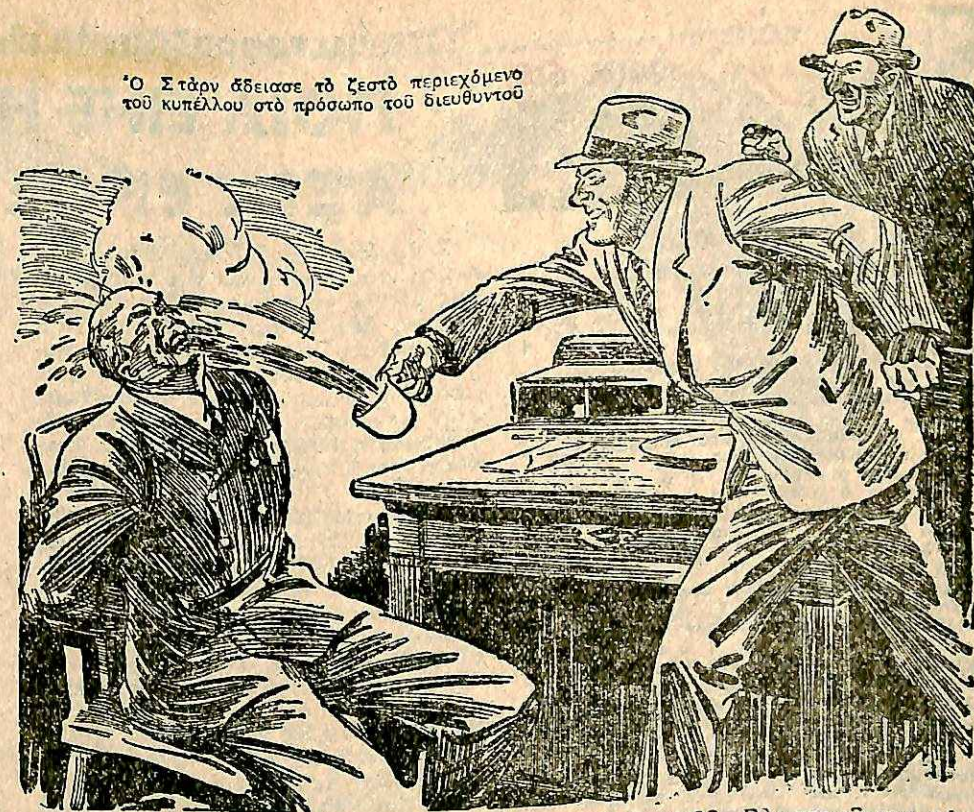
—Πρέπει νὰ φροντίσωμε πῶς θὰ φύγωμε, εἶπε ὁ Στάρν.

—Ναί, θὰ πάω νὰ φροντίσω γιὰ τὸ αὐτοκίνητο, πρέπει νὰ πάρωμε μαζί μας καὶ τοὺς δύο αἰχμάλωτους.

Ο ΝΤΟΥΓΓΚΑΝ ΔΕΝ ΉΤΑΝ ΤΟΣΟ ΓΕΡΟΣ ΟΣΟ ΤΟΝ ΝΟΜΙΖΑΝ

Μέσ' στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι, ὁ Ντούγγκαν ὡπισθοχώρησε ἓνα βῆμα καὶ σηρίχθηκε στὸ γραφεῖο πού ἦταν κοντὰ στὸ παράθυρο, γεμῆτο ἀπὸ τὰ συντρίμματα τοῦ τζαμιῦ πού εἶχε σπάσει. Μὲ τὰ χεῖρα του δεμένα πισθάγκωνα, ἔψαξε καὶ θρῆκε ἓνα κοφτερὸ θραῦσμα ἀπὸ τζάμι καὶ ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ πριονίζει τὸ σχοινὶ πού τὸν ἔδενε. Σιγὰ-σιγὰ τὸ γυαλὶ ἐξέφυγε κι' ἐσχίσε τίς σάρκες του μὰ ὁ Ντούγγκαν ἀτάραχος ἐξακολουθοῦσε τὴ δουλειά του.

Ὁ Στάρν δέχασε τὸ ζεστὸ περιεχόμενο τοῦ κυπέλλου στὸ πρόσωπο τοῦ διευθυντοῦ

Τέλος ἐνοιωσε τὸ σχοινὶ νὰ χαλαρώνῃ καὶ μετὰ μιά προσπάθεια τῶν μπράτσων του μπόρεσε νὰ τὸ σπάσῃ ἐντελῶς καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ τὰ χεῖρα του. Δὲν ἔμειναν τώρα παρὰ τὰ δεσμά τῶν ποδιῶν του.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ Στάρν πλησίασε μετὰ προφύλαξι τὸ παράθυρο κολητὰ στὸν Ντούγγκαν, πού τὸν φανταζόταν ἀκόμη δεμένο καὶ ἔριξε ἓνα βλέμμα στοὺς ἀστυνομικοὺς ποῦ-ταν κάτω.

—Βρὲ τοὺς ἀναθεματισμένους, μωροῦρισε καὶ σηκώνοντας τὸ περιστροφὸ τοῦ πυροβόλου στὴν τύχη.

Ἐνας δεῦτερος πυροβολισμὸς ἀκούσθηκε σχεδὸν ἀμέσως. Καθὼς ὁ Στάρν εἶχε ἀκουμπήσῃ ἑπάνω στὸν Ντούγγκαν, ὁ ἀστυνομικὸς ἐνοιωσε πῶς στὴν τσέπη τοῦ γκάγκστερ ὑπῆρχε καὶ δεῦτερο ρεβόλβερ. Τὸ πῆρε ἔλαφρα, χωρὶς ἐκείνος νὰ νοιώσῃ, τὸ ἔστρεψε κατὰ τὸ στήθος τοῦ γκάγκστερ καὶ πυροβόλησε σχεδὸν συγχρόνως μετὰ ἐκεῖνον.

Ὁ Στάρν σαρώσθηκε κάτω θογγώντας, καὶ ἐνῶ ὁ Ντούγγκαν, σφιγγοντας τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι του ἐκπλήθηκε στὸ πῶτάμα καὶ ἀπομακρύνθηκε σέρνοντας τὸ κορμὶ του στὸ πάτωμα.

Καὶ ἦταν καιρὸς πιά, γιὰτὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι συμμορίται, ἀκούοντας τὰ θογγητὰ τοῦ Στάρν, ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν στὰ τυφλά πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦταν στημένος ὁ ἀστυνομικὸς.

Ὁ Ντούγγκαν ὕψωσε τὸ ὄπλο καὶ πέρνοντας γιὰ στόχο τίς ἀλληπάλληλες λάμψεις τῶν πυροβολισμῶν πυροβόλησε στρέφοντας κυκλικά τὸ ὄπλο του σὲ ὕψος μισοῦ περίπου μέτρου.

Οἱ τρεῖς συμμορίτες θερπίστηκαν σάν μετὰ πῆλιν καὶ μετὰ στὸ δωμάτιο ἀπλωθήκε θανάσιμη σιγή.

Ὁ γέρος ἀστυνομικὸς ἀνασηκώθηκε, ἀφαίρεσε τὰ σχοινιά πού δέναν ἀκόμη ἀ πόδια του καὶ στάθηκε ὀρθός.

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ ἡ πόρτα ἀνοίξε διάπλατα καὶ στ' ἀνοιγμά φάνηκε ὁ Ὁδρμπι μετὰ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ποῦχε ἀκούσει τὸν θόρυβο.

—Ἀναψε τὸ φῶς καὶ μ' ἓνα βλέμμα

εἶδε τί εἶχε συμβῇ. Βλαστημώντας σήκωσε τὸ ὄπλο γιὰ νὰ σκοπεύσῃ τὸν Ντούγγκαν, μὰ ἐκεῖνος μ' ἓνα πήδημα θρῆθηκε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, ὅπου, δίπλα στοὺς τραυματισμένους συμμορίτες, θρίσκονταν ἀχρητὰ πρὸς τὰ ὄπλα τους.

Ἡ σφαῖρα τοῦ Ὁδρμπι τὸν ἐθίξε στ' αὐτὴ, μὰ πρὶν ὁ κακοῦργος ξαναπυροβολήσῃ ὁ ἀστυνομικὸς ἄρπαξε ἓνα ἀπ' τὰ περιστροφὰ πού ἦσαν κάτω καὶ πυροβόλησε κατὰστῆθα τοῦ γκάγκστερ πού ἔπεσε κάτω κεραυνόπληκτος. Ἐπειτα, μετὰ δῆμα σταθερὸ μὰ κουρασμένο τράβηξε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ τὸ ἀνοίξε διάπλατα.

—Ε, παιδιά! φώναξε στοὺς ἀστυνομικούς του. Ἐλάτε ἡ μάχη τελείωσε πιά!

Καὶ ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ ὁρμοῦσαν στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ Ντούγγκαν ἀνέθηκε στὸ δωμάτιο πού βρισκόταν ὁ Χόουλαντ καὶ ἄρχισε νὰ τὸν λύει.

—Εἰ τί ἀπέγινε; ρώτησε ὁ τραπεζίτης.

—Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ καρδιοχτυπάτε πιά. Ὅσοι δὲν εἶνε σκοτωμένοι, θὰ πάνε γιὰ καιρὸ στὴ φυλακή.

Ὁ Χόουλαντ ἀνέπνευσε.

—Αὐτὸ ἦταν ὑπὸρχο ἐκ μέρους σας. Ποτέ ὡς τώρα δὲν εἶδα τόσο θάρρος. Εἰστε τὸ καύχημα τῆς ἀστυνομίας μας.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἀστυνομικοὶ πέρασαν χειροπέδες στοὺς τέσσερις συμμορίτες πού ἦσαν τραυματισμένοι.

—Ἄν δὲν τῷβλεπα δὲν θὰ τὸ πίστευα, γόγγυσε ὁ Στάρν ἐνῶ τὸν μετέφεραν σιδηροδέσμιο. Αὐτὸς ὁ γέρος ἀνέκει περισσότερο ἀπὸ ὅλους μας...

Κι' ὁ τραπεζίτης κοκκινίζοντας γιὰ ὅσα εἶχε πῇ δύο ὥρες νωρίτερα, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ντούγγκαν.

—Τὰ λόγια τοῦ ληστοῦ εἶνε ὁ καλύτερος ἐπαινος σας. Θέλω νὰ διακηρύξω σ' ὅλους πῶς ποτέ δὲν θὰ βροῦμε ἄλλον ἀντάξιό σας. Καὶ πᾶστε στοὺς ἀνδρας σας πῶς θὰ προσφέρω πενήντα χιλιάδες στὸ ταμεῖο ἀλληλοβοήθειας ἀστυνομικῶν.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η μακροζωία του ανθρώπου κατά επάγγελμα

Είναι δυνατόν το επάγγελμα που έ-
ξασκει κανείς να έχει επίδραση στο
άνθρωπο θά ζήσει περισσότερα
ή λιγότερα χρόνια; Βεβαίως, απαντά
το 'Ινστιτούτο Στατιστικής του Βερο-
λίνου, το όποιο έχει πλουτίσει τις αν-
θρώπινες γνώσεις, κατά τα τελευταία
χρόνια, με πολυτιμότες κι' εξαίρε-
τικοί ενδιαφέροντες στατιστικές αν-
κοινώσεις. 'Επ' τη βάση των παγκο-
σμίων στατιστικών, το 'Ινστιτούτο του
Βερολίνου διεπίστωσε ότι κάθε επάγ-
γελμα έχει δικόν του μέσον όρον δι-
αρκείας της ανθρώπινης ζωής, και ότι
υπάρχουν επαγγέλματα που εξασφα-
λίζουν περισσότερη μακροζωία, κα-
θώς επίσης συμβαίνει και το αντίστρο-
φο. Σύμφωνα λοιπόν, με τα διεθνή
στατιστικά στοιχεία, ο μέσος όρος
της κατά επάγγελμα διαρκείας της
ζωής των ανθρώπων έχει ως εξής:
Βασίλεις και Πρίγκιπες 58 1/2 χρόνια.
'Εξερευνηταί 59 χρόνια, θαλασσινοί
60, γεωργοί 61 1/2, έμποροι 62 1/2, καλ-
λιτέχναι 63, λόγιοι και συγγραφείς
67, στρατιωτικοί 67 1/2, έπιστήμονες
69, πολιτικοί άνδρες 69 1/2 και κληρι-
κοί 69 1/2. Δηλαδή τα πιο μακρόβια έ-
παγγέλματα είναι των κληρικών, των
πολιτικών και των έπιστημόνων.

Πόσο αξίζει η αίσθησις της οσφρήσεως

Το πρωτοδικέον της αγγλικής πό-
λεως Λίβερπουλ, διά μιας τελευταίας
αποφάσεώς του, διετίμησε την αίσθη-
σιν της οσφρήσεως εις 1.300 λίρες
στερλίνες. Μία νερά 'Αγγλίς, η μίς
Μάργκαρετ Κάρντον, 30 ετών, έτραυ-
ματίσθη πρό ενός έτους, εις ένα αλ-
τοκινητιστικόν δυστύχημα, και το α-
ποτέλεσμα του τραυματισμού της ή-
ταν να χάση έντελώς το αίσθημα της
οσφρήσεως. 'Από τότε δεν έκταλά-
βαινε πιά καμμία απολύτως μυρωδιά.
Κατόπιν τούτου έκαμε άγωγή έναν-
τίον του ίδιου κτήτου του αυτοκινήτου
πό όποιον την είχε τραυματίσει. Και
το δικαστήριον έχαρακτήρισεν ως έξα-
ρετικά πολύτιμον την άπώλειαν αυτή
για την νέα, και καταδίκασε τον ιδιο-
κτήτη του αυτοκινήτου να της πλη-
ρώση γι' αποζημίωσι 1.300 λίρες, δη-
λαδή περί τις 750.000 ελληνικές δραχ-
μές.

Παντρεύτηκε με... άκυρα τσέκ

Φθινότερος γάμος δεν ήμπαρεί να
γίνει από κείνον που έκανε κάποιος
Χάρρυ Στάνλεϋ, στο Γορέντο του Κα-
ναδά πρό ήμερών. Είπε γνωστό ότι
στις 'Ηνωμένες Πολιτείες και στον
Καναδά επικρατεί η συνήθεια να πη-
ράνουν οι άνθρωποι για τις δοσολη-
ψίες των με τσέκ—όσοι άνωείται έ-
χουν καταθέσει στην Τράπεζα—και
τοίτω για να μην είναι υποχρεωμένοι

να κουβαλούν πολλά μετρητά επάνω
τους. Φυσικά δεν λείπουν και οι άπα-
τεώνες, εκείνοι δηλαδή, που ενώ έχουν
έξαντληση οι τραπεζητικές καταθέ-
σεις τους, εξακολουθούν να εκδίδουν
τσέκ. Στην κατηγορία λοιπόν αυτήν
φαίνεται ότι άνηκε και ο Χάρρυ Στάν-
λεϋ. Το υφικό φόρεμα που έχάρισε
στη γυναίκα του, και τις βέρες, τα
πλήρωσε με τσέκ τα όποια δεν είχαν
άντικρυσμα, και τα όποια η Τράπε-
ζα άρνήθηκε να τα εξαργυρώσει. Με
άκυρο επίσης τσέκ έπλήρωσε τον έ-
φημεριο ό όποιος ελόγησε τον γάμο

Η αδελφή του Βασιλέως της Αιγύπτου πρι-
ληψείσαν την ήμεραν των άπορρώων της
με τον Διάδοχον της Περσίας.

του. Τέλος, με άκυρο τσέκ έπλήρωσε
αυτός ο γαμήλιο γεύ-
μα που παρέθεσε στους ασάντας κα-
λεσμένους του γάμου του. 'Εννοείται
ότι εϋδως μετά το γαμήλιο γεύμα, πη-
ρε τη γυναίκα του να πάη ταξίδι και
...άκόμα φεύγει. 'Η άστυνομία του
Γορέντο, ίδον καταζητεί τώρα, για να
τον κάνει να πληρώση με φυλάκιση την
τελετή του γάμου του.

Ένα άλογο έκτροχιάζει ένα τραίνο

Σπανιώτατον εις τα χρονικά των
σιδηροδρομικών δυστυχημάτων περι-
στατικόν συνέβη τελευταίως, έξω άπ' την
Αυστραλιανή πόλιν Μπέρρυβιλλοκ
της επαρχίας Β'κτώρια. Μία μικρή το-
πική άμαξοστοιχία περνούσε από τα
άπεραντα λειβάδια, έξω από το Μπέρ-
ρυβιλλοκ, όπου διατρέφονται χιλιάδες
άλογα, σε ήμιαγρία κατάστασι. Την
στιγμή που έφθανε το τραίνο, ένα κα-
πάδι άλόγων περνούσε άπ' την σιδη-
ροδρομική γραμμή. Τα περισσότερα
άπ' τ' άλογα τώβαλαν στα πόδια κι'
έφυγαν, ένα όμως άπ' αυτά ώρμησε
έναντιον του τραίνου, κι' έπεσε επάνω
... Το άλογο τραυματίσθηκε έλα-

φρά, αλλά το τραίνο έπαθε κυριολε-
κτικώς πανωλεθρία. Το ένα άπ' τα
βαγόνια έσπασε στη μέση, και συγ-
χρόνως έγειρε, κι' έπεσε στα πλάγια,
κάνοντας να έκτροχιασθούν και πολ-
λά άλλα βαγόνια. Κι' έτσι το τραίνο
έμεινε καρφωμένο εκεί για ώρες, έ-
ως ότου έφθασε ένα συνεργείο βοηθη-
τικόν.

Ο αυτόματος πυροσβέτης

Κάποιος νεαρός μηχανικός αρχιτέ-
κτων, εις το Μέντς του Βελγίου, έπε-
νόησε και κατασκεύασε ένα Ρομπότ
—Πυροσβέστη, ένα μηχανήμα με σχή-
μα ανθρώπου, που είναι εις θέσιν να
κάνη αυτόματως διάφορες πυροσβε-
στικές έργασίες. Το μηχανήμα αυτό
με τον πολύπλοκο μηχανισμό που έ-
χει μέσα του, στέκεται εις ένα σπίτι
μαζί με όλα τα άλλα άπαραίτητα έ-
ξαρτήματα, τηλεφώνον, σωλήνες πυρο-
σβεστικούς, δοχεία με πυροσβεστικές
ύλες κ.λ.π. Μόλις έκραγη πυρκαϊά
στο σπίτι, και πεταχθούν φλόγες,
ή ζέστη που παράγουν οι φλόγες θέ-
τουν εις κίνησιν το Ρομπότ, του όποι-
ου άρχίζει να λειτουργή αυτομάτως ο
όργανισμός. 'Απλώνει το χέρι του στο
αυτόματο τηλεφώνον, έπικοινωνεί με
τον πλησιέστερον πυροσβεστικόν σταθ-
μό και άπαγγέλλει την όδον και τον
αριθμό στον όποιον βοσκαται το σπι-
τι. 'Επειτα πλησιάζει προς τον πλη-
σιέστερο σωλήνα, τον ξεκρεμάει, ξε-
βιδώνει αυτόματως την κάνουλα του,
και στοίχει το στόμιόν του προς το
μέρος όπου είναι οι φλόγες.

Έταν το σπίτι γίνεται γυμνα- στήριο

Μία περίεργη ύπόθεσις συζυγικής
διενέξεως άπησχόλησε πρό ήμερών
ένα άπό τα πρωτοδικεία του Καίρου.
Κάποιος καθηγητής της γυμναστικής
Μουράτ Αλή Μωχάμετ όνόματι, είχε
έγκαταστήσει στο σπίτι του μία Σχο-
λή Γυμναστικής, όπου έγγραφήκαν
πολλοί μαθηταί. Λίγες βδομάδες ό-
μως μετά την έγκατάστασι του κατ'
οίκον γυμναστηρίου εκείνου, η γυναί-
κα του τον παράτησε και κατέφυγε
στους γονείς της. Ο σύζυγος της κα-
τήγγειλλε ζητώντας άπ' το δικαστή-
ριο ή να την υποχρεώση να ξαναγυ-
ρίση κοντά του, ή να έκδώση διαζύ-
γιο εις βάρος της. 'Η κατηγορουμέ-
νη έπαρουσιάσθηκε στο δικαστήριον,
και παραπονέθηκε ότι από τα τέσσερα
δωμάτια του διαμερισμάτός των, ο
σύζυγός της είχε αφήσει μόνον ένα
για τις οικογενειακές τους ανάγκες,
και τα άλλα τρία τα είχε κάνει γυμνα-
στήριο, έτσι ώστε η καυμένη δεν μπο-
ρούσε να κυκλοφορήσει μέσα στο σπίτι
της, που ήταν διαρκώς γεμάτο από
τους νεαρούς μαθητάς του συζύγου
της. Το δικαστήριον έδικαίωσε την σύ-
ζυγον και της έδωσε το δικαίωμα να
χρόνως δε καταδίκασε τον άνδρα της
μην στο σπίτι των γονέων της, συγ-
νά της πληρώνη ώρισμένη διατροφή,
έως ότου αποφασίση να μεταφέρη το
γυμναστήριόν του έξω από το σπίτι
του.

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

Τό ψάρι τόν έρριξε στο νερό

Όσοι έτυχε να βρίσκονται στην πα-
ραλία της άμερικανικής πόλεως Τίφ-
τον, στην πολιτεία Γεωργία, είδαν ξα-
φνικά ένα άπόγευμα, τελευταίως, κά-
ποιον νεαρό κύριο που έψάρευε, να
ρίχνεται ντυμένος καθώς ήταν, μέσα
στη θάλασσα, και να κάνει μια μεγα-
λη βουτιά. Νομίζοντας ότι έπρόκειτο
περί άποπειρας αυτοκτονίας, έτοιμα-
ζόνταν πολλοί άπ' αυτούς, να ριχ-
θούν μέσ' στο νερό για να σώσουν τον
αυτόχειρα, όταν τον είδανε να ξανα-
βγαίνει στην επιφάνεια, κρατώντας
θριαμβευτικά στο χέρι του ένα άρκε-
τά μεγαλούτσικο ψάρι. Τι είχε συμ-
βή; Ο άνθρωπος αυτός—Τσάρλι Μύλ-
λερ ήταν τ' όνομά του, όπως εξακρι-
ώθηκε έπειτα—είχε πιάσει με το άγ-
κίστρι τον ένα ψάρι. 'Αλλά καθώς
το τράβηξε στη στεριά, και τώγαλε
άπό τ' άγκίστρι του, το ψάρι του ξε-
φυγε και με δυο τρία σαρταρίσματα
βρέθηκε πάλι στο νερό. 'Η φούρκα
του που έκανε έτσι την λεία του έκα-
νε τον Μύλλερ να ριχθί μέσ' στο νε-
ρό για να πιάση το ψάρι, όχι με τ'
άγκίστρι πιά, αλλά με το χέρι. Εϋτυ-
χώς ήταν δεινός κολυμβητής, και—τό
σπουδαιότερον—τυχερές, γιατί πραγ-
ματικά κατώρθωσε να το ξαναπιάση.

Γάμος μέσα στη φυλακή

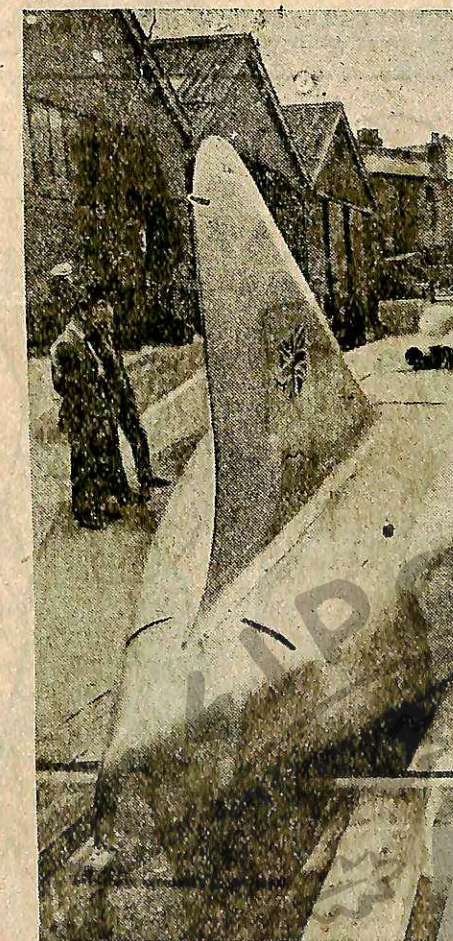
Για πρώτη φορά στα έγκληματικά
χρονικά της Βουλγαρίας έγινε τελε-
ταίως ένας γάμος στην κεντρική φυ-
λακή της Σόφιας.

Γαμπρόσηταν ένας φυλακισμένος, ο
Κύριλλος Πουσχάρωφ, ο όποιος πρό
μηνών είχε καταδικασθί εις θάνατον,
έπειδή είχε σκοτώσει κάποιον πλού-
σιο 'Ισραηλίτη. Λίγον καιρό μετά την
καταδίκη του, ή θανατική ποινή του
είχε μετατραπή εις ισόβια δεσμά. Τό-
τε ο Πουσχάρωφ παρεκάλεσε να του
έπιτραπή να παντρευθί την έκλεκτή
του. Ο διευθυντής της φυλακής βρή-
κε δικαιολογημένη την παράκλησι του
καταδίκου, αλλά δεν ετόλμησε ν' ά-
ναλάβη ο ίδιος την πρωτοβουλία μιας
τέτοιας ένεργείας. Διεβίβασε, λοιπόν,
την αίτησί του στο 'Υπουργείο της Δι-
καιosuνης, το όποιο και την ένέκρινε.
Και πρό όλίγων ήμερών, μία Κυρια-
κή, ή άρραβωνιαστικά του Πουσχά-
ρωφ, 'Ιβάνκα Στογιάνοβα, ντυμένη
με το άσπρο υφικό πέπλο, έπήγε στη
φυλακή, συνοδευόμενη από μερικούς
συγγενείς δικούς της και του άρρα-
βωνιαστικού της. 'Εκεί έγινε ο γάμος
έν μέσω των άλλων φυλακισμένων,
και με κουμπάρο τον διευθυντή της
φυλακής. 'Επειτα προσεφέρθηκαν
κουφέτα κι' αναψυκτικά, και ή νύφη
φίλησε τον άνδρα της κι' έφυγε για
να τον πειριμένη να συζήσουν όταν...
τελειώση ή ισόβια ποινή του.

Αγώνες δρόμου κροταλιών

Μεθαύριο την Κυριακή, 4 'Ιουλίου,
στην άμερικανική πόλιν Νόρθ Λιτζ
Ρόκ, της πολιτείας 'Αρκάνσας, θα γι-
νουν οι περιεργότεροι αγώνες δρό-
μου. Θα είναι κούρσες φειδιών, του εί-
δους των κροταλιών 'Οργανωτής του

Αλλόκοτον αυτός άγωνίσματος έγινε
κάποιος φαρμακοποιός όνόματι Τζόνι
Πόχ, ο όποιος σ' ένα άγρόκτημά του
διατηρεί πολλά τέτοια έρπετά, όχι
βέβαια έξημερωμένα, αλλά άπωσθή-
ποτε έξησκημένα να κάνουν ώρισμένα
γυμνάσματα. Μέχρι της στιγμής διά-
φοροι κροταλιότροφοι έδήλωσαν ότι
θα μετάσχουν στους αγώνες αυτούς,
στοις όποιους ύπολογίζεται ότι συνο-
λικώς να τρέσουν 500 κροταλίας. 'Ως
στίβος έχει όρισθί ένα μεγάλο γήπε-
δο έξω από την πόλιν, όπου έχει χαρα-
χθί ένας μεγάλος κύκλος. Τα φειδιά
που θα διαγωνισθούν, θα οδηγηθούν
στο κέντρο του κύκλου, κι' έπειτα θ'
αφθούν έλεύθερα. 'Όποιο άπ' αυτά

Το περσάσιον αυτό κίνητον με το όποιο ο 'Αγγλος αυτοκινητιστής ποιος του έσπασε το
'Εύστον θα προσπαθήση να καταρρίψη το παγκόσιον ρεκόρ.

φθάση πρώτο σ' όποιοδήποτε σημείο
του κύκλου, θ' ανακηρυχθί νικητής,
και θα δοθί έπαθλο 200 δολλαρίων.

Άρνούνται να καταδώσουν έ- κείνον που τους έτραυμάτισε

'Η άστυνομία της Νέας 'Υόρκης
προσπαθεί να έξιχνιάση ένα μυστηριώ-
δες έγκλημα, το όποιον μένει μυστη-
ριώδες έπειδή το θέλουν τα θύματα
του. Μίαν νύκτα ήκούσθησαν πυροβο-
λισμοί εις ένα οικίον, εις τα πρόθυ-
ρα της Νέας 'Υόρκης, εις τον όποιον
κατοικούσε κάποια κυρία Γεωργία
Χόλαμπ με τον 25ετή γιόν της. 'Όταν
οι γείτονες είδοπολησαν τον εκεί πλη-
σιον φρουρόν άστυφύλακα και έτρεξαν

μαζί του μέσα εις τον οικίον, εύρη-
καν την μίση Χόλαμπ και τον γιόν
της τραυματισμένους, εκείνη μὲν με
τεσκοῦρι εις το κεφάλι και με σφαί-
ραν περιστροφου εις το ένα πόδι, τον
δὲ γιόν της εις το πόδι με σφαίραν πε-
ριστροφου. «Ποιος σὰς έκτύπησε;» ή-
ρώτησε ο άστυφύλαξ και οι γείτονες.
Μητέρα και γιόνς ήρνήθησαν ν' άποκα-
λύψουν τον δράστην και έξασκώλου-
θούν ακόμη να άρνούνται και εις την
ανάκρισιν!...

Όταν θέλη ή τύχη

Ο Ούλλιαμ Σπίντερ από την πόλιν
Βαρσοβία της πολιτείας 'Ινδιάνα, ή-
ταν από πολλών μη-
νών, άνεργος και
είχε περιέλθει στο έ-
σχάτον σημειον των
στερησεων και της
καταπτώσεως. Είχε ά-
φήσει το όνομα και την
διεύθυνσι του σε πολ-
λους έργοδοτες, που
του είχαν υποσχεθί ο-
τι μόλις παρουσιαζό-
ταν έργασία θα τον εί-
δοποιούσαν. 'Αλλά πέ-
ρασαν μήνες και καμ-
μία είδοποίησις δεν του
είχεν έρθει. Ο άτυ-
χης νέος έρισκόταν
σε τελεία άπόγνωση
και άπελπίσια. 'Επ' τη
τελευταία του πράγμα έφθα-
σε στο έπιοχώρητο και
τότε άπεφάσισε ν' αυ-
τοκτονήσθι. Προμηθεύ-
θηκε λοιπόν μία δυ-
νατή δόσι άρσενικού,
το έρριξε μέσα σ' ένα
κούπελλο, κι' άφοδ έ-
γραψε ένα λακωνικό
άποχαιρετιστή ρι α
γράμμα, έτοιμάσθηκε
να πιη το δηλητήριο.
Κατά σύμπτωσι την
ώρα εκείνη έβρεχε με
το άσκι. Και ξαφνικά,
την ώρα που ο Σπίν-
τερ έπλησίαζε το δη-
λητήριο στόστόμα του
έπεσε στο δωμάτιόν του
ένος κεραυνός, ο ό-

πείραξη αυτόν καθόλου. Ο δυστυχής
έμεινε ξαφνιασμένος, μη ξέροντας αν
έπρεπε να λυπηθί που είχε έμποδισθί
ή αυτοκτονία του, ή να χαρή που ο κε-
ραυνός δεν τον είχε περάσει. 'Εξαφνα
άκούσθησαν χτύποι στην σκάλα.
Την φοράν αυτήν ήταν ο διανομέας,
που του έφερε δυο γράμματα. Το ένα
ήταν από κάτι συγγενείς του άπ' την
'Αγγλία, οι όποιοι εις σχετικήν αί-
τησιν του, του έστελναν μερικά λε-
φτά για να περάση κάποιους όδο-
μάδες. Το δεύτερο ήταν από έναν έπι-
χειρηματία της πόλεως, ο όποιος τον
είδοπούσε ότι είχε μία πολύ καλή
έργασία γι' αυτόν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

‘H မှတ်တ

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ὁ Πατὴρ προτίμησεν τὴν ἀγάπην τοῦ μαύρου καὶ τοῦ ῥοῦ ἢ τοῦ κεραμιδιᾶ μετὰ τὸ μαύρο.
Ὁ Ροῦς ἀρέσκεται σὲ ἀνα-

58

ὅτι ἐνοταφίσθη τῇ

ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΚΤΕΣ
Γιὰ ν' ἀπολαύσωμε τὰ ἀγαθὰ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

‘H မှတ်တ

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ὁ Πατὴρ προτίμησεν τὴν ἀγάπην τοῦ μαύρου καὶ τοῦ ῥοῦ ἢ τοῦ κεραμιδιᾶ μετὰ τὸ μαύρο.
Ὁ Ροῦς ἀρέσκεται σὲ ἀνα-

58

τὰ σημερινὰ νειῶτα. Κι' ἂν δὲν
τ' ὁμολογοῦσαν, ἀσφαλῶς θὰ τὸ
ἐσκέπτονταν.

Μία υποφικώτατη πυτζάμα και ένα επίσης χαριτωμένο σόρτ, α-
πό τις τελευταίες Παριζιάνικες κρεασιόν.

ΥΦΑ ΣΜΑΤΑ

ΦΟΥΣΤΕΣ

TA MANIKIA

ΓΙΑΚΑΔΕΣ

ΣΟΥΕΤΕΡ, ΖΙΛΕ, ΜΠΛΟΥΖΕΣ

...Είδαμε ένα ωραιότατο μπο-
λεοδ και μια γκέμπ από λινό.

YUVAKA

Ὁ καλλωπισμός

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΑ ΔΟΝ.
ΤΙΑ

Πρέπει να έχετε ὅτ' ὅσιν δι-
δατα ἡ ἀπολέλιμα τῶν τροφῶν
καθόνται σὺν κατὰ μέτρον τῶν
δοντιῶν καὶ ἀγα-ἀγα τὸ φθει-
ρον. Ἐκεῖ λοιπὸν πρέπει να γί-
νεται καλὸ τροφίσμα καὶ ὅ-
σας μέλλει ἂν ματώσων τα οὐλο-
ν. Τὸ τροφίσμα πρέπει να γίνεται
μὲ δυνάμι καὶ ἐλς πρόπον ὥστε
ἵνα ἀισθάνεσθε τίς τῆς χεῖ-
ρὸς τῶν ἐλχορῶν σὲν χῶ-
ρισματὶ μετὰ τοῦ ἐνὸς δοντιοῦ
καὶ τοῦ ἄλλου.

ΘΥΣΙΑΖΕΤΕ 6 ΛΕΠΤΑ ΤΗΝ Η
ΜΕΡΑ

Επομένως θα θυσιάζετε 6 λεπτά την ημέρα. Φαντάζομαι ότι δεν είναι πολλή μεγάλη θυσία προκειμένου να έχετε λευκά και γερά δόντια. Έπειτα ξέρομε ότι τα γερά δόντια διατηρούν και το στομάχι νερό.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ
Η ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

“Υπάρχει πλέον ευχάριστη απήχηση για μία μητέρα από τον φρονιτήρα μόνη της το παιδί της; Είπε πραγματικώς πολύ περισσότερο το γεγονός ότι υπάρχουν μητέρες που έμπιστευούνται τα παιδιά τους σε ντανάδες, δούλες είνε τόσο ευχαριστήσιες να τα φροντίζουν μόνες τους φυσικ

πῆτε. Ὡ! ἡ πείρα ἀποκτάται ἀμέσως. Ἐπειτα, θά ὑπάρχη καὶ ποια σεβαστὴ γιανιά, γιὰ νὰ δῶσιν τὴν σοφὴν συμβουλὴν τῆς.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟ
ΔΗΜΑΤΩΝ

Αν θέλωμε νά διατηρήσω
τά υποθήματά μας, πρέπει, μ
λις γυρίσω στό σπίτι, νά τ
εξοικονώωμε καλά μέ μιὰ θού
τσα, νά τά σκουπίζωμε δε έξ
λούθως μ' ένα μαλακό πανί κ
στό τέλος νά τά περνώμε μέ
βελούδο, γιά νά γυαλίσουν.
νιοτε θά τά περνώμε καί μέ μ
σασπουνάδα γιά ν' αφαιρέσω
βερνίκια καί θά τά σκουπίζω
γρήγορα πριν εισωχώρησή τ
ρο στό δέρμα.

Μὴ λησμονήτε καὶ κάτι ἄλλο.
Ὅτι γιὰ νὰ διατηροῦνται τὰ
ποδήματα, πρέπει νὰ τὰ φορο-
με μίαν ἡμέρα καὶ νὰ τ' ἀφήν-
με ν' ἀναπαύωνται τὴν ἐπομένην

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἀπαντήσεις τῆς Ἱστορίας
Καλλιόπης

Φίλην Ἐπισταυροῦ
Ἐνταῦθα, Δὲν τὰ κατὰ μέρος
διόλου καλὰ μὲ τὰ φρούρια αὐ-
καὶ δυστυχῶς δὲν μπορεῖ νὰ
ορθωθῇ τὸ κακό. Τὸ μόνο ποὺ
χετε νὰ κάμετε, εἶνε νὰ χρησι-
ποιήτε Σιμπιδάκι κάθε 8 ἡμέ-
ρᾳ νὰ ἐγιάσετε τὴς περιττῆς τῆ-
χες. Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορ-
οῦτε ποὺ τίποτε ἄλλο, μὰ ἀφοῦ
χρησιμοποιήσατε ψαλίδιωμα,
πρέπει νὰ τὸ περιμένετε αὐτὸ τὸ
ἄλλοτα.

Εὐγενῆ Ἀναγνώ-
στην. Εὐχαριστῶ διὰ τὰ
γενικά σας λόγια καὶ σὰς συ-
νοπτικὰ τοῦ δέξιαι γιὰ τὰ ματία σου.
Κάθε βράδυ, προτοῦ κοιμηθῇ,
νά κάνετε λίγα ζεστά ἐπιθέματα
μέ ἀφέψημα χαμομηλίου. Ἡ
λήσας ~~ἀφ' ὧν~~ στασιμότης ὅλα

1. Φόρεμα από γραμμωτό δίμητο. Τò φουστάνι σκεπάζεται με δίχτυ με χοντρές τρύπες (έν ειδει δεύτερου φουστανιού) που σκεπάζει τò κάτω φουστάνι. Μικρός γιακάς από φιλέ, 2,60 μέτρα με 0,80. 2. Μπλουζίτσες φοράτε όλες, με καμμάια σας δεν είχε την έμπνευση να την στολίσει με διάφορα κοχύλια. Προσπαθήστε να την λανσάρετε πρώτη έσεις. 3. Άλλο στολισμα με κοχύλια με κύψη τη φορά δεν γαρνιζονται στò φόρεμα διά αποτελεσματική να θαυμάσιο κολλεί. 4. Για ζακέτα από βουάά μπροστινή σμένή με σειρήνη. 5. Μία ώραία δαντέλλα κατά εφαρμοσμένη σ ένα καλοκαιρινό φουστάνι εινε ή ωραιότερη και πρωτοτυπότερη γαονιούρα.

φεισθῇ ἐξόδων διὰ τὰ ἱκανοποι-
ῆση ὅλα τὰ γούστα τῶν ἀνθρώπων
στών. Σχετικῶς μὲ τὰ μαλλί-
σας ἓνα μόνον θὰ σᾶς σώσῃ. Νά
λαυρεῖσθε κάθε ὑοὸ φορὲς καὶ ἐπὶ
2 μῆνες νὰ τρῖβετε τὰς ρίξας μὲ
πετρέλαιο. Εἰσι σὺν τῷ χρόνῳ

A. A. E. Ἐνταῦθα. Εἶνε
 λυ δύσκολο νά γίνουν στο σ
 αῦτά τὰ λουτρά καὶ χωρὶς
 ἄμεσον ἐπιλόγειν λατρού, ε
 πῶς δὲν ἀναγκάσω τὴν
 θύνην νά σᾶς τὰ συστήσω.

Η ΙΑΤΡΟΣ

ΖΩΟΔΥΜΙΑ ΜΙΓΔΗΝ

Κατά της ζέστης

- Καταπολεμήσατε την ζέστη με τελεσφόρους πράξεις.
- Λάβετε ώρισμένες προφυλάξεις.
- Μη διαβάσετε το Ιστορικό κεφάλαιον του φόνου του Καίσαρος, πριν πάη στο Συμβούλιο.
- Διότι τον Καίσαρα τόν Ήλεγαν... Ή ούλλιο.
- Μη τοποθετήτε το κεφάλι σας κάτωθεν θερμόμετρου τινός.
- Διότι τότε το θερμόμετρον θα δείχνη υπέρνω του... μ η δ ε ν ό ς !
- Μην πάτε Δευτεριάτικα σε θέατρον, ούτε νιά σαχλαμάρα.
- Διότι θα πέσετε στήν... Ήρημο Σιγάρα.

Ο φίλος σας

Απαγόρευσις

- Προχθές εις έναν υπαίθριον κινηματογράφον, όπου έπαιζετο ένα έργον της Γκρέτας Γκάρμπο, ένας θεατής, εις τόν όποιον δέν ήρεσε τό φίλμ, έβλασφήμισε τήν πρωταγωνίστριαν:
- «Μή βλασφημήτε τ ά θ ε ί α» τού έπενε άλλος θεατής.
- Μά έγώ τήν Γκάρμπο έβλαστήμωσα, άπήντησεν ό πρώτος.
- Ακριβώς. Δέν ξέρετε, ότι τήν άποκαλούν... θεία Γκρέτα;
- Επηκολούθησε καρπαζιά.

Διεθνή

- Επί της διεθνούς καταστάσεως διμύλουν διάφοροι επαγγελματίαι και έκφράζονται ό καθένας στήν επαγγελματικήν του γλώσσαν, ως έξης:
- Ο Ιατρός - μαιευτήρ:
- Η κατάστασις έγκυμονεί κινδύνους.
- Ο χασάπης:
- Εφθασε τό μαχαίρι στο κόκκαλο.
- Ο αλγοπόλης:
- Οί δυνάμεις τ ά έ τ σ ο ύ γ κ ρ ι σ α ν.
- Ενας κουρέυς:
- Εφθασε ό κόμπος στο χτένι.
- Ενας μυροπόλης:
- Μοδ μυρίζεται άναμπουμπούλα.
- Ενας ψεύτης:
- Σωθήκαμ τ ά ψ έ μ α τ α...

Άγγελία

Οί δικηγόροι της δίκης Περδικάρη βλέποντες, ότι ή υπόθεσις ήταν άρκετά σκοτεινή και δέν θά μπορούσαν νά τ ά βγάλουν εύκολά πέρα, παρήγγειλαν έπειγόντως μερικούς... κουβάδες, γιά νά... άντλ ο ύ ν έπιχειρήματα.

Γυναίκες

Τήν ήσυχίαν και τόν νοϋν κόντεψε νά μας πάρη ή δίκη Περδικάρη.

Μάς συγκινούσ' ή ήρωίς —κι' αυτό δέν είναι ήμέμα— μέ τ ά πολλά περίστροφα και τό έμοιραϊόν έλέμμα.

Τό τραγουδάκι τό παλινό άς ποϋμε μέ παράτα: «Υδώνη τ ά κουμπούρια σου μέ τί τ άχες γεμάτα!...».

Αλλά γιατί παρακαλώ τήν συμπαθή Υδώνην γιατί εις τό έδώλιον νά τήν καθίσουν μόνην;

Κάθε γυναίκα πάντοτε ήταν και μία φόνισσα... Ω! μήν ειπήτε άδική μομφή, πώς έξεφώνισα!...

Και γιά νά δhte πώς έντός έρίσκομαι τών πραγμάτων, θέ νά σας φέρω αύθωρει σωρών παραδειγμάτων.

Βλέπετε αϊφνης μία μικρή κι' ευθύς σας πιάνει ζάλη. Μά μία ματιά τής δηλαδή σας... παίρνει τό κε φ ά λ ι ο.

Ετσι έχάθη κι' ό Αδάμ από τήν Εύα, ήτις όηκε από μία του πλευρά. Και τόν Αδάμ τόν φουκαρά τόν έπιασε... πλευρίτις.

Βρίσκουν συχνά, ώ ένορκοι τρόπους πολλούς τ ά θήλεα νά μας έξολοθρεύουνε από τήν ζωήν άνήλεα...

Μας λέν, «χρυσέ μου» διαρκώς «χρυσούλι μου, έσύ!... Κι' αυτό τό λένε μέ σκοπό νά π ά μ' από... χ ρ υ σ ή.

Μας κάνουν ό,τι θέλουνε, και ό,τι φανταστήτε. Ακούστε νά πεισθήτε.

Μας κάνουν... περι ο δ ι κ ά έτσι, άπλώς γιά γούστον όταν μέ μία γλυκειά φωνή μας λένε... «Θ η σ α υ ρ ο ύ ς» των.

Επίσης — ώ μαρτύρια τού άνδρικοϋ τού κόσμου! — μας καίνε, μας άνά θ ο υ ν ε και μας φωνάζουν... «Φ ω ς μου».

Μας λέν πώς μας λατρεύουνε λές άγιοι πώς μοιάζουμε. Και φυσικά. Απ' τ ά πολλά μαρτύρια... άγιάζουμε.

Ο γυναικοπαθής

Μαυρίλες

Πολλή μαυρίλα πλάκωσα εις όλο τό ντουναί. Έγινε μαύρη σ τ ά μπαίν-μίζτ ή κάθε μία νηά.

Εκεί έπήγαμε κι' έμεις μέ όλο τό ραχάτι μας κι' από τήν γύμνια τήν πολλή έ μαύ ρ ι σ ε τό μάτι μας.

Από μαυρίλα έχομε παντού έπιδημία ως και ό Πώπ μαυρίστηκε άπ' τήν Ακαδημία.

Μιά νέα έκαυχήθηκε πώς μέσα σ' ένα μήνα έγινε άραπίνα. —Θεούλη μου, τί νίλα! — και πώς ρεκορ ταχίτητος έσπανε στή μαυρίλα.

Κι' ό Σμέλιγκ, όταν τ άκ ο υ σ ε άπήντησ' έν τώ άμα: —Μωρέ, χαρά στο πρ ά μ α ! Έμένανε μέ μαύ ρ ι σ ε. ό Λούις ως γνωστόν έντός... τριών λεπτών.

Μαυρίκιος

Ράδιο-Αθήναι

Μιά έβδομάς, ως είδατε, άγαπητοί μου, πέρασε και ό καθένας από μας έφτά ήμέρες... γέρασε.

Στό άστυ μας συνέβησαν μεγάλα γεγονότα: Κάποιος Αλέξανδρος Φυσσάς, άήγαγε μία Νότα, έγιναν τρεις άπόπειρες αυτοκτονίας πάλι

εις δέ τήν Ιεράν Όδόν έσπασαν τό κεφάλι ένοχού άτυχοϋς, έμιστοκλη όνόματι.

Τήν Τρίτην συνελήφθησαν ένταύθα δύο άόμματοι έπαίται, γιατί, λέγεται — έγώ μία δέν τούς είδα — ότι στο τράμ... έδιάβαζαν

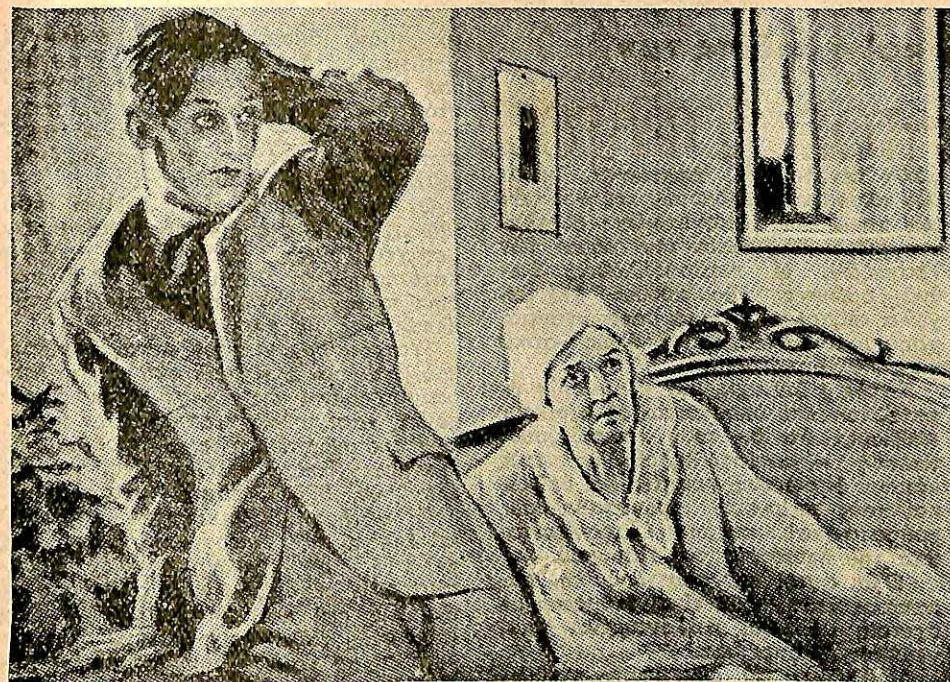
κι' οί δύο έφημερίδα! Λόγω της ζέστης σ τ ά ς άκ τ ά ς τρέχει ό κόσμος όλος φάνηκε δέ στο Φάληρο πρό ήμερών κι' ό στόλος, πραγμα που συνεκέντρωσεν ομάδα περιέρων.

Στό «Αθηναϊόν» άνέβηκε ένα καινούργιο έργοι με έξυπνάδες παλαιές αλλά... άειθαλείς.

Τής Κωνσταντινουπόλεως μας ήλθεν ό Βαλής και έτυχεν υποδοχής πολύ-πολύ θερμής.

Τέλος, στήν Πλάκα βρέθηκε, προχθές ένας Έρμής...

Γ.

— Μητέρα, τόν σκότωσα!, είπε άποφασιστικά ό Γουίλυ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΙΓΜΗ

Ένα δραματικό άριστουργηματάκι

Τό τραπέζι τού δείπνου έλαμπε μ' όλη τήν μεγαλοπρέπεια τών άσημικών και τών κρυστάλλων του. Τά άνθη, σφά τοποθετημένα, ήταν μία σωστή άρμονία άπαλόχρωμων πετάλων.

Η λαίδη Διάνα, άναστένανε μέ άνακούφισι... Ήταν μία αληθινά ευτυχισμένη γυναίκα, πού ό Θεός τήν είχε ευλογήσει στο κάθε τι. Ο άνδρας της ήταν πλούσιος και καλός, και ό Γουίλυ, ό μοναχογιός της, ό ώραιός λοχαγός τών ούσάρων, άπόψε θά γιόρταζε έπισημώς τούς άρραβώνες του μέ μία νέα πάμπλουτη και πεντάμορφη.

Η λαίδη Διάνα, τ ά σκεφτόταν αύτ ά, καθώς διευθυνόταν στο σαλονάκι όπου τήν έπερίμενε μία άγνωστη κυρία, και μία γλυκειά θαλπωρή έτύλιγε τήν καρδιά της.

Όταν άνοιξε τήν πόρτα, μία κραυγή έκπλήξεως και θυμού έξφυγε από τ ά σφιγμένα χείλη της:

— Μαίρη! Έσύ! Αποψε!

Τό βασανισμένο, πρόωρα γερασμένο, πρόσωπο μιας γυναίκας χαμογέλασε στο μισόφωτο...

— Ναί... Είμαι έγώ, Διάνα. Τόλημσα νάρθω γιά νά ιδώ άν μέ συγχωρήσεις...

— Μαίρη... άπήντησε νευρικά ή λαίδη. Δέν σε κατακρίνω... Μά έπρεπε μόνη σου νά καταλάβης πόσο άτοπο ήταν αύτό: νάρθης έδώ άκριβώς τήν ήμέρα τών άρραβώνων τού Γουίλυ.

— Σκέφτηκα πώς σαν άδελφή σου... Δέν τό σκέφτηκες όμως τήν ή έρα πού έκλεψες τό θραχιόλι της Ζαννί, γιά νά καταδικασής σε όκτώ μη νών φυλάκισι, και νά μας ρίξης όλους στήν ντροπή και τήν άπόγνωσι.

Η μητέρα κόντεψε νά πεθάνη... Νά τό κάρης έσύ, αύτό! Έσυ, μία κλέφτρα!

Η άλλη έγειρε άκόμη τό πρόωρα άσπρισμένο κεφάλι της.

— Δέν καταλαβαίνεις, Διάνα, ψιθύρισε. Έσένα ή ζωή σ τ ά δωσε όλα...

Κοινωνική θέσι, πλούτη, όλα... Έγώ έκανα κακό γάμο. Ο άνδρας μου πεθαίνοντας μ' άφησε έλάχιστο... Έέαλα τόν Τζιμ σε φτηνά σχολεία κι' άργότερα άναγκάσθηκα νά διακόψω τις σπουδές του, γιατί έπρεπε νά έργασθώ. Διωρίστηκε ταμίας κάπου, και έπειτα άνακατεύτηκε μέ κακές παρέες...

Πήρε τρεις χιλιάδες λίρες... και δέν μπορούσε νά τις ξαναβέλη στή θέσι τους... Μού τ άπε όλα. Κοντέψαμε νά τρελλαθούμε... Ποιός θά μάς δάνειζε ένα τέτοιο ποσό; Σε κάθε χτύπημα της πόρτας νομίζαμε πώς τό έλλειμμα άνακαλύφθηκε, και πώς οί άστυφύλακες έρχονταν νά τόν συλλάβουν... Και καθαρά έβλεπα στο μυαλό τού άγοριού μου νά στερεώνεται και νά μεγαλώνη ή ιδέα της αυτοκτονίας... Τότε μέ κάλεσε ή Ζαννί Κόλεϋ...

Ποιός δαίμονας έστειλε στο δρόμο μου τό θραχιόλι της; Ήταν ένα τεράστιο μπριλάντι πού έκανε έξη χιλιάδες λίρες. Τόχε ξεχάσει επάνω στο πιάνο, μέ κάτι άλλα δαχτυλίδια και θραχιόλια, πού τόβγαλε γιά νά παίξω. Έξη χιλιάδες λίρες, όταν τ ά μισά θάφταναν στο άγόρι μου γιά νά σωθώ!

Τό πήρα, τό πούλησα σ' έναν Έβραίο και έδωσα τ ά λεπτά τού Τζιμ χωρίς νά τού πώ πού τ ά βρήκα. Σώθηκε!

Ο Κόλεϋ όμως είχε έναν πολύ καλό ντέκτερ. Σε έξη μήνες άνακάλυπταν ποιός έκλεψε τό θραχιόλι. Τήν καταγγέλια, τήν δίκη μου και τήν καταδίκη μου, τήν έξέρις. Ναι, πώς τό τρελλαθώ από ντροπή...

Ζω από ένα θαύμα. Υπέφερα όπως σου είνε άδύνατον νά φανταστής... και νά καταλάθης...

Πραγματικά, σκέφτηκε ή λαίδη Διάνα, ή γυναίκα εκείνη φανόταν είκοσι χρόνια πιά μεγάλη από τήν πρην...

ματική της ηλικίας. Μά καμμία χορδή οίκτου ή αγάπης δέν δονήθηκε μέσα της. —Ολ' αυτά καλά, της είπε ψυχρά κι' άπότομα. Μά τί θέλεις από μένα; — Ήλθα νά σου ζητήσω μία μεγάλη χάρη, Διάνα. Ο άνδρας σου έχει άπέραντες εκτάσεις στήν Αυστραλία. Ο Τζιμ και έγώ θά θέλαμε νά φύγωμε από τήν Άγγλία. Αν ό άνδρας σου ήθελε νά δώση μία θέσι έπιστάτου στον Τζιμ...

— Μέ τόν άνδρα μου δέν μιλούμε ποτέ γιά σας! τήν έκοψε άπότομα ή λαίδη Διάνα. Δέν μπορώ νά τού ζητήσω τίποτε!

—Διάνα, σκέψου! Θάσωζες τόν Τζιμ και μένα.

—Πώς θέλεις νά συστήσω τόν Τζιμ στον άνδρα μου, όταν ξέρω...

Δέν συνέχισε, μά ή Μαίρη κατάλαβε. Κατάλαβε και σηκώθηκε από τήν θέσι της άπίστευτα χλωμή. Όταν έέρω πώς ό Τζιμ «έκανε κατάχρησι» ήθελε νά πη ή άδελφή της...

— Έχει καλώς, Διάνα! Δέν θά σοϋ ζητήσω πιά τίποτε!

Η λαίδη Διάνα είδε νά χάνεται ή γυρτή, τσακισμένη σιλουέττα της, μ' αληθινή άνακούφισι...

— Ευτυχώς, δέν τήν είδε κανείς, σκέφθηκε. Ούφ!

Ξαφνικά άκουσε τήν φωνή τού Γουίλυ. Γιατί γύριζε τόσο νωρίς; Και ή φωνή του καθώς μιλούσε στον ύπνρέτη, της φάνηκε ταραγμένη παρά ζην.

— Μαμά, είσαι μόνη; Στο μισοσκόταδο δέν διέκρινε τ ά χαρακτηριστικά του, μά τόν έμάντευε άνήσυχο, νευρικό.

— Από τού έρχεσαι, παιδάκι μου; — Από τό σπίτι τού Στήβεν. Με συνήντησε έξω από τό πάρκο, και μού είπε νά τόν συνοδεύσω σπίτι του. Έκεί με κατηγόρησε ότι ή Καίη, πριν άρραβωνιασθώ μαζί μου, τόν άγαπούσε, και ότι έγώ τήν ξελόγισα. Ήλθαμε στα χέρια, και...

— Καί; Λέγε, Γουίλυ! Μη μέ τωρ ανας!

— Μητέρα... τόν σκότωσα!... Μία σιωπή νεκρική άπλώθηκε, ένφ ή Διάνα είχε παγώσει...

— Είσαι έβραϊός;

— Βεβαίωτατος. Τόν έχτύπησα στον κρόταφο μέ κάτι βαρύ... Ω, μητέρα! Είμαι φονιάς! Φονιάς!

Μά ή λαίδη Διάνα είχε ξαναβρή τήν ψυχραιμία της.

— Σε είδε κανείς νά μπαίνης ή νά βγαίνης; Τό έξέρις κανείς; ρώτησε.

— Όχι! Απολύτως κανείς! Ο Στήβεν ζή ολομόναχος.

— Τότε θά τό κρύψωμε!

— Μά, μητέρα... άν ό Στήβεν ζή; Αν μείνη χωρίς περιποίηση, θάναι βέβαιος θάνατος.

Η λαίδη Διάνα τόν κύταξε αίσθητα.

— Έκείνος ή έμεις! Ψιθύρισε. Ο νέος έσκυψε τό κεφάλι.

Τό δείπνο, είχε μεγάλη έπιτυχία. Η άρραβωνιαστική τού Γουίλυ ήταν ώραιότατη, και ό Γουίλυ όποτε και σκεπτόταν ότι ίσως εκείνη τήν στιγμή ήταν άνθρωπος άγωνιώδης κλειδωμένος σ' ένα μοναχικό σπίτι, χωρίς βοήθεια, έξ ατίας του. Ξαφνικά, κάποιος μίλησε γιά καπέλα, και στο μυαλό της λαίδης Διάνας, καρφώθηκε μία έρώτησις. Πού ήταν τό καπέλο της Γουί...

ΕΝΑΣ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Έδω και μίαν εβδομάδα η ζωή έγινε πολύ δύσκολη για τους Παρισινούς κατοίκους. Η αστυνομία καθημερινώς και συστηματικώς απλώνει τα δίχτυα της στις πιο κακόφημες συνοικίες για «ν' απολυμάνει» την πρωτεύουσα, εν αναμονή της επισκέψεως των Άγγλων Βασιλέων. Χιλιάδες συλλήψεων έλαβαν χώραν και οι φυλακές γέμισαν από υπόπτους.

Αυτές οι ευρύτατες και προληπτικές συλλήψεις άφαιρούν για ένα άριστο χρονικό διάστημα από την κυκλοφορία δολόκληρο σχεδόν το στράτευμα των μικροκλεπτών που αποτελεί τον άφρο της παρισινής υποστάθμης, μια δηλαδή δολόκληρη τάξη αθλών που ζουν από το έγκλημα.

Οι κακοποιοί-άριστοκράτες, δηλαδή εκείνοι που φορούν κίτρινα γάντια διακρίνουν στα μεγάλα ξενοδοχεία ή σε κομψά διαμερίσματα αυτοί ξεφεύγουν από τα δίχτυα της αστυνομίας.

Και αυτό το γεγονός συντείνει πολύ στην ένταση του διχασμού που υπάρχει μεταξύ των κουρελήδων κακοποιών και των φρακφορεμένων.

Ανάμεσα στα κακοποιοί στοιχεία του Παρισιού υπάρχουν και ειδικότητες, που αποκτώνται αυτόματως, αναλόγως της κοινωνικής τάξεως, της ευφυΐας και της επιδεξιότητας των υποκειμένων.

Η αστυνομία εξ άλλου γνωρίζει τους πελάτας της και έχει ταξινομήσει στα αρχεία της τους κακοποιούς ανάλογα με τη δράση τους.

Οι άριστοκράτες του έγκληματος, οι επιλεγόμενοι «λωποδύτες - τζέντλεμεν», αποτελούν μια κατηγορία ξεχωριστή τελείως από τους «λωποδύτες - πειναλούς».

Μεταξύ των πρώτων ξεχωρίζουν οι «ποντικοί των ξενοδοχείων», οι όποιοι «δουλεύουν» μόνο μέσα στα με-

γάλα ξενοδοχεία, επιτίθενται κατά των πλουσίων ταξιδιωτών και πρό πάντων κατά των περιηγητριών: οι πλαστογράφοι άποτελούν τον τρόπο των Τραπεζών, οι πορτοφολλάδες, διενθώς δρώντες, «δουλεύουν» στα μεγάλα «έξπρες» και στα υπερωκεάνεια, χρησιμοποιώντας καταλλήλως ναρκωτικά και δηλητήρια.

Κατόπιν υπάρχει μια κατηγορία άποτέων που ύποσχονται σε μερικούς «εθώους» ότι θα τους προμηθεύσουν τίτλους ευγενείας, δηλαδή θα τους κάμουν βαρώνους, κόμητες και δούκες και τους παίρνουν προκαταβολικώς χρήματα και κατόπιν εξαφανίζονται από την επιφάνεια του Παρισιού.

Όλοι αυτοί που άποτελούν την παραπάνω κατηγορία, είναι άνθρωποι με σχετική μόρφωση, καλοντυμένοι και γεμάτοι αξιοπρέπεια.

Δουλεύουν επί άρισμένων σχεδίων και μεθοδικώς, ύπολογίζοντας τον κίνδυνο και την ώφέλεια.

Την δεύτερη κατηγορία άποτελούν οι άλλοι κακοποιοί που ψευτοζουν στον ύπόκοσμο, παρακολουθούμενοι πάντοτε από τα λαγώνικα της αστυνομίας και που είναι ύποχρεωμένοι πάντα να κρύβονται: κόσμος που μέρα νύχτα άπειλείται να κλεισθή στη φυλακή για να «έξοικονομήση» τα άπαιτούμενα χρήματα, για να ικανοποιήση τα πάθη του, τα έλαττώματά του και την όκτηρία του.

Αυτός ο ύπόκοσμος άποτελεί ένα στράτευμα δολόκληρο που έχει κι' αυτό τις «ειδικότητές» του.

Κι' η αστυνομία γνωρίζει αυτούς τους προνομιούχους!

Όταν λάβη χώραν καμιά διάρρηξη σε κανένα σπίτι, η αστυνομία αναζητά τον δράστη ανάμεσα στους «φρίκ-φράκ», δηλαδή τους λωποδύτες που «δουλεύουν» μ' αντικλεϊδία και των όποιων έχει δολόκληρο κατάλογο καλώς ένημερωμένο.

Ο κάθε έγκληματικός κλάδος έχει και τη χαρακτηριστική του ταξινόμηση. Οι «ραντιερ» είναι εκείνοι που μπαίνουν στα σπίτια από τις ταράτσες, κάνοντας πολύ επικίνδυνες άκροβασίες.

Οι «κούν αν λ' άρ» είναι εκείνοι που

με μίαν οποιαδήποτε δικαιολογία μπαίνουν σ' ένα μέγαρο και παίρνουντας τη σκάλα της ύπηρεσίας φθάνουν στο τελευταίο πάτωμα, όπου βρίσκονται τα δωμάτια του ύπηρετικού προσωπικού και κλέβουν ό,τι θρούν, έπωφελούμενοι της άπουσίας των.

Οι «καρομπλέρ» είναι εκείνοι που για να μπουν στα διάφορα άπαρτεμάν μεταχειρίζονται αντικλεϊδία, που τα κατασκευάζουν μόνοι τους, άφου πάρουν προηγουμένως το άποτύπωμα της κλειδαριάς με κερί.

Ύστερα έρχονται οι «μπονζουριέρ», που μπαίνουν έλεύθερα στα σπίτια παρυσιαζόμενοι ως υπάλληλοι άρτοποιών, χασάπηδων, μπακάληδων ή άλλων προμηθευτών ή ως ύδραυλικοί, ηλεκτροτεχνίτες, γκαζιέρηδες, για να έλέγξουν, δήθεν, τας έγκαταστάσεις.

Σ' αυτή την «ειδικότητα» ανήκουν κι' εκείνοι που παρουσιάζονται ως πελάτες, δικηγόρων, ιατρών, δοντοιατρών, συχνάζουν στις αΰθουσες άναμονής και καιροφυλακτούν να θάλουν στην τσέπη τους κανένα αντικείμενο άξιας και φεύγουν χωρίς να περιμένουν τη σειρά τους.

Οι «λοκαντιέρ» επισκέπτονται τα κενά διαμερίσματα των σπιτιών ως δήθεν ένοικιασταί και κατ' αυτόν τον τρόπο συλλέγουν πληροφορίες τις όποιες μεταδίδουν κατόπιν στους «μπουρκανιέρ», οι όποιοι άνακατεύονται με πολύπλοκες έπιχειρήσεις: τρυπούν τους τοίχους και τα πατώματα ή κι' άκόμη τις στέγες και μπαίνουν στα διαμερίσματα που δεν κατοικούνται συχνά και κλέβουν έπιπλα και άκόμη δολόκληρα χρηματοκιβώτια.

Έν τέλει οι «πλασιέ» ύποδεικνύουν στους λωποδύτες ποιές άπόπειρες πρέπει να κάνουν, διδοντάς τους χρήσιμες πληροφορίες και διευθύνσεις και οι «φουργκάν» κρύβουν και φυλάσσουν τη λεία, περιμένοντας «καλούς άγοραστάς» ή την κατάλληλη στιγμή για να την πουλήσουν.

Ύπολογίζεται ότι το στράτευμα των Παρισινών λωποδυτών, κλέβει έτησίως πράγματα άξιας περίπου είκοσι εκατομμυρίων φράγκων!

Τα κλοπιμαία όμως των «λωποδυτών-τζέντλεμεν» είναι άνυπολόγιστα, αλλά λέγεται ότι η άξία των υπερβαίνει την άξία των κλοπιμαίων που μαζεύουν κατ' το διάστημα του έτους οι συνάδελφοί τους του ύποκόσμου: τουλάχιστον δεκαπλάσιος!

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΩΤΑΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

νο γύρω από τα χρυσά μαλλιά της, η Ντόρα ζήτησε να την αφήσουν μόνη. Είχε δικαίωμα να μείνη μόνη μια τελευταία φορά, με τον κοριτσιότικο έαυτό της.

Είχε δικαίωμα να χαρίση λίγα λεπτά — τα τελευταία — σ' όλα τα λευκορόδινα όνειρα που ήταν για την περασμένη ζωή της σαν ένα τρυφερό, γλυκό άκομπανιέμετο...

Γιατί είχε ζήσει τόσο λίγο!

Με άναμονή και όνειρα

είχε ζήσει! Τι ήταν η ζωή της πριν έμφανισθή ο Πιέρ;

Και ο Ζυλμπέρ την είχε αγαπήσει. Δεν της τώπε ποτέ, μα το μάντευσε... Άμα καθόταν μπροστά στο πιάνο του και αυτή τον άκουγε ευλαδικά, δεν τολμούσε να την κυττάξη. Έπαιζε όμως. Και διελές, παρπανοειτικές οι κρυσταλλένες νότες του πιανού ζωντανέιαν τα νερά, τις άστροφεγγές τ' άρώματα των λουλουδιών...

Ίσως κοντά του νάταν ευτυχισμένη. Μα δεν πρόφθασε να της πη τίποτε. Έφυγε γι' αυτήν την τόσο μακρινή τουρνή στην Άμερική, που τον έκαμε ένοδο.

Είχε δη στις έφημερίδες το γλυκό του πρόσωπο σαν θλιμμένου εφήβου, και της φάνηκε πως έμάντεψε το μυστικό που έκανε τα μάτια του τόσο θλιμμένα.

Μα δεν πρόφθασε να γυρίση. Ήλθε ο Πιέρ.

Γιατί ο Πιέρ; Θα μπορούσε να ήταν ο Άντρέ. Τι όμορφος που ήταν με την στολή των σαχιόων! Ήταν μια δύναμις της φύσεως! Τόσο θερμός... Τόσο όρμητικός!

Τό δέριμα του ήταν μελαψό, ζεστό, σαν τον Βάκχο του Ντά Βίντσι, τα μαλλιά του κατσαρά, και τα χείλη του...

Στη σκέψη αυτή η Ντόρα κοκκίνισε ελαφρά.

Τα χείλη του χάλασαν τα πάντα. Πώς έπαναστάτησε την βραδιά που γύρεψαν θεριά κι' άχόρταγα τα δικά της! Γιατί έπαναστάτησε τόσο πολύ; Τι κόσμος άγνωστός, όλος φατιά και λάβα, της φανερώθηκε και την έκαμε τόσο να θυμάση;

Τόν χτύπησε. Δεν θέλησε να τον ξα-

Λευκά όνειρα

ναθή. Μα άθελα, κάτι σκοτεινό κι' άσυνείδητο μέσα της, κρατούσε την άνάμνηση...

Ός ποδ ήλθε ο Πιέρ. Ό. Πιέρ! Κι' όμως ο Μάξ θα μπορούσε θαυμάσια νάταν στη θέση του!

Ήταν ένας ώραιος μεσήλιξ, εύγενικός σαν λόρδος Άγγλος. Στην οικονομία του είχαν σκοτεινά αίμα, και αυτό φαινόταν σε μια ξεχωριστή άρχοντιά που είχαν όλες του οι κινήσεις.

Κοντά του, αισθανόταν η Ντόρα σαν να την προστάτευε μια δύναμις άόριστη, γλυκεία, στοργική.

Την έλεγε «κοριτσάκι μου» και η φωνή του έπαρνε έναν τόνο άσυνήθιστης τρυφερότητας, που την έκανε να αισθάνεται μια ξεχωριστή συγκίνηση.

Άν της τώλεγε; Όύτε στιγμή δεν θα δίταζε να ζήσει πλάι του όλη της την ζωή. Να στηρίζεται σ' αυτό το γερό, το σίγουρο άνδρικό χέρι...

Μα ξαφνικά ο Μάξ ξετρελλάθηκε για μια μικρούλα του έλαφρού θεάτρου. Κανείς δεν θα το περίμενε απ' αυτόν.

Η Ντόρα δεν ύπέφερε γιατί δεν είχε προφτάσει να τον αγαπήσει. Μόνο κρατούσε ένα αίσθημα άκαθάρντου φόβου, σαν αυτόν που γλύτωσε από έναν κίνδυνο άνεπάντεχο. Άν αυτή η τρέλλα τον κυριέυε μετά τον γάμο τους;...

Κι' έπειτα ήταν ο Άντρέ, ο Σάρλ, ο μικρούλης έεροπόρος, ο Βαλέρι...

Κι' όμως, έμεινε ο Πιέρ! Αυτός θα την ώδηγούσε στην έκκλησία. Αυτός θα γύριζε μαζί της σπίτι τους...

Μα γιατί αυτός; Ξαφνικά της φάνηκε σαν ένας άγνωστος. Πιο άγνωστος απ' όλους τους άλλους.

Άθελα ή Ντόρα ρήγισε.

Ένας άγνωστος θάμπαινε στη ζωή της με δικαίωμα να ζητήσει τα πάντα.

Γιατί αυτός; Γιατί; Μια άνδρική σιλουέττα έφάνηκε στην πόρτα.

—Ντόρα. Είμ' εγώ! Γιατί μόνη σου; Είχε μη χωρίς να χτυπήση. Ή κοπέλλα σήκωσε τα μάτια. Ήταν δακρυσιμένα.

—Είμαι έτοιμη, Πιέρ! Έρχομαι! Την κυττάζε με θαυμασμό.

—Τι όμορφη που είσαι; ψιθύρισε με λατρεία.

Τού χαμογέλασε δακρυσιμένη...

Και όποτε για μια στιγμή ο άνδρας δεν διανοήθηκε πως τότε άκριβώς έκλεινε το σκέπασμα από τη μυστική κασέττα των άναμνήσεων, όπου κοντά σε πατημένα λουλούδια, γλωμά φεγγαρόφωτα, ήχους που έσθθησαν, κοιμότανε όλα της τα κοριτσιότικα λευκά όνειρα.

ΡΕΝΑ ΜΑΡΝΑ

ΔΙΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

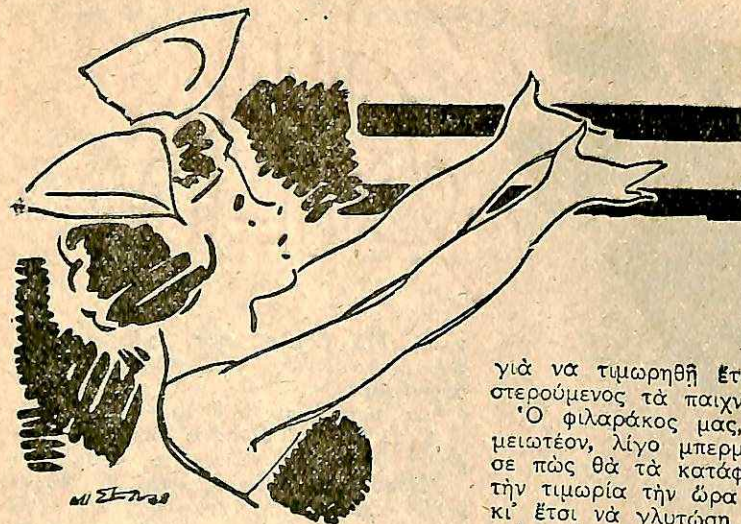
που δημοσιεύονται εις την σελίδα 55 του παρόντος

- 1.— Η Έπιθήςλα, κόρη του Διός και της Ήρας.
- 2.— Το 1905, στο Σικάγον των Η.Π.
- 3.— Κατά τον Μενζιέ, 850 χιλιοστά του μέτρου, κατά τον Λαβουαζιέ, 754.
- 4.— Η γυναίκα του Λώτ.
- 5.— Ο Λόν Τσάνεϋ.
- 6.— 7421,5 τς γεωγραφικών, 10.000 τς ελληνικών και 1609,3 τς αγγλικών.
- 7.— Η ντροποκρινή.
- 8.— Η δύναμις ενός κινητήρος που παράγει έργον 75 χιλιογραιμωμέτρων τς δευτερόλεπτον.
- 9.— Πολλαπλασιαζόμενα επί 3,20.
- 10.— 37.568 έφονεύθησαν εν πόλεμω, 12.942 άπεβίωσαν από πολεμικά τραύματα και 62.670 από κακουχίας του πολέμου.
- 11.— Ο ύπνος του Μ. Άλεξάνδρου.
- 12.— Μεσημέρι άκριβώς.
- 13.— Διαστολήν ή έκτασιν της θερμαι-

- 14.— Έπτά. Το Μουσολέον της Άλικαρνασσού, ή Πυραμίδα του Χέοπος, ο Φάρος της Άλεξανδρείας, ο Κολοσσός της Ρόδου, οι κρεμαστοί κήποι της Βαβυλώνας, το άγάλμα του Διός εν Όλυμπί, ο Ναός της Άρτέμιδος εν Εφέσση.
- 15.— Ο Νταγκιέρ τς 1831.
- 16.— 1280.
- 17.— Την 15ην Μαΐου 1918 μεταξδ Ν. Ύρκης και Ουάσινγκτων.
- 18.— Κατελήφθη ή Κωνσταντινούπολις από τον Μωάμεθ τς κατακτητού.
- 19.— «Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου, ίνα κ.τ.λ.»
- 20.— Διότι ή έροχη τς Άπριλίου είνε ώφέλιμη στους δημητριακούς καρπούς που χρησιμοποιούν ως τροφή των ανθρώπων, ή δέ τς Μαΐου, στα χόρτα με τα όποια τρέφονται τα όρκα.

ΜΑΚ ΑΛΛΕΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Η στήλη της μεγάλης φίλης

Αγαπητά μου παιδιά,
Θα σας διηγηθώ σήμερα μιά ιστορία από τη ζωή, μιά ιστορία που δεν είναι πολύ ωραία, αλλά πρέπει κάποτε και τα παιδιά άκομη να μαθαίνουν τις ασχήμιες της ζωής, για να βγάζουν συμπεράσματα που μπορεί νάνε για καλό τους.

Η ιστορία συνέβη μεταξύ δύο συμμαθητών σ' ένα από τα γυμνάσιά μας. Ο ένας από τους δύο είχε κάμει κάποιαν άταξια και ο καθηγητής, για να τον τιμωρήσει, του επέβαλε να κάμει τρεις σελίδες αντιγραφή, όχι όμως στην τάξη, αλλά στο σπίτι του,

για να τιμωρηθί έτσι περισσότερο, στερούμενος τα παιχνίδια του.

Ο φιλαράκος μας, που ήταν σημειωτέον, λίγο μερμπαντάκος, νόμιζε πως θα τα κατάφερνε να γράψει την τιμωρία την ώρα του μαθήματος κι έτσι να γλυτώσει την άγγαραία στο σπίτι του.

Ένας συμμαθητής του όμως, που τον ανέληφθη, έσπευσε να τον μαρτυρήσει στον καθηγητή.

Η τιμωρία φυσικά διπλασιάσθηκε, αλλά ο τιμωρημένος δεν το χώνεψε έτσι εύκολα και την ώρα που τα παιδιά σχολούσαν, ρίχτηκε στον συμμαθητή του και του κατέφερε ένα τέτοιο χτύπημα, που τούσπασε το χέρι.

Θα συμφωνήσετε μαζί μου πως το παιδί αυτό φέρθηκε πολύ άσχημα. Τρία βαρεία άμαρτήματα θα βαρύνουν τη συνείδησή του. Έκαμε μιάν κατηχητή του και έσπασε το χέρι του φίλου του.

Αλλά, κι' εδω δεν ξέρω αν θάχω με την ίδια γνώμη, εγώ κατακρίνω και τον συμμαθητή του.

Είπε πολύ κακό βέβαια να φέρεται

και να ανάγωνα, αλλά είναι και πολύ πιό άσχημος ο ρόλος του προδοτή.

Αν ήμουν στη θέση του καθηγητού θα είχα τιμωρήσει και εκείνον που είχε παρακούσει και τον άλλον που μαρτύρησε τον συμμαθητή του. Έτσι ίσως νάχε γλυτώσει και το σπάσιμο του χεριού του.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΦΙΛΗ

Για να μαθαίνετε

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΟΥ ΟΞΥΓΟΝΟΥ

Ξέρετε, βέβαια, πως θα ήταν αδύνατον να ζήσετε αν δεν αναπνέατε τον αέρα που σας περιβάλλει.

Αλλά από τι σύγκεται ο αέρας αυτός; Κι' αυτό το ξέρετε βέβαια: από άζωτον και οξυγόνο. Τέσσερα πέμπτα αζώτου και ένα πέμπτον οξυγόνου.

Και το μόν άζωτον είναι ένα άερίον ούδέτερον μπορεί κανείς να πη. Το οξυγόνο όμως επιδιώκει πάντοτε να ένωθί με κάτι, 'δτι κι' αν εύρη μπροστά του.

Συναντά, π.χ., ένα κομμάτι σιδήρου, ρίχνεται επάνω του, το περιβάλλει και... το σκουριάζει! Βλέπει ένα πυρακτωμένο κάρβουνο, σπεύδει προς το μέρος του, το βοηθεί να κάψει καλύτερα και οικειοποιείται ένα μέρος της ουσίας του, για να σχηματίσει μιάν άλλην ουσία, το οξειδίου του άνθρακος.

Αλλά και όταν αναπνέετε τί γίνεται;

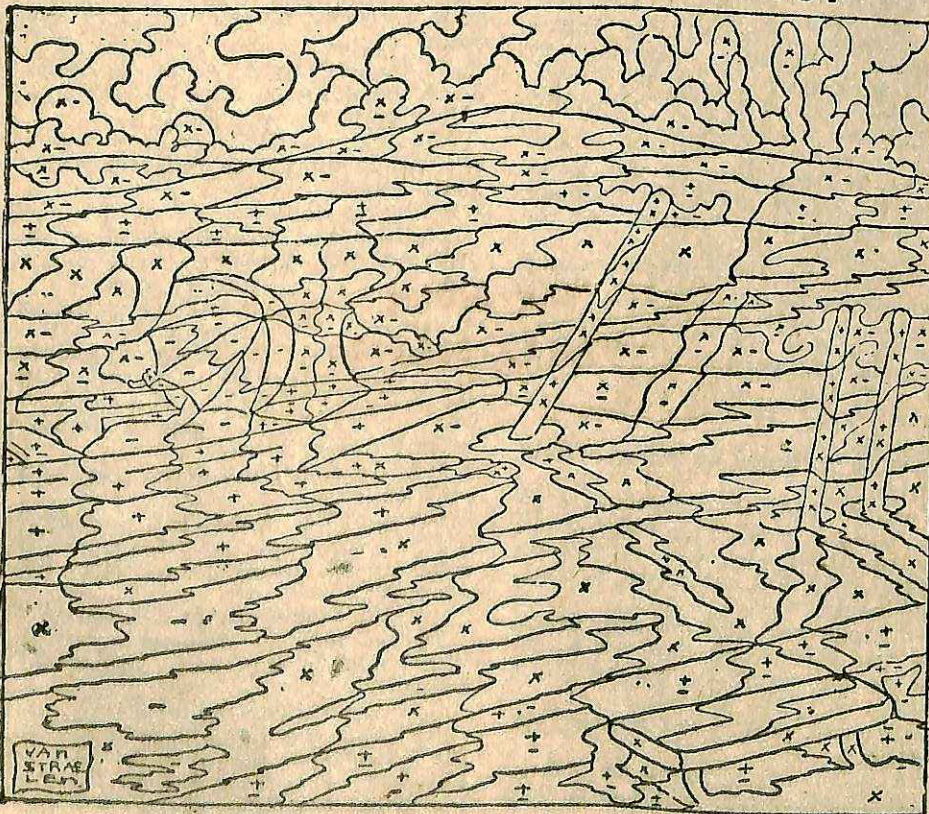
Αποβάλλετε το άζωτον και νομίζετε ίσως ότι κρατείτε το οξυγόνο; Κάθε άλλο.

Το οξυγόνο μόλις έλθη σέ έπαφή με το αίμα των πνευμόνων σας, σπεύδει να ανακαλύψη έναν σύντροφο, και βρίσκει τον άνθρακα, ένωνεται μαζί του και σχηματίζει το άνθρακικόν οξύ, το όποιον αποβάλλετε διά της έκπνοής.

Θα διερωτάσθε, βέβαια, πως είναι δυνατόν να υπάρχει άκομη στην ατμόσφαιρα οξυγόνον έλεύτερο, αφού θέλει να ένώνεται με 'δτι βρή μπροστά του! Αλλά ξέρετε ότι η φύσις τα πάντα έν σοφία έποίησε. Έ, λοιπόν, τα δένδρα και τα φυτά είναι αυτά που σάς προμηθεύουν το οξυγόνο που σάς χρειάζεται. Για να αναπτυχθούν, έχουν ανάγκη από μεγάλες ποσότητες άνθρακος. Η γη όμως δεν τους προσφέρει όσο άνθρακα θα έχρειάζονταν. Γι' αυτό σπεύδουν να παραλάβουν από την ατμόσφαιρα το άνθρακικόν οξύ, που υπάρχει άφθονο, προερχόμενο από τις έκπνοες των ανθρώπων, από τα έργοστάσια κ.λπ.

Από το άνθρακικόν οξύ κρατούν τον άνθρακα και αποβάλλουν το οξυγόνο που δέν τους χρειάζεται. Αυτό σάς δίνει την έξήγησι γιατί είναι πάντοτε υγιεινό να κατοική κανείς κοντά σέ δεινδροφυτείες.

ΓΙΝΕΤΕ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ

Με τρία διαφορετικά χρώματα, μολύβια το ένα ΚΟΚΚΙΝΟ, το άλλο ΚΙΤΡΙΝΟ και το τρίτο ΜΠΛΕ χρωματίζετε το άνωτέρω σχέδιο σύμφωνα με την έξης οδηγία:

Βάζετε ΚΟΚΚΙΝΟ στους χώρους που είναι σημαδεμένοι με +

Βάζετε ΚΙΤΡΙΝΟ στους χώρους που είναι σημαδεμένοι με *

Βάζετε ΜΠΛΕ στους χώρους που είναι σημαδεμένοι με x

Στους χώρους που είναι σημαδεμένοι με ο ή και περισσότερα τα ένδς σημεία μη διπλάσετε να βάλετε από πάνω από το πρώτο χρώμα και τα άλλα που όρίζουν τα σημεία.

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ

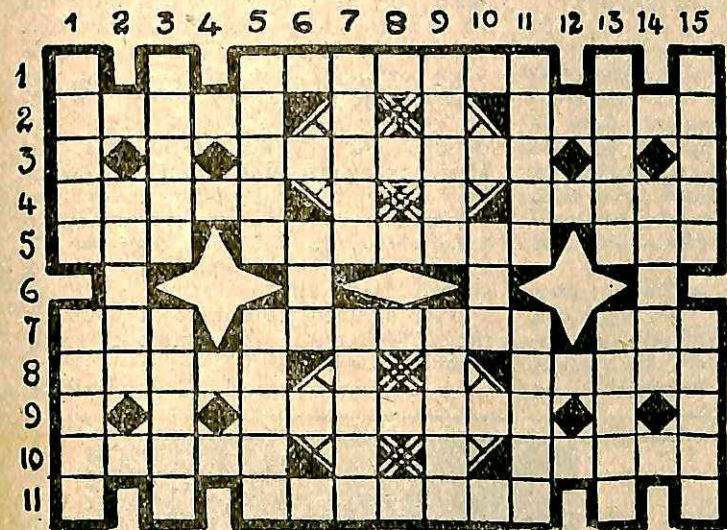
Σταυρόλεξον 4ον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Έπαρχία της Γερμανίας, εκατέρωθεν του Ρήνου.
2. Όνομασία κομπολόου, αλλά και γνωστής λουτροπόλεως του νομού Φωκισδοφωκίδος.
3. Ηλικιωμένη.

(μεταφορική σημασία).

9. Πιρέω πλοίων έπ: ναύλω, εκμίσθω. Χρησιμοποιείται έν τη τυπογραφία προς άναπαράγωγην ελαάνων.
10. Μουσικός φθόγγος.
11. Το συνίσθημα της συμπαθείας, της αφοσίωσης εις τι

3. Τραυματίζω διά τοξουμένου βέλους (το ουσιαστικόν). το ίδιο το βέλος.
4. Δείκνυν την δσόν, προπορεύομαι τινος. Έλλειψις τροφίμων, σιτοδεία, λιμός.
5. Διεθνές ραδιογραφικόν σημά κινδύνου. Εύκολος βίος, τρυφλότης, βίος πλήρης άπολαύσεων. Μόριον τροπικόν και ομοιωματικόν.
7. Άνωμυμία άόριστος και έρωτηματική. Μέγας φθόος έμφανιζόμενος συνήθως εις όνοκλήρους ομάδας πρό μεγάλων κινδύνων. Η διά κάυσεως ταυτόχρονα ανάπτυξις θερμότητος και φωτός.
8. Τόπος όπου δέν επιτρέπεται να εισέλθω τις διά της θίας, ιερός και άπαράβιαστος. (συνεκδοχικώς), καταφύγιον όπου κρύσκει τις περιούψιν ή προστασίαν, (πληθυντικώς). Άπαραιτητόν εις κάθε άνθρωπον, δίδεται όμως και εις πολλά ζώα.
9. Το εις τους άνδρας ιδίαν τριχώμα της κάτω σιαγώνος.
10. Μ' έκπλησσει τι τόσο, ώστε να μου φαίνεται παράδοξον και άπίστευτον. Πρωτεύουσα μεγάλου και σημαντικού άσιατικού κράτους.
11. Τιμωρία επιβαλλομένη εις καίδας και μαθητάς.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Ποτόν οίονπνευματόχον, παραγόμενον διά ζυμώσεως ειδικώς παρασκευασθείσης κριθής (έννης). Ο πολλά ύποφθον, άθλιος, δυστυχής.
2. Ποσότης πράγματός τινος παρεχόμενη τιμητικώς.
3. Εις των επτά σοφών της άρχαίας Ελλάδος εκ Μιλήτου. Νήσος του Αιγαίου εκ των Κυκλάδων.
5. Ο έχων την ικανότητα να αγοράσθ μετ εύφραδειας. Μεγας όγκος πάγου καταρχόμενος θαυμηδόν από των όρέων προς χαμηλότερα έδάφη.
6. Πρόθεσις.
7. Μεγάλη νήσος του Αιγαίου εκ των Κυκλάδων. Άνθρωπος άλας (της) έξας, άήμιαντος.

13. Μέσον όργανον ή κατασκευή ήτοι ή άπάντησις έκ μέρους του ανθρώπου αυτού.
14. Όνομα ένός των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης.
15. Άσμα παρ' αρχαίους πρός τιμήν του Άόλλωνος. Άνθρώπος έν τελείη σωματική ή ήθική καταπτώσει, (μεταφορική σημασία).

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Μικρά προβλήματα

(ΠΡΟΒΛΗΜΑ: 2ον)

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Δύο κυκλοφορούντες Ιππόδρομοι άνατμώνονται στην πολιν Λουζελότ και ή συμπρωσις έλλησε την ήμεραν εκείνη αι δύο ιδιοκτήτριαι να φέρουν στον κόσμο ή κάθε μιά ένα παιδί.

Η μία το ώνόμασε Πιτ και ή άλλη Πότ.

Την επομένην τα δύο Ιππόδρομια ανεχώρησαν το καθένα προς αντίθετον κατεύθυνσιν. Το ένα προς άνατολάς και το άλλο προς δυσμάς.

Τα παιδιά έμεγάλωσαν και έγιναν τέλειαι άρτίσαι. Άκολουθώντας τον δρόμον των, τα δύο Ιπποδρόμια έφθασαν το πρώτ' σ' ένα κέντρο και κανάφευγαν το έραδύ μόλις έτελείανε ή παράστασις.

Ο Πιτ και ο Πότ έμεγάλωσαν και μίαν ώραιάν πρώταν άκριβώς 50 χρόνια μετά την γέννησιν των ζωντανάωθησαν εις την Χουζελότ, όπου είχαν γεννηθί.

Έσυγκινήθηκαν τόσο, ώστε απέθαναν και οι δύο. Έκείνος που έφθασε σέ δύσκολη θέσι ήτο ο Ιατρός, ο όποιος έπιστοποίησε ότι παρ' όλον ότι είχαν γεννηθί στο ίδιο μέρος και την ίδιαν ήμεραν, ο Πιτ είχε ζήσει 100 ήμερας περισσότερον από τον Πότ! Γιατί αυτό!... Ποδ όφειλεται ή διαφορά αυτή;

(ΠΡΟΒΛΗΜΑ 3ον)

ΜΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΛΕΥΚΟΙ

Ένας σοφός φθάνει εις μίαν νήσον κατοικημένην από μαύρους και λευκούς. Οι τελευταίοι όμως εύρίσκονται από καιρού έγκατεστημένοι εις την νήσον και έχουν γίνει και αυτοί έντελώς μαύροι.

Ένας παλαιός περιηγητής ειχε πη στον σοφό:

—Τους λευκούς θα τους διακρίνης από το έξής: Οι Ιθαγενείς λέγουν πάντα ψέματα ένώ οι λευκοί λέγουν πάντα την αλήθειαν.

Ο σοφός λοιπόν έπ'ετ' έναν άνδρωπον:

—Είσαι μαύρος ή λευκός;

Ένας άκατανόητος θόμβος ήτο ή άπάντησις έκ μέρους του άνδρώπου αυτού.

—Τι έπρε; ρώτησε τότε ο σοφός έναν άλλον παρευσκόμενον άκει πλησίον;

—Λέγει ότι είναι μαύρος.

Ο σοφός τότε ρώτ' και έναν τρίτον άνδρωπον.

—Εκείνος που μου άπάντησε τελευταίος είναι λευκός ή μαύρος;

—Είπε μαύρος.

Ο σοφός έσκέφθη επί πολυ βέβαια, τέλος όμως εύρηκε την καταγωγήν των τριών άνδρώπων.

Μήπως δύνασθε και σεις να το κατορθώσετε αυτό;

Α. ΔΕΠ.

Άστυνομικόν

πρόβλημα

(ΑΡΙΘΜΟΣ : 4)

Στο μέρος άκριβώς όπου ειχε γίνει το έγκλημα, οι δύο άστυνομικοί συζητούσαν χαμηλόφωνα.

—Ίδου τι άκριβώς γνωρίζω. Στάς όκτώ με είδοποίησαν ότι μέσα σ' αυτό το χωράφι εύρέθη το πτώμα της νεκρής νέας. Εφορούσε ένα φόρεμα χωριατοπούλας, πράγμα το όποιον με έκανε άμέσως να ύποπτευθώ ότι παρευρέθη εις τον χορόν των μετρητισμένων που έδόθη χθές έραδύ.

Έμαθα ότι έφυγε κατά τάς δώδεκα και δέκα με καποιον όνομαζόμενον Πέτρον Γρατίτην.

Αμέσως λοιπόν μετέβην εις το τμήμα όπου κρατείται και τον ήρώτησα.

—Ίδου δε τι άκριβώς μου έπρε: Εφύγα από τον χορό με την δίδα Σφυρίδου κατά τάς δώδεκα και είκοσι. Την έγκατέλειψα όταν έφθάσαμε εις άπόστασιν ολίγων θεμάτων από το σπίτι της και τότε επέστρεψα και έγω σπίτι μου, διότι έπρεπε να μεταώ με τον άδελφόν μου στον σταθμό, για να πάρω την άμαξήν στοιχία της 1 μ.μ.

Εφύγαμε άπό το σπίτι την 1 παρά είκοσι και έπήγαμε στον σταθμό, επέστρεψα μαζί με την μητέρα μου.

Εξηκρίθισα πράγματι ότι χρειάζεται ένα τέταρτον διά να φθάσιν κανείς από την οικία των Γρανίτων στον σταθμό. Αφ' έτέρου, ο Πέτρος δέν βγήκε από τον σταθμό.

—Εκείνος που άποδεικνύει την έννοχην του Πέτρου, είναι τα άποτυπώματα των θεμάτων με λίγη λάσπη, πράγμα το όποιον άποδεικνύει ότι έγιναν πρό της καταλήψεως των πρώτης όροχής.

και είναι έντελώς ίδια με τα άποτυπώματα των ύποδημάτων του Πέτρου.

—Εύρηκα, έφώναξε έξαφνα ο άλλος άστυνομικός, ο Πέτρος Γρανίτης είναι άθώος.

Γιατί;

Αί λυσεις

του προηγούμενου

(ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 2ον)

Θα δημοσιευθί στο προσεχές. (ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 3ον)

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΠΙΛΟΣ, 2) ΣΕΛΗΝΗ — ΑΔΥΤΟΝ, 3) ΡΥΤΙΣ, 4) ΚΙΘΑΡΑ — ΙΤΑΛΙΑ, 5) ΩΔΗ, 6) ΒΟΤΡΥΣ — ΕΞΕΔΡΑ, 7) ΠΑΝ, 8) ΣΩΣΙΑΣ — ΑΝΑΝΕΩ, 9) ΙΣΤΟΣ, 10) ΣΑΡΙΖΑ — ΟΜΗΡΟΣ, 11) ΜΙΣΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΚΥΒΟΣ, 2) ΘΕΟΙ — ΩΡΑΙ, 3) ΘΗΤΗΣ, 4) ΛΗΔΑ — ΙΣΙΣ, 5) ΡΕΥΜΑ, 6) ΠΗΡΑ — ΣΙΑΜ, 8) ΛΙΤΟΔΙΑΙΤΟΣ, 10) ΣΑΣΙ — ΑΣΟΣ, 11) ΤΟΞΟΝ, 12) ΠΥΡΑ — ΑΡΗΣ, 13) ΛΑΔΩΝ, 14) ΤΟΠΗ — ΕΛΟΣ, 15) ΑΝΑΓΩ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

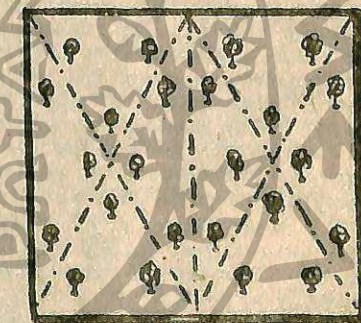
(Αριθμός 3)

Ο Γραμματέας, Ιοχυρίζόμενος ότι είδε το άπόγευμα μιά σκιά να περνά από την θεράντα, λέγει ψέματα και προσπαθεί να δικαιολογήθ.

Στην πραγματικότητα ή σκιά ρα που έσπασε τον ύαλοπίνακα, έρρίφη από το έσωτερικόν του διατάλιου. Τα σπασμένα κομμάτια που εύρέθησαν στον κήπο, κάτω από το παράθυρο, το άποδεικνύουν. Η ύπόθεσις της σκίας είναι λοιπόν φανταστική και συνεπώς αυτός έφόνευσε τον πυρ γοδεσότη.

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Εις το κατώτερον δημοσιευμένον κλίσε φαίνεται καθαρά πως έπρεπε να χωρισθί το οικίπεδον. Τοιοιτοτρόπος και μόνον ο χωρισμός θα γίνη δικαίος.

Αν αυτός του τρόπου μόνον ά κάθε υίος θα λάβη τήν μερίδιόν του (1/3 της όλικής έκτάσεως του χωραφίου) και 3 όρσει καρποφόρα δένδρα.

ΤΟ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΟΝ

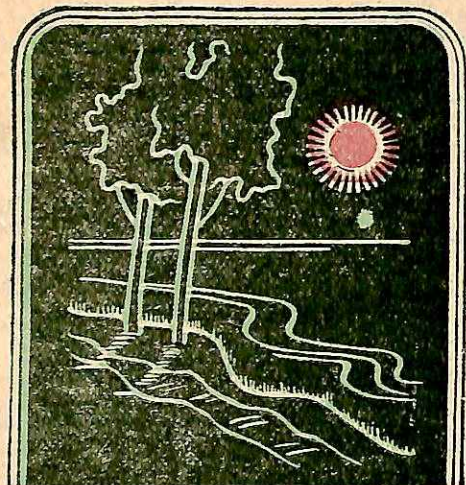
Το έπώνυμον που σχηματίζεται με τα ίδια πάντα γράμματα του έποικεπτηρίου:

ΔΑΜ, ΦΟΓΗΡΟΣ

ΙΟΣ

Είπε ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

(Βλέπε σελίδα 37)

Στην δαντελλωτή παραλία του Σαρωνικού, λούζεται, όπως είναι γνωστόν, ο περισσότερος κόσμος. Γι' αυτό ως μας επιτραπή ν' αναφέρουμε μερικές από τις πιο εύθιμες συντροφίες που απολαμβάνουν την ομορφιά της θάλασσας από τα μπάνια του «Παρασκευά» ως στην Βουλιαγμένη. Μερικές λοιπόν από αυτές τις συντροφίες είναι και οι ακόλουθες: Η συντροφία του Τόλια Χαλούλια, του υδροβίου ανθρώπου που περνά τις «διακοπές» του επάνω στους άφρους των κυμάτων. Επίσης του κ. Τάκη Καρατζίνα, του θιασώτου του «κρόουλ». Ο κ. Στεργίου πάλι κατεβαίνει από το Ψυχικό για να κάνει το μπάνιο του, ο κ. Παυλάκης το ίδιο, μαζί μ' όλη την εύθυμη συντροφία του. Ακολουθούν επίσης οι κ.κ. Ν. Βαβουράκης, Ν. Θεοδώρου, Α. Λεόντιος, Χ. Παναγιωτόπουλος, Καραμανώφ κ. & Ο κ. Γ. Οικονομίδης κι' όλη η άριστοκρατική παρέα του προτιμούν πάντα την Γλυφάδα. Στο Καβούρι ο πρεσβυτής της Πολωνίας κ. Λαζάρβετς μ' όλο το ανώτερο προσωπικό της Πρεσβείας παίζει «βόλεϊ» και «μπριτζ» με την συντροφία των 'Αλ. Προκόπη και Ν. Τσιφόρου. Η κ. του 'Εμπορικού ακολουθούν που ξέρει τα ελληνικά, αναλαμβάνει πάντα να ελέγχει τους λογαριασμούς των γκαρσονιών και η εύθυμία εξακολουθεί αδιάπτωτος όπως σ' όλα τ' ακρογιάλια. Στην «Οδύνη» παραμένουν χρόνια και χρόνια πιστοί και άφωσιμένοι κολυμβητές. Στην «Αίγλη» η συντροφία του κ. Λάμπη Πράπη από χρόνια δεν εγκαταλείπει την άριστοκρατική της άμμουδιά, που συγκεντρώνει όλη την κοσμική Αθήνα. Ο συνάδελφος κ. Κλ. Παλαιολόγος διημερεύει στην βάρικα του. Ο κ. Χαλκιάς βγαίνει για ψάρεμα στ' ακρογιάλια κι' ο κ. Καστανάκης καμαρώνει τα παιχνίδια του διαδόχου του. Ο

κ. Γ. Παπίδας, σάν βέρος Φαληριώτης, κολυμπάει στην άμμουδιά του «Τροκαντερό» μαζί με τους φίλους του καλ λιτέχνες. Οι κυρίες έχουν άδυναμία στην «Αύρα». Εκεί γδύνονται και ντύνονται. Νά σ' αναφέρουμε δνόματα; Μά είναι όλες οι Φαληριώτισσες.

Ο κ. Γρ. Παγαλίδης, με τα κορίτσια της συντροφίας του κάνει «πλονζόν» στον Αλμο. Επίσης ο κ. Βήχος κι' ο «γός» κ. Παπακωνσταντίνου.

Το Σαββατοκύριακο βρίσκει τον κ. Παναγιωτόπουλο στην Αίγινα. Ο Α.

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ ΤΗΣ ΜΕΔΟΥΣΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 31)
τους. Αποκτηνωμένος κι' εκείνος ο δυστυχής, από τις στερήσεις, άκουσε το σχέδιό τους και τώθαλε άμέσως σ' ενέργεια. Δηλαδή δικά από τους είκοσι τρεις ήσαν εξητλημένοι, ώστε έβλεπε κανείς καθαρά, πως δεν θα πρόφθαιναν να σωθούν. Γιατί λοιπόν να ζούν και να τρώνε άδικα το μεριδίό τους από τα τέσσαρα φυλαγμένα πτώματα των άλλων νεκρών συντρόφων τους;

Δυο ναύτες, λοιπόν, κι' ένας στρατιώτης διωρίστηκαν εκ του προχείρου δήμιοι απ' τον κυβερνήτη κι' αρπάχοντας από τα πώδια κι' απ' τις μασχάλες τους 8 εκείνους μισοπεθαμένους

της Μάρκου, ο καλός παλαιστής της Έθνικής Ομάδος μας, κάνει επιδείξεις στην άμμουδιά του Π. Φαλήρου. Αλλοίμονό σας αν πέσετε στα χέρια του!

Μά τί δνόματα να σ' αναφέρουμε; Στη θάλασσα πέφτει και... πλένεται όλη η Αθήνα με τα προάστειά της και τους συνοικισμούς της. Έσείς δεν έχετε λοιπόν παρά να κατεβήτε στο Παλιό Φάληρο και να τους μιμηθήτε.

Θ. Δ.

ναυαγούς, τους πέταξαν στη θάλασσα να εξοικονομηθώ το μεριδίό τους. Έμειναν 15 τώρα. Έξη ημέρες ακόμη κακοπάθησαν στη θάλασσα, δειρόμενοι από τα κύματα κι' απ' τον αέρα και τσουρουφλιζόμενοι από την άλμυρα και τον καυστικό ήλιο. Κι' είχαν τελειώσει δλόκληρη τη μακάβρια τροφή των συντρόφων τους, όταν επί τέλους τους βρήκε το πολεμικό θρίκι «Αργος» και τους ανέβασε οκτρώς και μισοπεθαμένους επάνω στο κατάρωμά του!

Λίγες ημέρες αργότερα οι ναυαγοί της «Μεδούσης» απέβιθάζοντο στη Μασσαλία.

ΠΩΛ ΜΑΣΑΡΝΤ

Προτιμάτε τας μοναδικάς εις τον κόσμον Γερμανικάς Βαφάς φορεμάτων «ΑΒΤΙ» που δτι βάουν ούδέποτε ξεβάφει και ούδέποτε αναγνώριζεται ως βαμμένον. Πωλούνται στα φαρμακεία και έμπορικά.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η φίλη τών πονεμένων

Η έλεκτη λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά από της παρούσης σελίδος σε όλες εκ των αναγνωστρίων μας της έμπιστευονται έναν ψυχικό τους πόνο ή μιάν αισθηματική τους περίεργη, για την όποιαν θα είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΦΙΦΗΣ

Τι μεγάλες άπορίες κρύβονται καμιά φορά μέσα σε μικρές καρδούλες... Τι αγωνιώδη ερωτήματα, στα όποια θα μπαρούσαμε μόνοι μας να δώσουμε την μόνη φυσική άπάντησι, εάν... — εάν φοβώμαστε, μικρούλα φίλη μου Φιφή, να μη συντρίψουμε κάποιο ιδανικό μας, να μη χάσουμε έναν άναιρεμένο κόσμο που επλάσαμε με τη φαντασία μας...

Επάνω στο μικρό γραφειάκι μου βρίσκεται μιá σελίδα παρμένη από τη ζωή. Μιά σελίδα γεμάτη άφέλεια, άθωότητα και άγωνία. Φοβάται την ά-

πάντησί μου, ή μικρούλα Φιφή που μου γράφει, γιατί μαντεύει ποιά θα γείται ή ίδια.

Ακούστε όμως την Ιστορία της φιλεναδούλας μου — όπως μου την διηγείται ή ίδια.

Η Φιφή είναι τώρα δεκαεφτά χρόνων. Πριν από δυο χρόνια, συνεπώς, ήταν δεκαπέντε χρόνων μονάχα. Παρά σκεδόν. Έ, τότε λοιπόν, σ' ένα φιλικό της σπίτι γνώρισε έναν κύριο είκοσι χρόνια μεγαλύτερό της, έναν σοβαρό κύριο — είναι και γιατρός — τριάντα πέντε χρόνων.

«Άμέσως ένωσα — μιλεί ή Φιφή τώρα — μεγάλη συμπάθεια γι' αυτόν. Και κατάλαβα ότι και εκείνος με έχωρισε μέσα σ' όλα τα άλλα κορίτσια.

Από τότε κάθε μέρα τον έβλεπα

και με μεγάλη έγκαρδιότητα μ' έχαινετούσε. Ήταν όμως πάντοτε σοβαρός, λόγω της θέσώς του, θέβαια.

Επέρασε έτσι πολλός καιρός. Και μολονότι ευχε πολλές φορές να θερεθώμε μόνοι, αυτός ήρκειτο να μου κρατά το χέρι περισσότερο απ' ό,τι θα ήταν φυσικό μέσα στο δικό του.

Έτσι, επέρασε ένας χρόνος...

Έδω μία διακοπή. Προσέστε: ή Φιφή έπαυσε πιά να είναι παιδούλα. Έγινε δεκάξη χρόνων τώρα. Άλλά κι' ο φίλος της... έγέρασε κι' αυτός κατά ένα χρόνο. Οι πλατωνικές, εν τούτοις, σχέσεις των συνεχίζονται. Σφιζίματα χεριών, λαγγεμένες ματιές, και κάποτε μερικές σιγοειπωμένες φρασούλες εκ μέρους αυτού.

— Είσι ένα χαριτωμέν πλάσματάκι... Είσι ή μόνη συμπάθεια μου...

Συνέπεια: Χτυποκάρδι της μικρούλης. Κάποιο τούχατο ραιτεθού, πλατωνικό παντοε.

Και τέλος, ύστερ από πολλόν καιρό, μιá μέρα, ο μεσόκοπος φίλος της Φιφής της έγήτησε να πανε μαζί στο σινεμά.

Ας αφήσουμε όμως να συνεχίση ή Φιφή:

— Έπηγα. Έκείνο το άπόγευμα δεν θα τό έχάσω ποτέ: ένώ καθόμασσε κοντά-κοντά, με άγκάλιασε, με έσφιξε δυνατά στο στήθος του και μουδωσε ένα παρατεταμένο φίλ...

— Λοιπόν; Τι έγινε κατόπιν; Θα ρωτήσετε θέβαια. Έδω τελειώνει ή Ιστορία της Φιφής:

Α, όχι... Έδω ίσα-ίσα αρχίζει! Η Φιφή και ο φίλος της εξακολουθούν να πηγαίνουν στο σινεμά... και σε άλλα ρωμαντικά καφεενδάκια — κρυφά, φυσικά, γιατί οι δικοί της δεν τον έξερουν αυτόν.

Σε κάθε συνάντησί τους αρχίζουν να μιλούν για διάφορα πράγματα και καταλήγουν στα φίλιά...

Και ή κατάσταση αυτή συνεχίζεται. Ο κ. γιατρός όμως δεν μιλεί καθόλου γι' αγάπη στην καύμένη την Φιφή. Ούτε για το μέλλον πλάθει μαζί της όνειρα. Όμορφο κορίτσάκι είναι ή Φιφή, δροσερό, γεμάτο λαχτάρα κι' αγάπη — είναι όμως και φτωχή. Ο κ. γιατρός, λοιπόν, σφίγγει στην άγκυλιά του την Φιφή, την γεμίζει φίλιά, κολακεύεται βλέποντας πόση συγκίνησι χαρίζει σ' ένα άθωο πλάσματάκι, αλλά — νάχουμε και το νού μας — ψάχνει να βρή καμιά προίκα — όπως ευχε, ασφαλώς, να πούν στην Φιφή μερικές φίλες της — γιατί, αν και είναι τριανταεπτά πλέον χρόνων, βρίσκεται στην αρχή του σταδίου του άκώμης.

Και ή φτωχούλα ή Φιφή μ' έγρωτά: Τι πρέπει να κάνη; να εξακολουθήση να πηγαίνη στα ραιτεθού της; τί να τόδ πη;...

Περιμένει την άπάντησί μου. «και ως πονέση»...

Έ, λοιπόν ναι, θα πονέσης μικρούλα μου φίλη. Γιατί ή άπάντησίς μου είναι ότι πρέπει άμέσως, χωρίς να χάης ούτε στιγμή, να διακόψης κάθε σχέση με τον κ. αυτόν γιατρό... Θα πονέσης έντονα μόν, θα θαστάξη τόσο λιγώμως ο πόνος σου... Και τόσο σύντομα θ' αντιληφής πως είδε δίκηο ή ήλικωμένη φίλη σου, κι' ακόμα πως δεν ήταν ή πρώτη σου αγάπη ο κύριος αυτός...

Η πρώτη σου αγάπη θα είναι κάποιος νέος που θα σ' αγαπήση, και

Μίσα σ' ένα κυλί πινδρα Rea...
...βρίσκεται ή ομορφιά σας...

ή πινδρά Rea είναι
προϊόν της Άρωματοποιίας Cana.
Υπάρχει εις 9 σταθερούς χρωματισμούς
και πωλείται σ' όλα τα καλά καταστήματα.

CRÉME MOUSON

« Η ΦΙΛΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ »

ποῦ ἀψηφῶντας τὰ πάντα θά πα-
λαιῶσι ἐναντίον κάθε κινδύνου γιὰ νά
νοιώσῃ τήν ὑπερτάτη εὐτυχία νά σέ
κάνῃ γυναικούλα του...

Τί τὰ θέλεις, Φιλή μου. Οἱ γιατροί
τῶν 37 ἐτῶν πού... βρίσκονται ἀκόμη
στήν ἀρχή τοῦ σταδίου τῶν — ἀμ' ἐθέ-
θαια... ἔχουν τὸ μυαλό τους στή δου-
λειά τους; — μὲ γένουν τὴν δυσπι-
στία.

Κι' ἕνας κύριος τῆς ἡλικίας αὐτῆς
πού τοῦ ἀρέσει νά διασκεδάξῃ φιλῶν-
τας καὶ σφίγγοντας στήν ἀγκαλιά του
δροσερά κοριτσάκια, χωρίς νά ἔχη
κανέναν ἀπώτερο σκοπὸ στὸ μυαλό
του — γιατί θά τὸν ἐξεδήλωνε, θέθαια
— θαρρῶ πὺς ἀπλούστατα... τοῦ ἀρέ-
σουν τὰ «τρυφερούδια». Μὲ ἄλλα λό-
για: τὰ ἀγουρα φροῦτα.

Πάλι καλά πού ἐσταμάτησε στὰ φι-
λιά. Ἐάν συνεχισθοῦν ὅμως τὰ ραν-
τεβοῦ σας, ὁ κύριός αὐτός θά ἀρκε-
σθῇ στὰ φιλιὰ μόνο;... Χμ... «Κίνδυ-
νος — Θάνατος», μικρή μου φίλη!

Συμπέρασμα: Τὴν πρώτη φορά
πού θά τὸν συναντήσῃς, τὸν κ. γιατρό,
— ὅχι θέθαια σέ κανένα ἐρημικὸ ραν-
τεβοῦ — μίλησέ του καθαρά. Πές του
ὅτι ὑποπτεύεσαι πὺς δὲν σ' ἀγαπᾷ, ὅ-
τι δὲν μπορεῖ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει
νά συνεχισθῇ μία σχέση πού σέ μειώ-
νει καὶ ὅτι εἶσαι ἐτοιμὴ μὲ ὅλον τὸν
πόνο τῆς ψυχῆς πού θά νοιώσῃς νά τοῦ
ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερία του, ἐκτός
ἐάν θελήσῃ νά σοῦ ἀποδείξῃ ὅτι σφάλ-
λεις. Καὶ ἡ μόνη ἀπόδειξίς θά εἶναι —
τι τὰ θέλεις, Φιλή μου! — νά σέ ζητή-
σῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Ἄς ἀργή-
σουν νά γίνουν οἱ γάμοι... Πάντως θ'
ἀρραβωνισθῇτε, θά ἐκτεθῇ αὐτός, θά
κάνῃ μιὰ θυσία γιὰ σένα. Ἀρκετὰ
ἐάσταζαν οἱ «μυστικοὶ ἀρραβῶνες»
σας!...

Θά εἶχες ἴσως τὴν περιέργεια νά
μάθῃς καὶ τὰ προγνώστικά μου;... Μό-
λις ἀκούσῃ τις λογικὲς ἀπόψεις σου,
ὁ φίλος μας θά τραπῇ εἰς φυγὴν καὶ
σὺ... ἔα γιατρευθῇς! Καὶ αὐτὸ κυ-
ρίως μ' ἐνδιαφέρει...

ΡΕΑ Ρ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Στὶς ἐπιστολὰς πού ἐλαθὰ
αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχό-
μενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ». Παρακαλῶ μόνο
τοὺς ἀγοπητοὺς μου ἀλληλογράφους νά μὴν
ἀδημονοῦν γιὰ τὶς ἀπαντήσεις μου τίς
δίνω μὲ τὴ σειρά λήψεως τῶν ἐπιστολῶν.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕ-
ΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Ετησίαν Ἑσωτερικοῦ Δρχ. 250
*Ἑξάμηνος » » 125
*Ετησίαν Ἑσωτερικοῦ λῖραι Ἀγγ. 1.10
*Ἑξάμηνος Ἀμερικῆς δολλάρια 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

(Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ

(Περικλῆς: Τετράγωνον 249, ἀρ. 9)

Προϊστάμενος τυπογραφείου:

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΟΥΝΤΑΣ

(Εὐαγγελιστρίας 4)

ΟΛΕΣ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΘΑ ΤΟ ΑΓΑΠΗΣΟΥΝ

Διότι εἶναι λεπτὸ καὶ εὐ-
χάριστο στο σῶμα. Ἡ
διάθεσίς σας καλλίτερη-
μὲ αὐτὸ τὸ καλομελετη-
μένο σ' ὅλες τίς γραμμὲς
συχτικό.

ΔΡ. 275
ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Estam

ΔΙΤΣ

ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Μεγάλες καὶ πυκνές, εἶναι τὸ μυ-
στικό που κάνει τὰ μάτια ὁμορφα-
κί ἐλκυστικά. Ὅλες αἱ βεντέτες τοῦ κινη-
τογράφου που μᾶς νοσιεῖουν ἔχουνε βλεφαρί-
δες μεγάλες καὶ πυκνές (ἀληθινές ἢ ψεύτικες).
Βλεφαρίδες ἀληθινές, μεγάλες καὶ πυκνές,
εἶν' εὐκόλα νά ἀποκτήσῃ ὅποια τὸ θελήσῃ.
Μέθοδος νέα, ἀπλή καὶ ἐντελὴς ἀποτελεσμα-
τική. Ἀκαδημία Κολλονῆς Μ^ς ΚΕΤΤΥ—Ἀθῆ-
ναι — Ἑρμού 35 — Τηλ. 22-0-88.

Γιατί νά
ἔχετε διπλὸ
πηγούνι;

Τὸ «διπλὸ πηγούνι»
ὀφείλεται εἰς περιττὸν λίπος
καὶ πλαδαρότητα τοῦ δέρματος.
Μόνον τὸ καθημερινόν
μασάζ μὲ Κρέμα Μουσὸν ἐξαλεί-
φει ὀριστικῶς τὸ διπλὸ πηγούνι, διό-
τι τὰ συστατικά τῆς Κρέμας Μουσὸν
εἰσδύουν εἰς τὸ δέσμα, τὸ τονώνουν
καὶ διαλύουν τὰ περιττὰ λίπη!

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ ΛΕΠΤΟΜΕΡΩΝ ΟΔΗΓΙΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ

Γενικὴ Ἀντιπροσωπεία διὰ τὴν Ἑλλάδα:

Γ. Σ. Χρυσοστάτης & Υἱός

Ὁδὸς Πειραιῶς 14 - Ἀθῆναι - Τηλ. 52-661

CRÈME MOUSON

« Ἡ ΦΙΛΗ ΤΗΣ ὉΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ »

ΕΚΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΑΠΟ ΧΘΕΣ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ

Μὲ θαυμάσιον ἐγχρωμον ἐξώφυλλον
καὶ καλλιτεχνικώτατα ἐκτετυπωμένον
τὸ βιβλίον πού χρειάζεται κάθε γυναι-
κα ὑπὸ τὸν τίτλον

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ περίπτερα Ἀ-
θηνῶν — Πειραιῶς καὶ τὰ κεντρικώτε-
ρα βιβλιοπωλεῖα.

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους δραχ. 25

Πληροφορίαι:

ΟΙΚΟΝ ΣΙΛΟΥΕΤ

Καλαμιώτου 25 — Ἀθῆναι

VENUS - DOUCHE

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ

«ΑΦΡΟΔΙΤΗ»

ΚΩΣΤΑ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικαὶ περι-
ποιήσεις Μασ-
σάζ. Θεραπεί-
αι. Καλλυντι-
κά Venus.

Μητροπόλεως
— Ὑπατίας 11

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Dr. Thomas

ΟΔΗΓ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΓΕΝ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 35 ΤΗΛ. 24-801

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Στο σημερινό μας σημείωμα θ' ασχοληθούμε με το ζήτημα: «Σε ποιές περιπτώσεις θα προσκαλέσουμε τον Ιατρό». Το θέμα είναι αρκετά πολύπλοκο, γιατί οι περιπτώσεις για την πρόσκληση του Ιατρού είναι πάσης, δυν και η πληθώρα των ασθενειών από τις οποίες προσβάλλεται ο άνθρωπος οργανισμός, πλέον η σοβαρότης των κινδύνων εκ των περισσοτέρων, απαιτεί και περισσότερο αναγκαιότητα την επέμβαση του Ιατρού.

Βέβαια, υπάρχουν και απλούστατες περιπτώσεις ασθενειών στις αλλαγές των εποχών του έτους, ως η καταρροϊκή γρίπη (το συνήθει) και η ελαφρά άμυγδαλίτις στους ψυχρούς μήνες, ο άπλοος γαστρίσμος (ή έμεσοστομαχία), οι διάρροιες (κόψιμο) μικρών και μεγάλων τδ θέρος, που δεν εμπνέουν μεγάλες ανησυχίες και θεραπεύονται αδόρυθα εκ των υστέρων όμως αυξάνουν την αίσιοδοξίαν των αρρώστων, όπως χαρακτηρίζουν τις ανωτέρω παθήσεις ως κρυολογήματα και την τυχούσαν κεφαλαλγία ως νευρικήν διαταραχήν.

Ο Ιατρός, κατά ταύτα, πρέπει να προσκαληται εις τας εξής περιπτώσεις:

1ον "Όταν υπάρχει ύψηλός πυρετός συνεχής μετά η άνευ κεφαλαλγίας, σπασμών ή μη...

2ον "Όταν υπάρχει πόνος εις την κεφαλήν, λαϊμόν, καρδίαν, στόμαχον, κοιλία, μετά διαρκείας και μετά η άνευ πυρετού.

3ον "Όταν υπάρχει αίμα εις τὰ πύελα, έμέσματα, ούρα και κόπρανα μετά η άνευ πόνου...

4ον "Επί λιποθυμικών καταστάσεων η κωμάτων μετά πυρετού η σπασμών.

5ον "Επί εξανθητικών έμέτων μετά η άνευ διάρρειών και πυρετού.

6ον "Επί δυσπνοιικών καταστάσεων είτε κατά την εισπνοήν η έκπνοήν μετά η άνευ πυρετού.

7ον "Επί εξανθημάτων του σώματος μετά πυρετού η άνευ αυτού η και επί άλλων δερματικών εκδηλώσεων (μεταδοτικών).

Ιατρός ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Ι. ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

—Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΝ Ένταθα. — "Η πάθησίς σας είνε χρονία και επικίνδυνος η παρεκτροπή της διαίτης. Ακολουθείτε πιστώς τας οδηγίας του Ιατρού σας.

—Ε. ΙΩΑΝΝΟΥ Θεσ/νίκην. — Χρειάζεσθε έξοχήν εις παραθαλάσσιον μέρος, κατά περιόδους λήψην άποχρεμπτικών, έντριδας θάρακος πρωίαν και έσπέραν και άποφυγήν έρεθιστικών τροφών και καπνίσματος.

—Γ. ΘΑΝΟΥ Ένταθα. — Χρειάζεσθε εξέταση αίματος κατά περιόδους και παρακολούθησιν από τόν ειδικόν Ιατρόν σας.

—Κ. ΜΑΡΑΚΗΝ Βόλον. — "Η λουτροθεραπεία που σκοπεύετε να κάνετε θα σας ώφελήσει, άρκει όμως να προηγηθί έξέτασίς σας από τόν Ιατρόν της οικογενείας σας.

—ΑΝΑΙΜΙΚΟΝ και αδύνατον Ζάκυνθον. — "Από της στιγμής αυτής δεν δυνάμεθα να σας συμβουλευώμεν ειδικά φάρμακα. Αποσταθήτε σε ένα νευρολόγο της περιφερείας σας.

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΑΜΙΩΤΗΝ, Βαθύ Σάμου. — Αίτησις δι' αζυνίου δύνασθε να υποβάλετε πάσαν στιγμήν, έξαρτάται δε από τας καταθέσεις των μαρτύρων σας αν θα πεισθή το δικαστήριον ότι οι Ισχυρισμοί σας είνε αληθείς. Πάντως, όταν αναλάβετε έργασίαν, θα υποχρεωθήτε να πληρώσετε διατροφήν διά τδ τέκνον σας.

Δ. Ν. Αθήνας. — Έφόσον πρόκειται περί προσφάτου χρέους, δεν σας προσπατεί το δικαιοστάσιον, ούτε υπάρχει άλλος νόμος άπιτρέπων την αναβολήν της πληρωμής. Μόνον όταν ο αντίδικός σας φθάση εις τδ σημείον να ενεργήση πλειστηριασμόν, δύναται ο πρόεδρος των Πρωτοδικών να αναβάλη τόν πλειστηριασμόν επί έν έτος.

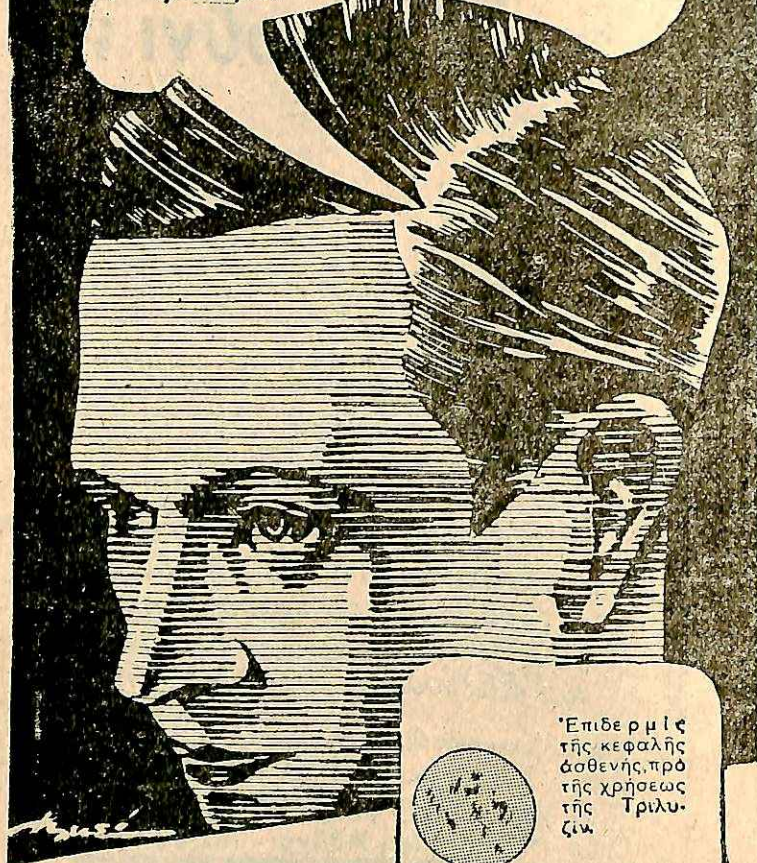
Π. ΡΑΠΤΑΡΧΗΣ, Δικηγόρος

Στοβίου 45, Τηλ. 25-638

Όταν στο κεφάλι σας άναφανή ή άηδής πιτυρίδα, σημαίνει ότι τὰ μαλλιά σας έχουν προσβληθί από άσθένειαν και ότι πολύ σύντομα θ' άρχισή ή

Τριχόπτωσης

δια να καταλήξη εις την άπαισιαν φαλάκραν.

Ενα μόνον μέσον υπάρχει διά να καταπολεμήσετε την άσθένειαν αυτήν: ή Τριλυζίν. Ίδού ή έπιστημονική άποδείξις.

Επίδερμις της κεφαλής άσθενής, πρό της χρήσεως της Τριλυζίν.

Η αύτή έπίδερμις μετά την χρήση της Τριλυζίν. Είνε τελείως ύγιής.

● Μήν άμελήσετε την θεραπείαν αυτήν, διότι άργότερον θά είνε ίσως άργά. Καί πρό παντός μη χρησιμοποείτε έπιπολαίως τδ κάθε φάρμακον που ρεκλαμάρεται πομπόδως στας έφημερίδας, διότι όχι μόνον θα πετάξετε άδικως τὰ λεπτά σας, αλλά μπορεί και με την πάροδον του χρόνου χωρίς αποτέλεσμα, να έπιδεινώσετε την κατάστασην σας.

● Χρησιμοποίησατε την «Τριλυζίν» εις την όποιαν μπορείτε να έχετε έμπιστοσύνην απόλυτον, διότι είνε παρασκεύασμα άυστηρώς έπιστημονικόν, διότι ένεργεί επί της αίτίας της Τριχόπτωσος, και διότι τέλος παρασκευάζεται από ένα από τδ μεγαλύτερα και σοβαρότερα Έργοστάσια Βιολογικών προϊόντων της Γερμανίας. Με την

Τριλυζίν

θα εξαλείψετε άσφαλώς την πιτυρίδα, θα σταματήσετε την τριχόπτωσιν και θα προλάβετε την φαλάκραν. Ζητήσατέ την στα Κεντρικά Φαρμακεία και Μυροπωλεία. Γράψατε εις την Γραμμοτοθυρίδα 195 Αθήνας ή τηλεφωνήσατε στον αριθμόν 70-401 και θα σας σταλή δωρεάν ή εικονογραφημένη έπιστημονική διεύλογρ άφία της «Τριλυζίν».

Θησαυρός

